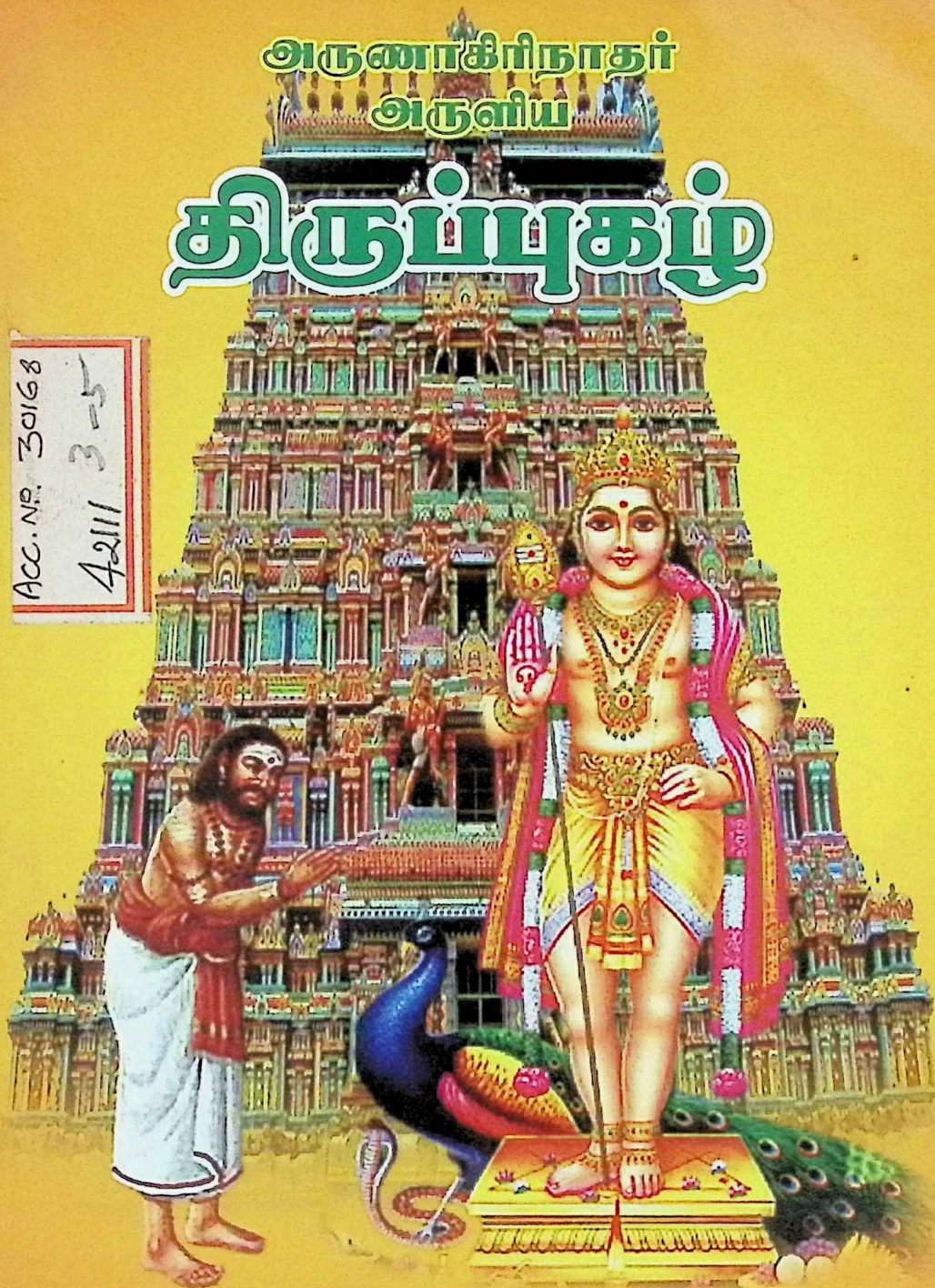

அருணாக்கிரநாதர்
அருளிய

திருப்புகழ்

Acc. No. 30168

4211 3-5

டாக்டர் எஸ். ஜெகதீசகன்

அருணாகிரிநாதர்

அருளிய

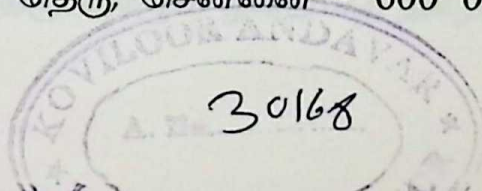
தீருப்புகழ்

டாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சகன்

வெளியீடு

ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம்

29, திலக் தெரு, சென்னை - 600 017.

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: திருப்புகழ்
பொருள்	: ஆன்மிகம்
ஆசிரியர்	: டாக்டர் எஸ். ஜெகதீரட்சன்
பதிப்பு	: முதற்பதிப்பு 2017
உரிமை	: ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம்
தாளின் அளவு	: டெம்மி
அச்சுமுத்தளவு	: 14 புள்ளிகள்
பக்கங்கள்	: 325
விலை	: ரூ. 150
வெளியீடு	: ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் 29, திலக் தெரு, சென்னை - 600 017. 044 2834 6505

முன்னுரை

திருப்புகழ் முருகப் பெருமானின் புகழ் பாட எழுந்த நூல்தான். இருப்பினும் திருமால், சிவன், விநாயகர் போன்ற கடவுள்களின் பெருமையையும் சிறப்புடன் பாடுகின்றது.

அருணகிரி நாதர் அழகும், தமிழும் வெவ்வேறு அல்ல என்பதை விளக்குவது போல தணியாத வேட்கையுடன், அன்பும் பக்தியும் தொனிக்க சந்த வரிசைகளைப் போட்டுத் தன் சொந்த இறைவனை, முருகனை எழிலுறப் பாடுகிறார்.

மேலும், இந்த மண்ணுலகில் வாழ்வதற்குத் தேவையான அறநெறிகளையும், பண்பாட்டு உணர்வையும் தேவையான இடத்தில் தொடர்பு படுத்திப் பாடுகின்றார். திருப்புகழ் ஒரு செஞ்சொற் பிரபந்தமாகும்.

தமிழில் உள்ள தொண்ணூற்று வகை பிரபந்தங்களில் திருப்புகழும் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது.

படிக்கின்றவர்களையும் கேட்பவர்களையும் திருப்புகழ் பரமானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து விடுகிறது.

**“திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தைவலு வாலே
ஒத்தரை மதிப்பதில்லை உன்றனரு ளாளே”**

என்ற வரிகள் திருப்புகழின் மகிமையைப் பறை சாற்றுகிறது. மொத்தம் பதினாயிரம் பாடல்கள் அருணாகிரி நாதரால் பாடப்பட்டுள்ளது.

ஆயினும் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் 1321 மட்டுமேயாகும். அந்தப் பாடல்களில் சில இந்த நூலில் பொருளுரையுடன் தொகுக்கப் பட்டுள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதன் முதலாக சந்தப் பாடல்களைப் புதிய முறையில் கையாண்டவர் அருணகிரிநாதர் அதன் காரணமாகத் தான் இவரை ‘வாக்கிற்கு அருணாகிரி’ என்றும் ‘கருணைக்கு அருணகிரி’ என்றெல்லாம் புலவர் பெருமக்கள் இவரைப் போற்றிப் பாடுவார்கள்.

இவர் பாடல் கண்ட தாயுமானவர், “ஐயா அருணாகிரி, அப்பா உன்னைப் போல மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யார்” என்று இவரின் ஆற்றலை வியந்து போற்றுகிறார். இவ்வாறு தெவிட்டாத தேனாக, சந்தங்களின் சாறாக விளங்கும் திருப்புகழைப் பாடி மகிழ்வோம்.

அன்புடன்

டாக்டர் எஸ். ஜெகதீசகன்

பொருளடக்கம்

1. விநாயகர் காப்பு	7
2. முதலாவது படைவீடு	16
3. இரண்டாவது படைவீடு	32
4. மூன்றாவது படைவீடு	70
5. நான்காவது படைவீடு	101
6. ஐந்தாம் படைவீடு	115
7. ஆறாவது படைவீடு	139
8. ஆறு திருப்பதி	145
9. பஞ்ச பூதத் தலங்கள்	147
10. மலைத் தலங்கள்	191
11. பிற தலங்கள்	222
12. சேஷத்திரக் கோவை	303
13. பொதுப் பாடல்கள்	305

1. விநாயகர் துதி

தத்தன தனதன தத்தன தனதன

தத்தன தனதன

தனதான

கைத்தல நிறைகணி யப்பமொ டவல்பொரி

கப்பிய கரிமுக

னடிபேணிக்

கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ

கற்பக மெனவினை

கடிதேகும்

மத்தமு மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன்

மற்பொரு திரள்புய

மதயானை

மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை

மட்டவிழ் மலர்கொடு

பணிவேனே

முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில்

முற்பட எழுதிய

முதல்வோனே

முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்

அச்சது பொடிசெய்த

அதிதீரா

அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்

அப்புன மதனிடை

இபமாகி

அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை

அக்கண மணமருள்

பெருமானே.

தன்னுடைய கரங்களில் கனியும், அப்பமும், அவலும், பொரியும் உணவாக வைத்துக் கொண்ட யானை முகக் கடவுளின் திருவடியைத் தொழுதால் அவர்களுடைய அறிவில் வந்து அவர் குடியிருப்பார்.

அவர் கற்பகத்தைப் போன்றவர். ஊமத்தம் பூவையும், சந்திரனையும் சூடிய சிவபெருமானின் மகன் ஆவார்.

அந்த விநாயகர் மற்போர் செய்யும் வீரமான தோளும், மத்தளம் போன்ற வயறும் உடையவர். உத்தமிகளின் முதலானவன் உமாதேவி. அவளின் மகன். அகத்திய முனிவன் முத்தமிழைச் சொல்ல அதை மேரு மலையில் எழுதிய முதல்வர்.

முப்புரத்தை எரித்த சிவனின் தேர்ச் சக்கரத்தில் உள்ள கடையாணினை முறித்த வீரர். சுப்பிரமணியர் வள்ளியை திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தபோது தினைப்புனத்தில் வெள்ளை யானையாக வந்து அருளியவர். அவரின் திருவடியை மலர் தூவி வணங்குகிறேன்.

தந்ததனத் தானதனத்

தனதான

உம்பர்தருத் தேநுமணிக்

கசிவாகி

ஒண்கடலிற் றேனமுதத்

துணர்வூறி

இன்பரசத் தேபருகிப்

பலகாலும்

என்றனுயிர்க் காதரவுற்

றருள்வாயே

தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே

அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமானே.

தம்பி முருகனுக்காக தினைப்புனத்தில் வந்த
விநாயகனே, சிவனின் ஞானப்பழத்தைப் போன்ற
அழகனே. அன்பர்களுக்கு நிலையான அருள்
தருபவனே.

ஐந்து கரமும் ஆனைமுகமும் கொண்டவனே.
தேவர்களின் மரமாகிய கற்பக விருட்சமமும்
காமதேனுவும் சிந்தாமணியும் கடலில் தோன்றிய
தேன் போன்ற அமுதமாய் திளைத்து இன்பம் தரும்
சுவையைப் பருகி என்னுடைய உயிருக்கு ஆதரவு
தந்து அருள்புரிவாயாக.

தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்ததன தனதான

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை
பட்சியெனு முகர்தூர கமுநீபப்

பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்

திக்கதும் திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்படியு முற்றியப னிருதோளும்

செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பெனள னக்கருள்கை மறவேனே
இக்கவரை நற்கணிகள் சர்க்கரைப ருப்புடனெய்
எட்பொரிய வற்றுவரை இளநீர்வண்
டெச்சில்பய றப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
ரிப்பழமி டிப்பல்வகை தனிமூலம்

மிக்கஅடி சிற்கடலை பட்சணமெ னக்கொளொரு
விக்கிநச மர்த்தனெனும் அருளாழி

வெற்பகுடி லச்சடில விற்பரம ரப்பரருள்
வித்தகம ருப்புடைய பெருமானே

விநாயகனே, கரும்பு, அவரை, கனி, சர்க்கரை
பருப்பு, நெய், எள், பொரி, அவல், துவரை, இளநீர்,
தேன், பயறு, அப்பம், பச்சரிசி, பிட்டு, வெள்ளரிப்பழம்
கொழுக்கட்டை, அன்னம், கடலை போன்றவற்றை
நைவேத்தியமாக ஏற்கும் பெருமை கொண்டவனே.
அருட்கடலே.

சிவனின் மகனே. பொன்னாபரணமும் உக்கிரம்
பொருந்திய குதிரையும் மயில் என்னும் பறவையும்
கிரௌஞ்ச மலையாக நின்றபோது அதைப் பிளந்து
வேலாகவும் மயிலாகவும் செய்த முருகனின்
திருவடிகளையும் 12 தோள்களையும் திருப்புகழால்
பாட எனக்கு நீ அருள் புரிந்ததை நான் மறக்க
மாட்டேன்.

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான தனதான

விடமடைசு வேலை அமரர்படை சூலம்
விசையன்விடு பாண மெனவேதான்

விழியுமதி பார விதமுமுடை மாதர்
வினையின்விளை வேதும் அறியாதே

கடியுலவு பாயல் பகலிரவெ னாது
கலவிதனில் மூழ்கி வறிதாய

கயவனறி வீனன் இவனுமுயர் நீடு
கழலிணைகள் சேர அருள்வாயே

இடையர்சிறு பாலை திருடிகொடு போக
இறைவன்மகள் வாய்மை அறியாதே

இதயமிக வாடி யுடையபிளை நாத
கணபதியெ னாம முறைகூற

அடையலவர் ஆவி வெருவஅடி கூர
அசலுமறி யாமல் அவரோட

அகல்வதென டாசொல் எனவுமுடி சாட
அறிவருளும் ஆனை முகவோனே

உக்ரசேனனின் மகள் தேவகி துதிக்க அருள்
புரிந்த பிள்ளை நாதரே. கணபதியே, தேவகியின் மகன்
கண்ணபிரான் யாதவர்கள் இல்லத்தில் வளர்ந்து
பாலையையும் வெண்ணையையும் திருடித்
தின்றபோது, அவரை பலரும் பின் தொடர்ந்து
சென்றார்கள். அத்தகைய கண்ணபிரானுக்கு அறிவாக

விளைந்தவனே, இன்பக் கடலில் விழுந்து சூலம்
போன்ற சூரிய பார்வை கொண்ட பெண்களின்
வலையில் விழுந்து அதன் பின்விளைவுகளை
அறியாது இரவும், பகலும் மூழ்கி கிடந்தது சரியோ?
கயவனாகவும் கீழ் மகனாகவும், அறிவற்ற வனாகவும்,
இருந்த எனக்கு அருள்புரிவாயாக.

தனன தனதன தத்தன தத்தன

தனன தனதன தத்தன தத்தன

தனன தனதன தத்தன தத்தன தனதான

நினது திருவடி சத்திம யிற்கொடி

நினைவு கருதிடு புத்திகொடுத்திட

நிறைய அமுதுசெய் முப்பழ மப்பழு நிகழ்பால்தேன்

நெடிய வளைமுறி இக்கொடு லட்டுகம்

நிறவில் அரிசிப ருப்பவல் எட்பொரி

நிகரில் இனிகத லிக்கனி வர்க்கமும் இளநீரும்

மனது மகிழ்வொடு தொட்டக ரத்தொரு

மகர சலநிதி வைத்தது திக்கர

வளரு கரிமுக ஒற்றைம ருப்பனை வலமாக

மருவு மலர்புனை தொத்திர சொற்கொடு

வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு

வனச பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே

தெனன தெனதென தெத்தென னப்பல

சிறிய அறுபத மொய்த்துதி ரப்புனல்

திரளும் உறுசதை பித்தநி ணக்குடல் செறிமுளை

செரும உதரநி ரப்புசெ ருக்குடல்
நிரைய அரவநி றைத்தக ளத்திடை
திமித திமிதிமி மத்தளி டக்கைகள் செகசேசே

எனவெ துகுதுகு துத்தென ஒத்துகள்
துடிகள் இடிமிக ஒத்துமு ழக்கிட
டிமுட டிமுடிமு டிட்டிமெ னத்தவில்எழுமோசை
இகலி அலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட
இரண பயிரவி சுற்றுந டத்திட
எதிரு நிசிசர ரைப்பெலி யிட்டருள்பெருமாளே.

உதிரம், தசை, பித்தம் சொரியும் குடல், மூளை,
இவைகள் நிறைந்து ஆரவாரத்துடன் போர்க்களத்தில்
மத்தளமும் வாத்தியமும் ஊது குழலும் இடி போன்ற
உடுக்கைகளும் தவில் என்னும் வாத்தியமும் விளங்க,

பேய் கூட்டம் பறைகளைக் கொட்டி ஆடும்
போர்க்களத்தில் நடனம் புரியவும் எதிர்த்துப் போர்
செய்த அரக்கர்களைக் கொன்று பெருமையுடன்
விளங்குபவரே. ஞான வடிவான வேலையும்
மயிலையும் சேவலையும் நெஞ்சரார்த்த கருதி
வணங்க நல்லலறிவு வேண்டும்.

அதற்காக முப்பழம், அப்பம், பால், கரும்பு, அரிசி
பருப்பு அவல், எள், வாழைப்பழம் இளநீர்
போன்றவற்றை ஏற்கின்றன தும்பை யானை முகமும்
ஒற்றைத் தந்தமும் கொண்ட விநாயகனை வலம்
வருவேன்.

மலர் மாலை சாத்துவேன். மலர்க்கரத்தால்
இடது காதையும் இட கரத்தால் வலது காலையும்

பிடித்துக் கொண்டு தோப்புக்கரணம் போடுவேன்.
தலையில் குட்டிக்கொள்வேன். விநாயகனின்
திருவடிகளை எப்போதும் மறக்க மாட்டேன்.

நூல்

முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர எனவோதும்

முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேணப்

பத்துத்தலை தத்தக் கணைதொடு
ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்
பட்சத்தொடு ரட்சித் தருள்வதும் ஒருநாளே

தித்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொட்கந டிக்கக் கழுகொடு கழுதாடத்

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு
சிதர்ப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்கு குக்குக் குக்குகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென முதுகுகை

கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
 வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
 குத்துப்பட ஒத்துப் பொரவல பெருமானே.

முத்தைப்போன்ற பல் வரிசைக் கொண்ட
 தெய்வயானையின் தலைவன் முருகப் பெருமான்.
 ஞான வேல் ஏந்திய சரவணன்.

முக்தி தரும் குரு என்று ஒதுவதும் முக்கண்ணன்
 சிவனுக்கு ஓம் என்னும் பிரணவத்தைப் போதித்த
 நாதன். நான்முகன், திருமால் என இருவரும்
 முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் போற்றும்
 பெருமாள்.

சிலம்புஅணிந்து நடனமிடும் காளி எல்லா
 திசையும் நடனம் புரியவும், கழுகும் பேயும் சேர்ந்து
 ஆடவும், எட்டு பைரவர்களும் அந்தக் கூத்துக்கு
 பறைகள் கொட்டவும், கோட்டான் ஓலமிடவும்,
 அரக்கர்களைக் கொன்று அவர்களின் மலையைப்
 பிளந்து போர் செய்த வீரரன் முருகப் பெருமான்.

ராவணனின் பத்து தலைகளையும் அழியுமாறு
 அம்பு செலுத்தியும் பாற்கடலை கடைய உதவியும்,
 ஜெயத்தரன் என்பவனைக் கொல்வதற்காக பகலை
 இரவாக்கி தன்னுடைய சக்ராயுதத்தில் சூரியனை
 மறைய செய்து அர்ச்சனுக்கு உதவி அவனுக்கு
 சாரதியாக விளங்கிய பச்சை திருமால் மகிழ்ந்து
 போற்றும் மருமகனே. என்னைக் காத்தருள்வது
 எந்நாளோ?

முதலாவது படை வீடு தீருப்பரங்குன்றம்

இது மதுரைக்குத் தெற்கு 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள திருத்தலமாகும். முருகப் பெருமானின் ஆறுபடை வீடுகளில் முதற்படை வீடாகும்.

தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடுன் அடியினை
உறப்ப ணிந்திலன் ஒருதவ மிலனுன தருள்மாறா

உளத்து என்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்
மலைபோலே

கனைத்தெ மும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலிதன் உழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதைகொடு
பொருபோதே

கலக்கு றுஞ்செயல் ஒழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தில் என்பய மறமயில் முதுகினில்
வருவாயே

வினைத்த லந்தனில் அலகைகள் குதிகொள
விழுக்கு டைந்துமெய் உகுதசை கழுகுண
விரித்த குஞ்சியர் எனுமவு ணரைஅமர் . புரிவேலா

மிகுத்த பண்பயில் குயில்மொழி அழகிய
கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுமுநறை
விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை .

உடையோனே

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுநி முறைகொடு
புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
சினத்தை நிந்தனை செயுமுநி வரர்தொழ
மகிழ்வோனே

தெனத்தெ னந்தன எனவரி யளிநறை
தெவிட்ட அன்பொடு பருகுயர் பொழில்திகழ்
திருப் பரங்கிரி தனிவிறை சரவண ... பெருமானே.

போர்க்களத்தில் பேய்கள் குதித்து ஆட
பசுக்களைக் கழுகுகள் உண்ணவும், அரக்கர்களை
அழித்த வேலாயுதனே. குயில் போல மொழியும்,
கொடி போல இடையும், குங்குமம்,

சந்தனம் சாத்திய தனங்களும் கொண்ட வள்ளி
நாயகியைத் தழுவும் தோள்களைக் கொண்டவனே,
முனிவர்களும், நான்முகனும், தேவர்களும் சேர்ந்து
மலர் கொண்டு அர்ச்சிக்கவும், சாந்தமான
முனிவர்கள் வணங்கவும் மகிழ்ச்சி அடைபவனே.

சோலைகள் சூழந்த திருப்பரங்குன்றத்தில்
உறையும் சரணவபவனே. உன்னை நாள்தோறும்

தொழுவில்லை திருப்புகழ் பாடிடவில்லை. மலர்
போட்டு வணங்கவில்லை. தவம் ஏதும் செய்யவில்லை.
அடியார்களுடன் நம்பும் கொள்ளவில்லை.

உன்னுடைய மலையை வலம் வரவில்லை. உன்
புகழைத் துளியும் செய்யவில்லை. எருமைக் கடா
மீது அமர்ந்து வரும் எமனின் தூதவர்கள் பாசக்
கயிறுடனும் கதாயுதமும் கொண்டும் என்னைத்
தாக்க வரும்போது என் மனக் கலக்கம் தீரவும்
என்னைக் காக்கவும் மயில் மீது ஏறி வரவேண்டும்.

தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

கறுக்கும் அஞ்சன விழியினை அயில்கொடு

நெருக்கி நெஞ்சற எறிதரு பொழுதொரு

கனிக்குள் இன்சுவை அமுதுகும் ஒருசிறு

நகையாலே

களக்கொ முங்கலி வலைகொடு விசிறியெ

மனைக்கெ முந்திரும் எனமனம் உருகலர்

கவற்சி கொண்டிட மனைதனில் அழகொடு

கொடுபோகி

நறைத்த பஞ்சனை மிசையினில் மனமுற

அணைத்த கந்தனில் இணைமுலை எதிர்பொர

நகத்த முந்திட அமுதிதழ் பருகியு மிடறூடே

நடித்தெ முங்குரல் குமுகுமு குமுவென
 இசைத்து நன்கொடு மனமது மறுகிட
 நழுப்பு நஞ்சன சிறுமிகள் துயரற அருள்வாயே

நிறைத்த தெண்டிரை மொகுமொகு மொகுவென
 உரத்த கஞ்சகி முடிநெறு நெறுவென
 நிறைத்த அண்டமு கடுகிடு கிடுவென
 வரைபோலும்

நிவத்த திண்கழல் நிசிசர ருரமொடு
 சிரக்கொ டுங்குவை மலைபுரை தரஇரு
 நிணக்கு ழம்பொடு குருதிகள் சொரிதர
 அடுதீரா

திறற்க ருங்குழல் உமையவள் அருளுறு
 புழைக்கை தண்கட கயமுக மிகவுள
 சிவக்கொ முந்தன கணபதி யுடன்வரும்
 இளையோனே

சினத்தொ டுஞ்சமன் உதைபட நிறுவிய
 பரற்கு ளன்புறு புதல்வநன் மணியுரு
 திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவணபெருமானே.

கடல், அலைகள், ஒலிக்கவும், ஆதிசேஷனின் முடி
 நெறியவும், அண்டங்கள் அசையவும், ரத்தம்
 சொட்டச் சொட்ட அசுரர்களைக் கொன்று போர்
 புரியும் வீரனே, விநாயகனின் தம்பியே.

எமனை காலால் உதைத்த சிவனின் மகனே.
 திருப்பரங் குன்றத்தில் உறையும் சரவணபவனே.
 உன்னை வணங்கி பெருமை பெற்றேன்.

அஞ்சன விழியினை வேல் கொண்டு நெருக்கி
 அமுதுக்கும் நகைப்பினால் போர்க்களத்தில் துன்பம்
 இழைத்ததால் இல்லத்தில் இருக்கும் மனமானது
 நெகிழ்ந்திட மனமானது பஞ்சணை மேல் தழுவ
 அணைத்த சுகந்தனின் இணை முலை எதிரில்
 நகத்தில் அழுந்திட அமுதம் போன்ற இதழைப்
 பருகிய காம மயக்கத்தில் நடித்து நல்ல மனம்
 வேறுபட தீய மடத்து சிறுமிகள் துயர் நீங்க
 அருள்வாயே.

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

வடத்தை மிஞ்சிய புளகித வனமுலை

தனைத்தி றந்தெதிர் வருமினை ஞர்களுயிர்

மயக்கி ஐங்கணை மதனனை ஒருஅரு

மையினாலே

வருத்தி வஞ்சக நினைவொடு மெலமெல

நகைத்து நண்பொடு வருமிரும் எனஉரை

வழுத்தி அங்கவ ரொடுசரு வியுமுடல்

தொடுபோதே

விடத்தை வென்றிடு படைவிழி கொடுமுள

மருட்டி வண்பொருள் கவர்பொழு தினில்மயல்

விருப்பெ னும்படி மடிமிசை யினில்விழு

தொழில்தானே

விளைத்தி டும்பல கணிகையர் தமதுபொய்
மனத்தை நம்பிய சிறியனை வெறியனை
விரைப்ப தந்தனில் அருள்பெற நினைகுவ
துளதோதான்

குடத்தை வென்றிரு கிரியென எழில்தள
தளத்த கொங்கைகள் மணிவடம் அணிசிறு
குறக்க ரும்பின்மெய் துவள்புயன் எனவரு
வடிவேலா

குரைக்க ருங்கடல் திருவணை எனமுனம்
அடைத்தி லங்கையின் அதிபதி நிசிசரர்
குலத்தொ டும்பட ஒருகணை விடுமரி
மருகோனே

திடத்தெ திரந்திடும் அசுரர்கள் பொடிபட
அயிற்கொ டும்படை விடுசர வணபவ
திறற்கு கன்குரு பரனென வருமொரு
முருகோனே

செழித்த தண்டலை தொறுமில் கியகுட
வளைக்கு லந்தரு தரளமு மிகுமுயர்
திருப்ப ரங்கிரி வளநகர் மருவிய பெருமானே

குறமகளாகிய வள்ளியின் நாயகனே.
வடிவேலனே. ராவணன் என்னும் அரக்கனின்
படைகளை அழித்த திருமாலின் மருமகனே சூரன்
போன்ற அரசரகளை வேல் படையால் அழித்த
சரவணனே.

சுகனே, குருபரனே, முருகோனே. திருப்பரங்
குன்றத்தில் உறையும் பெருமை உடையவனே.
மன்மதன் எய்த ஐந்து கணைகளால் அகப்பட்டு
பெண்களின் பொய் மனதை நட்பு கொண்டு திரிந்த
சிறியவன். உன்னுடை திருவடியில் மூழ்கி அருள்
பெற நினைப்பது தவறில்லையே.

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன

தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

அருக்கு மங்கையர் மலராடி வருடியெ

கருத்த நிந்துபின் அரைதனில் உடைதனை

அவிழ்த்தும் அங்குள அரசிலை தடவியும்

இருதோளுந்(று)

றணைத்தும் அங்கையின் அடிதொறும் நகமெழ

உதட்டை மென்றுபல் இடுகுறி களுமிட

அடிக்க ளந்தனில் மயில்குயில் புறவென

மிகவாய்விட்(டு)

டுருக்கும் அங்கியின் மெழுகென உருகிய

சிரத்தை மிஞ்சிடும் அநுபவம் உறுபலம்

உறக்கை யின்கனி நிகரென இலகிய

முலைமேல்வீழ்ந்

துருக்க லங்கிமெய் உருகிட அமுதுகு

பெருத்த உந்தியின் முழுகிமெ யுணர்வற

உழைத்தி டுங்கன கலவியை மகிழ்வது

தவிர்வேனோ

இருக்கு மந்திரம் எழுவகை முநிபெற
உரைத்த சம்பரம சரவண பவகுக
இதத்த இங்கிதம் இலகிய அறுமுக
எழில்வேளென்

நிலக்க ணங்களும் இயலிசை களுமிக
விரிக்கும் அம்பல மதுரித கவிதனை
இயற்று செந்தமிழ் விதமொடு புயமிசை
புனைவோனே

செருக்கும் அம்பல மிசைதனில் அசைவுற
நடித்த சங்கரர் வழிவழி அடியவர்
திருக்கு ருந்தடி அருள்பெற அருளிய
குருநாதர்

திருக்கு ழந்தையு மெனஅவர் வழிபடு
குருக்க ளின்திற மெனவரு பெரியவ
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண
பெருமானே.

ரிக் வேதத்தை ஏழு வகை முனிவர்களுக்கும்
உபதேசித்த பரம்பொருளே சரவண பொய்கையில்
உதித்தவனே. குகனே. ஆறுமுகப் பெருமானே.
இலக்கணங்களும் இயல் தமிழும் இசைத் தமிழும்
ஏற்று மகிழ்ந்திருப்பவனே.

பொன்னம்பலத்தில் நடமிடும் நடராஜப்
பெருமானும் குருந்த மரத்தடியில் வாதவூராருக்கு
அருள்புரிந்த குருநாதராகவும் பெருமானுமான
சிவபெருமானுக்கு குழந்தையாகவும் பிரணவத்தை
உபதேசித்த குருவாகவும் விளங்கும் திருப்பரங்

குன்றத்தில் உள்ள சரணவ பவனே. உன்னை வணங்கியவர்களே பெருமை உடையவர்.

தனனதந்த தத்தத்த தந்த

தனனதந்த தத்தத்த தந்த

தனனதந்த தத்தத்த தந்த தனதான

கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்

வயிறிருந்து முற்றிப்ப யின்று

கடையில்வந்து தித்துக்கு ழந்தை வடிவாகிக்

கழுவியங்கெ டுத்துச்சு ரந்த

முலையருந்து விக்கக்கி டந்து

கதறியங்கை கொட்டித்த வழந்து நடமாடி

அரைவடங்கள் கட்டிச்ச தங்கை

இடுகுதம்பை பொற்சட்டி தண்டை

அவையணிந்து முற்றிக்கி ளர்ந்து வயதேறி

அரியபெண்கள் நட்பைப்பு ணர்ந்து

பிணியுழன்று சுற்றித்தி ரிந்த

தமையுமுன்குரு பைச்சித்தம் என்று

பெறுவேனோ

இரவிஇந்தரன் வெற்றிக்கு ரங்கி

னரசரென்றும் ஒப்பற்ற உந்தி

யிறைவன்எண்கி னக்கர்த்த னென்றும்

நெடுநீலன்

எரியதென்றும் ருத்ரற்சி றந்த
அநுமனென்றும் ஒப்பற்ற அண்டர்
எவரும்இந்த வர்க்கத்தில் வந்து புனமேவ

அரியதன்ப டைக்கர்த்த ரென்று
அசுரர்தங்கி னைக்கட்டை வென்ற
அரிமுகுந்தன் மெச்சுற்ற பண்பின் மருகோனே

அயனையும்பு டைத்துச்சி னந்து
உலகமும்ப டைத்துப்ப ரிந்து
அருள்பரங்கி ரிக்குட்சி றந்த பெருமானே.

சூரியன் சுகர்வனாகவும், இந்திரன் வாலியாகவும்
பிரம்மன் ஜாம்பவானாகவும், அக்னி தேவன்
நீலனாகவும், ருத்திரன் அனுமனாகவும், தேவர்கள்
வானரங்களாகவும் ஆரணியத்தில் ராமபிரானாகத்
தோன்றி ராவணனின் அரக்கர் குலத்தை அழித்த
திருமாலின் மருமகனே.

ஓம் என்னும் பொருளை உணராத பிரம்மனின்
தலையில் கொட்டியும் அவனுக்காகப் படைத்தல்
தொழிலை தானே செய்த திருப்பரங்குன்றத்தில்
உறையும் பெருமானே.

தாயின் கர்ப்பப் பையில் 10 மாதம் கிடந்து
குழந்தையாகப் பிறந்து அழுக்கெல்லாம் கழுவி
எடுத்து தாய்ப்பாலைக் குடித்து விக்கி அழுதும்
கைகளைக் கொட்டியும் துவண்டும் நடந்தும்,
அரைஞான் கயிறு சதங்கை,

பொன் அணிகள், காதணி, தண்டை, என அணிந்தும் வயது ஏற, வாலிப பருவத்தில் பெண்களுடைய நெருக்கத்தை பெருக்கியும், நோயில் உழண்டும் பிறப்பு, இறப்பு என சுழற்சியில் திரியும் முன்பு உன் கருணையே பெறுவேனோ.

சந்ததம் பந்தத் தொடராலே
சஞ்சலந் துஞ்சித் திரியாதே

கந்தனென் றென்றுந் நுனைநாளும்
கண்டுகொண் டன்புந் நிடுவேனோ

தந்தியின் கொம்பைப் புணர்வோனே
சங்கரன் பங்கிற் சிவைபாலா

செந்திலங் கண்டிக் கதிர்வேலா
தென்பரங் குன்றிற் பெருமானே

ஐராவதம் என்ற யானையால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வயானையை மணந்த பெருமானே. சிவனின் ஒரு பாகமான உமையின் குமரனே. திருச் செந்தூரிலும் கண்டியிலும் விளங்கும் கதிர் வேலவனே.

திருப்பரங்குன்றத்தில் உறையும் பெருமை உடையவனே. எல்லா காலத்திலும் சந்தமும் பந்தமும் உன்னுடன் கொண்ட தொடர்பால் துன்பங்கள் என்னை நெருங்காது. கந்தப்பெருமானே என்று உன்னை அன்புடன் சொல்வேனே.

தனத்தத் தந்தனந் தனத்தத் தந்தனந்
தனத்தத் தந்தனந்தனதான

தடக்கைப் பங்கயம் கொடைக்குக் கொண்டல்தண்
டமிழக்குத் தஞ்சமென் றுலகோரைத்

தவித்துச் சென்றிரந் துளத்திற் புண்படுந்
தளர்ச்சிப் பம்பரந் தனையூசந்

கடத்தைத் துன்பமண் சடத்தைத் துஞ்சிடுங்
கலத்தைப் பஞ்சஇந் த்ரியவாழ்வைக்

கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையங்
கழற்குத் தொண்டுகொண் டருள்வாயே

படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்
புரக்கக் கஞ்சைமன் பணியாகப்

பணித்துத் தம்பயந் தணித்துச் சந்ததம்
பரத்தைக் கொண்டிடுந் தனிவேலா

குடக்குத் தென்பரம் பொருப்பிற் றங்குமங்
குலத்திற் கங்கைதன் சிறியோனே

குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமானே.

படைக்கும் பிரம்மனும் அழிக்கும் ருத்திரனும்
காக்கும் திருமாலும், அவர்களின் பணிகளை
செய்யும்போது அவர்களின் அச்சத்தைப் போக்கி

விளங்குவதும், மேலான பொருளாக விளங்குவதும்
வேலாயுதப் பெருமானே,

திருப்பரங்குன்றத்தில் உறையும் கங்கையின்
குமரனே. குறவர் குலத்தில் பிறந்த வள்ளியைத்
தினைப்புனைத்தில் மணந்த பெருமையுடையவனே.
தர்மம் செய்யாத கருமிகளைத் தேடி அவர்களின்
கைகளால் பதும நிதிகளை கொடுத்து உன் கைகள்
சிவந்தன எனவும், தமிழ் மொழியில் உன்
அடைக்கலம் பெற்று சிறப்புடன் விளங்குகிறது என்று
புகழ்ந்து போற்றினாலும் இரக்கம் கொண்டு உதவி
செய்ய மாட்டார்கள்.

அவ்வாறு இரப்பவன் மனம் புண்பட்டு பம்பரம்
போல் உழல்பவன். ஊஞ்சலில் வைத்த புடம்போல
கீழே விழுந்து உடையும் அச்சம் கொண்டவன்
துன்பம் சேரும் பிணம் போன்ற உடம்பைப்
பெற்றவன். இறக்கும்போது ஐம்புலன்களும் தமது
செயலில் மாறுபட்டு வருந்தி வாடுபவனை ஒரு
நொடியில் நீ திருத்தி உன்னுடைய திருவடிகளுக்கு
தொண்டு செய்ய அருள்வாயே.

தந்தனந் தந்ததன தந்தனந் தந்ததன
தந்தனந் தந்ததன தனதான

மன்றலங் கொந்துமிசை தெந்தனத் தெந்தனென
வண்டினங் கண்டுதொடர் குழல்மாதர்

மண்டிடுந் தொண்டையமு துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன தனமார்பில்

ஒன்றாம் பொன்றுவிழி கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு விழுவேனை

உன்சிலம் புங்கனக தண்டையுங் கிண்கிணியும்
ஒண்கடம் பும்புனையும் அடிசேராய்
பன்றியங் கொம்புகம டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர்சேயே

பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி வந்துவந் தைந்துகர
பண்டிதன் தம்பியெனும் வயலூரா

சென்றுமுன் குன்றவர்கள் தந்தபெண் கொண்டுவுளர்
செண்பகம் பைம்பொன்மலர் செறிசோலை

திங்களுஞ் செங்கதிரு மங்குலுந் தங்குமுயர்
தென்பரங் குன்றிலுறை பெருமானே.

பன்றியின் கொம்பும் ஆமையின் ஓடும், பாம்பும்,
எலும்பு மாலையும் அணிந்த சிவனின் திருக்குமரனே
கூண்டில் இருக்கும் கிளியானது அடிக்கடி வந்து
ஐந்து கரம் கொண்டவரும் சககலா பண்டிதருமான
விநாயகப் பெருமானின் தம்பியான வயலூரில்
வாழும் முருகனே.

குன்றுகளில் இருக்கும் வேடர்கள் வள்ளி
நாயகியைத் திருமணம் செய்யுமாறு வேண்ட அவளை
மணந்து திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
பெருமையுடையவனே.

வண்டுகள் சப்தமிடும் பூங்கொத்துக்களை
அணிந்த மாதர்களின்பால் சென்று அவர்கள்

விழிகளால் தாக்கப்பட்டு காமம் என்றும் மடுவில்
நான் விழுகின்றேன். உன் சிலம்பொலியும்
தண்டையும் சலங்கையும் திகழும் திருவடியை
என்னுடைய நெஞ்சில் விளங்கும்படி அருள்
செய்வாயாக.

தனத்தனந் தந்த தான

தனத்தனந் தந்த தான

தனத்தனந் தந்த தான தனதான

வரைத்தடங் கொங்கை யாலும்

வளைப்படுஞ் செங்கை யாலும்

மதர்த்திடுங் கெண்டை யாலும்

அனைவோரும்

வடுப்படுந் தொண்டை யாலும்

விரைத்திடுங் கொண்டை யாலும்

மருட்டிடுஞ் சிந்தை மாதர் வசமாகி

எரிப்படும் பஞ்சு போல

மிகக்கெடுந் தொண்ட னேனும்

இனற்படுந் தொந்த வாரி கரையேற

இசைத்திடுஞ் சந்த பேதம்

ஒலித்திடுந் தண்டை சூழும்

இணைப்பதம் புண்ட ரீகம் அருள்வாயே

சுரர்க்குவஞ் சஞ்செய் சூரன்

இளக்ரவுஞ் சந்த னோடு

துளக்கெழுந் தண்ட கோளம் அளவாகத்

துரத்தியன் நிந்தர் லோகம்
அழித்தவன் பொன்று மாறு
சுடப்பருஞ் சண்ட வேலை விடுவோனே

செருக்கெழுந் தும்பர் சேனை
துளக்கவென் றண்ட மூடு
தெழித்திடுஞ் சங்க பாணி மருகோனே

தினைப்புனஞ் சென்று லாவு
குறத்தியின் பம்ப ராவு
திருப்பரங் குன்ற மேவு பெருமானே

சூரபத்மனும், அவன் தம்பியான கிரௌஞ்சனும்
அண்டம் நடுங்க இந்திர லோகத்தை அழிக்க
அவனை வென்ற முருகப் பெருமானே சத்தியபாமை
என்னும் மனைவிக்காக பாரிஜாத பூவைத் தேடிச்
சென்று இந்திரனுடன் போரிட்டு வென்று பூமிக்குக்
கொண்டு வந்த கண்ணபிரானின் மருமகனே.

வள்ளி நாயகியிடம் இன்பம் காணும்
திருப்பரங்குன்றத்து இறைவனே. பெண்களின்
முலைகளாலும், கூந்தலாலும் மயக்கும்
கெண்டையாலும் அவர்களின் கொண்டையாலும்
சிந்தை கலங்கி நெருப்பில் எரியும் பஞ்சு போல
அடியேன் கெட்டு விடுகிறேன்.

அந்த கடலில் இருந்து கரையேற்றி உன்னுடைய
திருவடி தாமரையால் அருள்வாயே.

இரண்டாவது படை வீடு

திருச்செந்தூர்

இதனைத் திருச்சீரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தூர் என்பர். இத்தலம் திருநெல்வேலிக்குக் கிழக்கே 40 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இங்கே புகைவண்டி நிலையம் உண்டு. திருமுருகப் பெருமானின் ஆறுபடை வீடுகளில் இது இரண்டாம் படை வீடாகும். கடற்கரைக் கோயிலாகும்.

தந்ததன தான தானத் தான

தந்ததன தான தானத் தான

தந்ததன தான தானத் தான தனதானா

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி

சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி

முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி யுழலாதே

முந்தைவினை யேவ ராமற் போக

மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக

முந்தடிமை யேனை யாளத் தானு முனைமீதே

திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி

தந்ததன தான தானத் தான

செஞ்செண்கு சேகு தாளத் தோடு நடமாடுஞ்

செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை

துங்கஅறு கூல பார்வைத் தீர

செம்பொன்மயில் மீதி லேயெப் போது ...வருவாயே

அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார
செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார
அண்டருப கார சேவற் கார முடிமேலே

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார
குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார
அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார எழிலான

சிந்துரமின் மேவு போகக் கார
விந்தைகுற மாது வேளைக் கார
செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக் கார எதிரான

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார
துங்கரண சூர சூறைக் கார
செந்தினகர் வாழு மாண்மைக் கார பெருமானே.

தேவர்கள் செய்யும் வேள்விகளைக் காப்பவனே.
செந்தமிழ் பாமாலையை மகிழ்ந்து ஏற்பவனே.
தேவர்களை சிறைத் துன்பத்தில் இருந்து விடுவித்த
சேவற்கொடியானே.

உன் திருவடியின் மீது தலை வைத்து வணங்கும்
அன்பர்களுக்கு அருள் செய்பவனே தாருகா
சூரனையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் ஞானமாகிய
வேல் படையால் அழித்தவனே. அழகு வடிவோனே,
தெய்வானை அம்மன் விரும்பும் சிவபோக நாதனே,
வள்ளி நாயகியுடன் பொழுதை கழிப்போனே. உன்
திருநாமத்தை மந்திரமாகச் சொல்லும் அடியார்
களுக்கு அருள்புரிபவனே.

சூரனை மாய்த்தவனே. திருச்செந்தூரில் விளங்குபவனே. பெண்களிடம் மயங்கி பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடி வீணாக திரியாதவாறு பழைய வினைகள் வந்து மீண்டும் துன்புறுத்தாமல் என்னை ஆட்கொண்ட பெருமானே. நடமிடும் மயில் மீது அமர்ந்த முருகோனே தரிசனம் தருவாயே.

தந்தா தந்தா தந்தா தந்தா
தந்தா தந்தத் தனதான

வெங்கா ளம்பா ணஞ்சேல் கண்பால்
மென்பா கஞ்சொற் குயில்மாலை

மென்கே சந்தா நென்றே கொண்டார்
மென்றோ ளொன்றப் பொருள்தேடி

வங்கா ளஞ்சோ னஞ்சீ னம்போய்
வன்பே துன்பப் படலாமோ

மைந்தா ருந்தோள் மைந்தா அந்தா
வந்தே யிந்தப் பொழுதாள்வாய்

கொங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார்
குன்றாள் கொங்கைக் கினியோனே

குன்றோ டுஞ்சு ழம்பே முஞ்சு
ரும்போய் மங்கப் பொருகோபா

கங்கா ளஞ்சேர் மொய்ம்பா ரன்பார்
கன்றே வும்பர்க் கொருநாதா

கம்பூர் சிந்தார் தென்பால் வந்தாய்
கந்தா செந்திற் பெருமானே.

வள்ளி மலையில் இருக்கும் நாயகிக்கு
இனியவனே. கிரௌஞ்ச மலையும் சூரனும்
அழியுமாறு போர் புரிந்தவனே. எலும்பு மாலை
அணிந்த ஈசனின் புதல்வனே. தேவர்களின்
தலைவனே. கடற்கரையில் வாழும் தென்திசையில்
உள்ள கந்தப் பெருமானே.

திருச்செந்தூர் ஆண்டவனே. விஷம்
போன்றதும் மீன் போன்ற கண்ணும் குயில் போன்ற
மொழியும் அழகிய கூந்தலும் கொண்ட
பெண்களுக்கு பொருள் கொடுக்க வேண்டும் என்று
வங்காளம், சோனம், சீனா, போன்ற தேசங்களுக்குச்
சென்று பணம் சம்பாதிக்கச் செல்லும் துன்பம்
வேண்டாமே. வலிமையான குமரவேலே,
இனியவனே என் துன்பத்தை நீக்கி விடு.

தனதான தந்த தனதான தந்த
தனதான தந்த தனதான

விதிபோலு முந்த விழியாலு மிந்து
நுதலாலு மொன்றி யிளைஞோர்தம்

விரிவான சிந்தை யுருவாகி நொந்து
விறல்வேறு சிந்தை வினையாலே

இதமாகி யின்ப மதுபோத வுண்டு
இனிதாளு மென்று மொழிமாதர்

இருளாய துன்ப மருள்மாயை வந்து
எனையீர்வ தென்றும் ஒழியாதோ

மதிசூடி யண்டர் பதிவாழ மண்டி
வருமால முண்டு விடையேறி

மறவாத சிந்தை யடியார்கள் பங்கில்
வருதேவ சம்பு தருபாலா

அதிமாய மொன்றி வருசூரர் பொன்ற
அயில்வேல்கொ டன்று பொருமவீரா

அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து
அலைவாயு கந்த பெருமானே.

இளம்பிறையைச் சூடியவனும் தேவருக்காக
விஷத்தை உண்டு காத்தவரும், காளை வாகனனும்
அடியார்களுக்கு அருள்பவனுமான சிவனின் மகனே,
அசுரர்களை அழிக்க வேல் கொண்ட வீரனே.

மயில் மீது அமர்ந்து திருச்செந்தூரில்
இருப்பவனே. வேல் விழியும் சந்திரன் போன்ற
நெற்றியும் கொண்ட இளைஞர்களின் உள்ளம்
தடுமாறும்படி செய்யும் பெண்களின் துன்பத்தை
ஒழிப்பாயாக.

தனதான தந்த தனதான தந்த
தனதான தந்த தனதான

விறல்மார னைந்து மலர்வாளி சிந்து
மிகவானி லிந்து வெயில்காய

மிதவாடை வந்து தழல்போல வொன்ற
வினைமாதர் தந்தம் வசைக்கூற

குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட
கொடிதான துன்ப மயல்தீர

குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து
குறைதீர வந்து குறுகாயோ

மறிமானு கந்த இறையோன்ம கிழ்ந்து
வழிபாடு தந்த மதியாளா

மலைமாவு சிந்த அலைவேலை யஞ்ச
வடிவேலெ றிந்த அதிதீரா

அறிவால றிந்து னிருதாளி றைஞ்ச
மடியாரி டைஞ்சல் களைவோனே

அழகான செம்பொன் மயில்மேல மர்ந்து
அலைவாயு கந்த பெருமானே

மான் ஏந்திய சிவன் மகிழ்ந்து போற்றும் ஞான
வடிவமே. கிரௌஞ்ச மலையாக நின்ற தாருகா
சூரனையும் மாமரமாக நின்ற சூரனையும் அலை
களுடைய கடலும் அஞ்சி நடுங்கும்படி கூர்மையான
வேலாயுதத்தை எறிந்த தீரனே.

உன் தாமரைத் திருவடிகளைப் போற்றி
வணங்கும் பக்தர்களின் துன்பத்தை நீக்கும்
தலைவனே. திருச்செந்தூரில் உறையும் பரம்பொருளே.
மலர் அம்புகளை ஏவி விரக தாபத்தை உண்டாக்கி

மன்மதனால் ஏவி விடப்பட்ட மாதர்கள் வசம்
செல்லாமல் என்னைக் குறை நீக்கி அருள்புரிய
வேண்டும் பெருமானே.

தந்ததன தந்தனந் தந்ததன தந்தனந்
தந்ததன தந்தனந் தந்ததானா

தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையந்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேநின்

தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்தொடம ணைந்துநின் றன்புபோலக்

கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களுங்
கஞ்சமலர் செங்கையுஞ் சிந்துவேலும்

கண்களுமு கங்களுஞ் சந்திரநி றங்களுங்
கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ

புண்டரிகர் அண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது

பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும்வ ளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைகூரக்

கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலிலும் என்றன்முன்
கொஞ்சிநட னங்கொளுங் கந்தவேளே

கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடுங்
கும்பமுநி கும்பிடுந் தம்பிரானே.

நான்முகனும் தேவர்களின் அண்டமும் மற்ற அண்டங்களும் நடுங்கும்படி போர் புரிந்து நான்முகனின் தந்தையாகிய திருமாலும் மணம் மகிழும்படி திருச்செந்தூர் வந்து அருளும் சந்தனே.

வள்ளி நாயகியின் சந்தன மணத்தை நுகர்வோனே. அகத்தியர் வணங்கும் தம்பிரானே. தண்டையும் சதங்கையும் சிலம்பும் ஒலிக்க சிவபெருமான் புரிந்த திருநடனம் போல மகிழ்வுடன் அன்பு விளங்க அடியேன் மகிழும்படி கடம்ப மலர் தாமரைப் போன்ற கரத்தில் மிளிரும் வேல் கருணை கூர் முகங்கள் விளங்க எனக்குத் திருக்காட்சி அளித்திடுக.

தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
தனதனன தனதனன தனதானா

அறிவழிய மயல்பெருக வுரையுமற விழிசூழல
அனலவிய மலமொழுக அகலாதே

அனையுமனை யருகிலுற வெருவியழ வுறவுமழ
அழலினிகர் மறலியெனை யழையாதே

செறியுமிரு வினைகரண மருவுபுல னொழியவுயர்
திருவடியி லணுகவர மருள்வாயே

சிவனைநிகர் பொதியவரை முநிவனக மகிழஇரு
செவிகுளிர இனியதமிழ் பகர்வோனே

நெறிதவறி யலரிமதி நடுவன்மக பதிமுளரி
நிருதிநிதி பதிகரிய வனமாலி

நிலவுமறை யவனிவர்க ளலையஅர சுரிமைபுரி
நிருதனூர மறஅயிலை விடுவோனே

மறிபரசு கரமிலகு பரமனுமை யிருவிழியு
மகிழ்மடி மிசைவளரு மிளையோனே

மதலைதவ முத்தியிடை வருதரள மணிபுளின
மறையவுயர் கரையிலுறை பெருமானே.

அகத்தியர் மகிழத் தமிழை போதித்த
பெருமானே சூரியன் சந்திரன், எமன், இந்திரன்,
அக்னி தேவன், நிருதி தேவன், குபேரன், திருமால்,
நான்முகன், ஆகியவர்கள் துன்பப்படும்படி செய்த
சூரபத்மன் உடலை இரண்டாக பிளக்க வேலை
விடுபவனே. சிவனும் உமையும் மகிழும்
இளையோனே.

முத்துக்களும் மணிகளும் மரக்கலங்களும்
விளங்கும் திருச்செந்தூரில் உறையும் பெருமைக்குரி
யவனே. அறிவு அழியவும் மயக்கம் பெருகவும்
வெம்மை பெருகி அழுக்கு நீர் ஒழுக தாயும்
மனைவியும் அருகில் அகலாது இருக்க அழுது
படைக்கவும் உறவினர்கள் அழுது துயர் அடையவும்
எமன் உயிரைக் கவரும் வகையில் வரும் முன்பு என்
எதிர்வினைகளையும் தீர்த்து பற்றுக்களை அகற்றி
உன் திருவடியில் சேருவதற்கு அருள்வாயாக.

தனதனன தனன தந்தத் தனதான
தனதனன தனன தந்தத் தனதான

இயலிசையி லுசித வஞ்சிக் கயர்வாகி
இரவுபகல் மனது சிந்தித் துழலாதே

உயர்கருணை புரியு மின்பக் கடல்முழ்கி
உனையெனது ளறியு மன்பைத் தருவாயே

மயில்தகர்க லிடைய ரந்தத் தினைகாவல்
வனசகுற மகளை வந்தித் தணைவோனே

கயிலைமலை யனைய செந்திற் பதிவாழ்வே
கரிமுகவ னிளைய கந்தப் பெருமாளே.

மயில்களும் ஆடுகளும், மலையில் வாழும்
வேடர்களும் நிறைந்த தினைப்புனைத்தில் வள்ளி
நாயகியைத் தேடி மகிழ்ந்த முருகோனே. கயிலையைப்
போன்ற திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே. விநாயகனின்
இளையவனே. கந்தவேவே.

பெருமையுடையவனே. சொல் வளமும் குரல்
இனிமையும் உடைய பெண்கள் வலையில்
விழாதவாறு என் உள்ளத்தில் அன்பைப் பெருக்கி
ஏற்றுக் கொள்வாயாக.

தானன தானன தானன தானன
தானன தானன தனதானா

ஏவினை நேர்விழி மாதரை மேவிய
ஏதனை மூடனை நெறிபேணா

ஈனனை வீணனை ஏடெழு தாமுழு
ஏழையை மோழையை அகலாநீள்

மாவினை மூடிய நோய்பிணி யாளனை
வாய்மையி லாதனை யிகழாதே

மாமணி நூபுர சீதள தாள்தனி
வாழ்வுற ஈவது மொருநாளே

நாவலர் பாடிய நூலிசை யால்வரு
நாரத னார்புகல் குறமாதை

நாடியெ கானிடை கூடிய சேவக
நாயக மாமயி லுடையோனே

தேவிம நோமணி ஆயிப ராபரை
தேன்மொழி யாள்தரு சிறியோனே

சேணுயர் சோலையி னீழலி லேதிகழ்
சீரலை வாய்வரு பெருமாளே.

இசையால் போற்றி வணங்கும் நாரத முனிவர்
சொன்னதைக் கேட்டு வள்ளி நாயகியே.
தினைப்புனைத்தில் மணந்த நாயகியே. மயில் ஊர்தி
கொண்டவனே.

ஒளிமிக்க மணியாகவும் என் அன்னையாகவும்,
பெரும் பொருளாகவும், விளங்கும் பார்வதி தேவியின்
இளைய மகனே. சோலைகள் சூழ்ந்த திருச்செந்தூரில்
உள்ளவனே. நான் பெண்களைச் சுற்றித் திரிந்த
குற்றமுடையவன். அறிவற்றவன். கீழான குணம்
கொண்டவன். பயனற்றவன். வறியவன்.

சோம்பேறி. தீவினை செய்தவன். நோய்வாய்ப்பு
பட்டவன். உண்மை பேசாதவன். அத்தகைய என்னை
இகழ்ந்து உரைக்காமல் சிலம்புகள் ஒலிக்கும் உன்
திருவடியை ஏற்று நீ எனக்கு நல்வாழ்வு தரும் நாள்
என்னாளோ?

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

களபம் ஒழுகிய புளகித முலையினர்
கடுவும் அமிர்தமும் விரவிய விழியினர்
கழுவு சரிபுழு கொழுகிய குழலினர்
எவரோடுங்

கலகம் இடுகயல் எறிகுழை விரகியர்
பொருளில் இளைஞரை வழிகொடு மொழிகொடு
தளர விடுபவர் தெருவினில் எவரையும்
நகையாடிப்

பிளவு பெறிலதி லளவள வொழுகியர்
நடையில் உடையினில் அழகொடு திரிபவர்
பெருகு பொருள்பெறில் அமளியில் இதமொடு
குழைவோடே

பிணமும் அணைபவர் வெறிதரு புனலுணும்
அவச வனிதையர் முடுகொடும் அணைபவர்
பெருமை யுடையவர் உறவினை விடஅருள்
புரிவாயே

அளையில் உறைபுலி பெறுமக வயிறரு
பசுவின் நிரைமுலை யமுதுண நிரைமகள்
வசவ னொடுபுலி முலையுண மலையுடன்
உருகாநீள்

அடவி தனிவுள உலவைகள் தளிர்விட
மருள மதமொடு களிறுகள் பிடியுடன்
அகல வெளியுயர் பறவைகள் நிலம்வர
விரல்சேரேழ்

தொளைகள் விடுகழை விரல்முறை தடவிய
இசைகள் பலபல தொனிதரு கருமுகில்
சுருதி யுடையவன் நெடியவன் மனமகிழ்
மருகோனே

துணைவ குணதர சரவண பவநம
முருக குருபர வளரறு முககுசு
துறையில் அலையெறி திருநகர் உறைதரு
பெருமானே.

கண்ணபிரான் ஏழு துளையுடைய புல்லாங்
குழலை வாசிக்கும்போது புலிக்குட்டி பசுவின் மடியில்
பாலைக் குடிக்கவும், பசுவின் கன்று புலியின் மடியில்
பாலைக் குடிக்கவும் கல் மலை உருகவும், மரங்கள்
துளிர்விட்டு தழைக்கவும், ஆண் யானைகள் பெண்
யானைகளுடன் செல்லவும் பறவைகள் நிலத்தில்
பொருந்தி நடக்கவும்,

கருமுகில் வண்ணனாக விளங்கும் திருமாவின்
மனம் கவர்ந்த மருமகனே. எட்டு குணங்களையும்

அணிகலனாய் கொண்ட வனே, சரவணபவ என்னும்
மந்திரச் சொல்லால் வணங்கப்படுபவனே.

குருமூர்த்தியே, ஆறுமுகனே, குகனே, செந்தூர்
நகரில் அருள்புரிபவனே. சந்தன கலவையும் கூந்தலும்
சஞ்சலம் உண்டாக்கும் பார்வையும் கொண்ட
பெண்களுடன் உறவாடி பெருமை கெட்டு பலர்
நகைக்கும்படி திரிந்தவன். பணத்தைக் கொடுத்து
படுக்கையில் பிணமாகும் பெண்ணுடன் திரிந்தவன்.
குணத்தை மாற்றி நீயே அருள்புரிவாய்.

தனன தானனத் தனதன தனனாத்
தந்தத் தந்தத் தனதான

குகர மேவுமெய்த் துறவினின் மறவாக்
கும்பிட் டுந்தித் தடமூழ்கிக்

குமுத வாயின்முற் றமுதினை நுகராக்
கொண்டற் கொண்டைக் குழலாரோ

டகரு தூளிகர்ப் புரதன இருகோட்
டன்புற் றின்பக் கடலூடே

அமிழு வேனைமெத் தெனவொரு கரைசேர்த்
தம்பொற் றண்டைக் கழல்தாராய்

ககன கோளகைக் கணவிரு மளவாக்
கங்கைத் துங்கப் புனலாடும்

கமல வாதனற் களவிட முடியாக்
கம்பர்க் கொன்றைப் புகல்வோனே

சிகர கோபுரத் தினுமதி ளினுமேற்
செம்பொற் கம்பத் தளமீதும்

தெருவி லேயுநித் திலமெறி யலைவாய்ச்
செந்திற் கந்தப் பெருமானே.

கங்கையை சடையின் முடித்தவரும்
நான்முகனால் அளவிட முடியாதவருமான சிவனுக்கு
ஓம் என்னும் மந்திரத்தை சொன்னவனே.
கோபுரத்திலும் மதில் சுவர்களின் மேலும் பெண்
தூண்களின் மீதும் தளங்களில் மீதும் தெருக்களிலும்
முத்துகளை வாரி இறைக்கும் திருச்செந்தூர் உறையும்
பெருமை மிக்கவனே.

துறவிகள் பற்றுக்களைத் துறந்து உன்னையேப்
பற்றி இருப்பார். எனது கடமை வழிபாடு, தியானம்,
ஓழுக்கம் என்பவை. அவற்றை மறந்து விலை
மாதர்களுடன் சேர்ந்து துன்பக் கடலில் திரிந்தேன்.
என்னை பக்குவமாய் கரை சேர்க்க உன் தாமரை
திருவடியைப் பிரித்தேன்.

தந்த தனதனன தந்த தனதனன
தந்த தனதனன தனதானா

தந்த பசிதனைய நிந்து முலையமுது
தந்து முதுகுதட வியதாயார்

தம்பி பணிவிடைசெய் தொண்டர் பிரியமுள
தங்கை மருகருயி ரெனவேசார்

மைந்தர் மனைவியர்க டும்பு கடனுதவு
மந்த வரிசைமொழி பகர்கேடா

வந்து தலைநவிர விழ்ந்து தரைபுகம
யங்க வொருமகிட மிசையேறி

அந்த கனுமெனைய டர்ந்து வருகையினி
லஞ்ச லெனவலிய மயில்மேல்நீ

அந்த மறலியொடு கந்த மனிதனம
தன்ப னெனமொழிய வருவாயே

சிந்தை மகிழ்மலை மங்கை நகிலிணைகள்
சிந்து பயமயிலு மயில்வீரா

திங்க ளரவுநதி துன்று சடிலரருள்
செந்தி னகரிலுறை பெருமானே.

உமாதேவியின் பாலை உண்ட வீர மிக்க
வேலாயுதனே. சந்திரன், பாம்பு, கங்கை ஆகியவற்றை
அணிந்த சிவக்குமாரனே. திருச்செந்தூரில்
உறைபவனே. பசியை அறிந்து போக்கி வளர்க்கும்
தாயும் தம்பியும் பணிவிடை செய்யும் தொண்டரும்
தங்கையரும் மருமகளும், புதல்வரும் மனைவி,
சுற்றத்தினர் என உள்ளவர்களுக்குச் சிலர் கடமையை
செய்வர். இனிய உபசார மொழியை கூறார்.

அவர்கள் எருமை மீது எமன் ஏறி வரும்போது
எம்மைக் காக்க முடியாது. ஆனால், அந்த எமன்
வரும்போது அஞ்சவேண்டாம் என்று சொல்லி

எமனிடம் இவன் உகந்தவன். என்னுடைய அன்பன்
என்று உன்னால் மட்டுமே சொல்ல இயலும்.

தனத்தந்தன தனத்தந்தன
தனத்தந்தன தனதானத்

தரிக்குங்கலை நெகிழ்க்கும்பர
தவிக்குங்கொடி மதனேவிந்

றகைக்குந்தனி திகைக்குஞ்சிறு
தமிழ்த்தென்றலி னுடனேநின்

றெரிக்கும்பிறை யெனப்புண்படு
மெனப்புன்கவி சிலபாடி

ஐருக்குஞ்சிலர் திருச்செந்திலை
யுரைத்துய்ந்திட அறியாரே

அரிக்குஞ்சதுர் மறைக்கும்பிர
மனுக்குந்தெரி வரிதான

அடிச்செஞ்சடை முடிக்கொண்டிடு
மரற்கும்புரி தவபாரக்

கிரிக்கும்பநன் முநிக்குங்க்ருபை
வரிக்குங்குரு பரவாழ்வே

கிளைக்குந்திற லரக்கன்கிளை
கெடக்கன்றிய பெருமானே.

திருமாலுக்கும், நான்கு மறைக்கும்,
நான்முகனுக்கும் அறிய முடியாத சடை முடி
கொண்ட சிவனுக்கும் அகத்தியருக்கும் குருவாக
விளங்குபவனே. சூரபத்மனை அவன் உறவினருடன்
கோபத்தில் வென்ற பெருமைக்குரியவனே.

மன்மதனின் அம்பினால் தாக்கப்பட்டு ஆடை
நெகிழ் தென்றலும் சந்திரனும் வெப்பம் உண்டாக்க
விரக தாபத்தில் வருந்தி இழிவான கவிதைகளைப்
பாடி சிலர் காலத்தை கடத்துகின்றனர்.

அவர்கள் திருச்செந்தூர் உறையும் முருகவேலை
வணங்கி உயர்வடையத் தெரியாதவர்கள்.

தந்தந்தந் தந்தன தந்தன
தந்தந்தந் தந்தன தந்தன
தந்தந்தந் தந்தன தந்தன தனதான

துன்பங்கொண் டங்கமெ லிந்தற
நொந்தன்பும் பண்பும றந்தொளி
துஞ்சும்பெண் சஞ்சல மென்பதி லணுகாதே

இன்பந்தந் தும்பர்தொ ழும்பத
கஞ்சந்தந் தஞ்சமெ னும்படி
யென்றென்றுந் தொண்டுகெ யும்படி
யருள்வாயே

நின்பங்கொன் றுங்குற மின்சர
ணங்கண்டுந் தஞ்சமெ னும்படி
நின்றன்பின் றன்படி கும்பிடு
மிளையோனே

பைம்பொன்சிந் தின்றுறை தங்கிய
குன்றெங்குஞ் சங்குவ லம்புரி
பம்புந்தென் செந்திலில் வந்தருள்

பெருமானே

எம் அன்னை வள்ளியுடன் அருளும்
இளையோனே குன்றுகளில் வலம்புரி சங்குகள்
நிறைந்திருக்கும் திருச்செந்தூர் இறைவனே. பெண்கள்
தொடர்பால் உடல் மெலிந்து வருந்தி நற்பண்பு
கெட்டு அழிந்து போகாதபடி எனக்குப் பேரின்பம்
தந்தவனே. தேவர்கள் வணங்கும் உன்னுடைய
திருவடித் தாமரையில் எப்போதும் தொண்டு செய்யும்
பணியை அருள்வாயே.

தந்த தனன தனனா தனனதன

தந்த தனன தனனா தனனதன

தந்த தனன தனனா தனனதன தனதான

தொந்தி சரிய மயிரே வெளிறநிறை

தந்த மசைய முதுகே வளையஇதழ்

தொங்க வொருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடி

தொண்டு கிழவ னிவனா ரெனஇருமல்

கிண்கி ணெனமு னுரையே குழறவிழி

துஞ்சு குருடு படவே செவிடுபடு செவியாகி

வந்த பிணியு மதிலே மிடையுமொரு

பண்டி தனுமெ யுறுவே தனையுமிள

மைந்த ருடைமை கடனே தெனமுடுக

துயர்மேவி

மங்கை யழுது விழவே யமபடர்கள்
நின்று சருவ மலமே யொழுகவுயிர்
மங்கு பொழுது கடிதே மயிலின்மிசை
வரவேணும்

எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
மைந்த வருக மகனே யினிவருக
என்கண் வருக எனதா ருயிர்வருக அபிராம

இங்கு வருக அரசே வருகமுலை
யுண்க வருக மலர்கூ டிடவருக
என்று பரிவி னொடுகோ சலைபுகல
வருமாயன்

சிந்தை மகிழு மருகா குறவரிள
வஞ்சி மருவு மழகா அமரர்சிறை
சிந்த அசுரர் கிளைவே ரொடுமடிய அடுதீரா

திங்க ளரவு நதிசூ டியபரமர்
தந்த குமர அலையே கரைபொருத
செந்தி னகரி லினிதே மருவிவளர்
பெருமானே.

என் தந்தையே வருக. ரகுசூல நாயகனே வருக.
வலியவனே வருக. என் மகனே வருக. என் கண்ணே
வருக. என் ஆருயிரே வருக. ராமனே வருக.
என்னிடம் வருக. பால் அருந்துவதற்கு வருக.

மலர் அணிந்து கொள்ள வருக. கோசலை
அழைக்கும் திருமாலின் மருமகனே வள்ளியின்
அன்புக்குரிய அழகனே தேவர்கள் சிறையிலிருந்து
விடுதலையாக அரக்கர்களை அழித்த வீரனே

சந்திரன், பாம்பு, கங்கை அணிந்த சிவனின் குமரனே,
திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி அன்பர்களுக்கு
வளமான வாழ்வு வழங்கும் வள்ளலே உன்னை
வணங்குகிறேன்.

தனத்தத் தந்தனந் தனத்தத் தந்தனம்
தனத்தத் தந்தனம் தனதான

நிதிக்குப் பிங்கலன் பதத்துக் கிந்திரன்
நிறத்திற் கந்தனென் நினைவொரை

நிலத்திற் றன்பெரும் பசிக்குத் தஞ்சமென்
றறற்றித் துன்பநெஞ் சினில்நாளும்

புதுச்சொற் சங்கமொன் றிசைத்துச் சங்கடம்
புகட்டிக் கொண்டிடம் பழிமாயும்

புலத்திற் சஞ்சலங் குலைத்திட் டுன்பதம்
புணர்க்கைக் கன்புதந் தருள்வாயே

மதித்துத் திண்புரஞ் சிரித்துக் கொன்றிடும்
மறத்திற் றந்தைமன் நிணிலாடி

மழுக்கைக் கொண்டசங் கரர்க்குச் சென்றுவண்
டமிழ்ச்சொற் சந்தமொன் றருள்வோனே

குதித்துக் குன்றிடந் தலைத்துச் செம்பொனுங்
கொழித்துக் கொண்டசெந் திலின்வாழ்வே

குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமானே.

முப்புரத்தை எரித்தவரும் உன் தந்தையான சிவன் திருவம்பலத்தில் நடனமாடி மழுவாயுதம் ஏந்தி இருக்க அவருக்கு வண்டமிழ் சொல்லாகிய ஓம் என்னும் பிரணவத்தை அருள்வோனே.

குன்றுகள் மீது கடல் அலைகள் குதித்து முத்துக்களைப் பரப்பும் திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே. தினைப்புனைத்தில் வள்ளி நாயகி கை குவித்து வணங்கும் பெருமை மிக்கவனே.

செல்வத்திற்கு குபேரன் எனவும் பரமுக்திக்கு இந்திரன் எனவும் அழகிற்கு கந்தன் எனவும் புகழ்ந்து கூறியும் பெரும் பசிக்கு அடைக்கலம் என்று கதறியும் துன்புறும் மனதில் நாஸ்தோறும் புதிய சொற்சங்கங்களை ஒன்று உரைத்தும் வருத்துமுறும் இந்த உடம்பு அழிந்து போகவும் ஐம்புலன்களின் சஞ்சலம் நீங்கவும் உன் திருவடியை அடைவதற்கு அன்பைத் தந்து அருள்வாயே.

தனனாத் தனன தனனாத் தனன
தனனாத் தனன தனதான

நிலையாப் பொருளை யுடலாக் கருதி
நெடுநாட் பொழுது மவமேபோய்

நிறைபோய்ச் செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்
நிறைவாய்ப் பொறிகள் தடுமாறி

மலநீர்ச் சயன மிசையாப் பெருகி
மடிவேற் குரிய நெறியாக

மறைபோற் றரிய வொளியாய்ப் பரவு
மலர்தாட் கமல மருள்வாயே

கொலைகாட் டவுணர் கெடமாச் சலதி
குளமாய்ச் சுவற முதுசூதம்

குறிபோய்ப் பிளவு படமேற் கதுவு
கொதிவேற் படையை விடுவோனே

அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர
அழியாப் புதித வடிவாகும்

அரனார்க் கதித பொருள்காட் டதிப
அடியார்க் கெளிய பெருமானே.

கொடிய சமணர்கள் அழியவும், கடல் குளம் போல சுரங்கி வற்றவும் மாமரமாக நின்ற சூரபத்மன் இரண்டாக பிளவு படவும் வேல்ப் படையை செலுத்துபவனே.

திருச்செந்தூர் உறையும் குமரப் பெருமானே. சிவனுக்குப் பிரணவத்தை உபதேசித்த நாயகனே. அடியார்களுக்கு அருள்புரிபவனே. நிலையில்லாத பொருளை தங்கம் என்று பாதுகாத்து காலமெல்லாம் வீணாக கழித்து நெஞ்சில் உறுதி இழந்து செவிடாகி, குருடாகி நோய்கள் உண்டாக ஐம்புலன்களும் தடுமாற படுக்கையில் மலமும் நீரும் தானே போக எழுந்து மடிகின்றேன்.

கருணை கூர்ந்து வேதங்கள் சொல்லும்
பரமுக்தியை பெறுவதற்கு உன் திருத்தானைப்
பற்றுகிறேன். அருள்வாயாக.

தனதன தனதன தந்தத் தந்தத் தனதானா
தனதன தனதன தந்தத் தந்தத் தனதானா

பரிமள களபசு கந்தச் சந்தத் தனமானார்
படையம படையென அந்திக் குங்கட்
கடையாலே

வரியளி நிரைமுரல் கொங்குக் கங்குற் குழலாலே
மறுகிடு மருளனை யின்புற் றன்புற்
றருள்வாயே

அரிதிரு மருகக டம்பத் தொங்கற் நிருமார்பா
அலைகுமு குமுவுென வெம்பக் கண்டித்
தெறிவேலா

திரிபுர தகனரும் வந்திக் குஞ்சற் குருநாதா
ஜெயஜெய ஹரஹர செந்திற் கந்தப்
பெருமானே.

திருமாலின் மருகனே. கடம்ப மாலை அணிந்த
மார்பனே. கடல் அலை பொங்க வேல் எறியும்
வேலாயுதப் பெருமானே. முப்புரம் எரித்த சிவன்
வணங்கும் குருநாதனே.

ஹரஹர என செந்தூர் உறையும்
பெருமைக்குரியவனே. எமனுடைய படை போல
கண்களும் மலர் கூந்தலும் கொண்ட பெண்களிடம்

மயங்கிக் கிடந்த அடியேனை அன்பு கொண்டு ஏற்று
அருள்வாயே.

தானதன தான தானந்த தானந்த
தானதன தான தானந்த தானந்த
தானதன தான தானந்த தானந்த தனதான

முளும்வினை சேர மேல்கொண்டி டாஐந்து
பூதவெகு வாய மாயங்கள் தானெஞ்சில்
முடிநெறி நீதி யேதுஞ்செ யாவஞ்சி யதிபார

மோகநினை வான போகஞ்செய் வேனண்டர்
தேடஅரி தாய ஞேயங்க ளாய்நின்ற
மூலபர யோக மேல்கொண் டிடாநின்ற
துளதாகி

நாளுமதி வேக கால்கொண்டு தீமண்ட
வாசியன லூடு போயொன்றி வானின்க
ணாமமதி மீதி லூறுங்க லாஇன்ப அமுதூறல்

நாடியதன் மீது போய்நின்ற ஆநந்த
மேலைவெளி யேறி நீயின்றி நானின்றி
நாடியினும் வேறு தானின்றி வாழ்கின்ற
தொருநாளே

காளவிட மூணி மாதங்கி வேதஞ்சொல்
பேதைநெடு நீலி பாதங்க ளால்வந்த
காலன்விழ மோது சாமுண்டி பாரம்பொ
டனல்வாயு

காதிமுதிர் வான மேதங்கி வாழ்வஞ்சி
 ஆடல்விடை யேறி பாகங்கு லாமங்கை
 காளிநட மாடி நாளன்பர் தாம்வந்து
 தொழுமாது

வாளமுழு தாளு மோர்தண்டு ழாய்தங்கு
 சோதிமணி மார்ப மாலின்பி னாளின்சொல்
 வாழுமுமை மாத ராள்மைந்த னேயெந்தை
 யிளையோனே

மாசிலடி யார்கள் வாழ்கின்ற வூர்சென்று
 தேடிவிளை யாடி யேயங்ங னேநின்று
 வாழுமயில் வீர னேசெந்தில் வாழ்கின்ற
 பெருமாளே.

உமாதேவி ஆல்கால விஷத்தை உண்டவள்.
 மதங்க முனிவரின் மகள் மாதங்கி என்னும் பெயர்
 கொண்டவள். மறைகளால் போற்றப்படுபவள்.
 நீலியாக தோன்றியவள்.

காலனைக் காலால் உதைத்தவள். சாமுண்டியாக
 நின்றவள். ஐம்பூதங்கள் ஆனவள். கொடி
 இடையாள். காளை வாகனம் ஏறும் சிவனின்
 இடப்பாகம் இருப்பவள். பத்திரகாளியாகி நடனம்
 புரிபவள். துதிக்கப்படுபவள். துளசி மாலை அணிந்த
 திருமாலின் தங்கையாக விளங்குபவள்.

அத்தகைய உமாதேவியின் மகனே சிவனின்
 இளம் குமார மெய்யடியார்களைத் தேடி திருவருள்
 புரிந்து திருச்செந்தூரில் விளங்கும் பெருமை

உடையவனே. ஊழ்வினைகள் ஒன்று சேர
ஐம்பூதங்களால் உண்டான மாயையானது என்னை
வஞ்சியரின் மோகத்தில் தள்ளியது.

நாள்தோறும் எழும் பிராண வாயுவைக்
கொண்டு கழு முனை நாடி வழியாக கனலை மூட்டி
பரவெளியில் செல்ல இயலாதவன் ஆனேன். பக்தி
இன்பத்தை நான் பருகியது இல்லை. முருகப்
பெருமானே இந்த நிலையில் வேறுபாடு பார்க்காமல்
அடியேனும் நன்மை அடைய உன் திருவருள் எனக்கு
வேண்டும்.

தனனா தனந்த தனதான

வரியார் கருங்கண் மடமாதர்
மகவா சைதொந்த மதுவாகி

இருபோ துநைந்து மெலியாதே
இருதா ளினன்பு தருவாயே

பரிபா லனஞ்செய் தருள்வோனே
பரமே சுரன்ற னருள்பாலா

அரிகே சவன்றன் மருகோனே
அலைவா யமர்ந்த பெருமானே.

எல்லாவற்றையும் ஆளுகை செய்து அருள்புரியும்
முருகப் பெருமானே! பரமேசவரனுடைய அருள்
பாலனே! திருமாலின் மருகரே! திருச்செந்தூரில்
பெருமையுடன் அமர்ந்துள்ள பெருமை உடையவரே!
நான் மனைவி, மக்கள், சுற்றம் என்றும் பந்தத்தால்

மெலியாதவாறு உம்முடைய திருவடிகளின்மீது
அன்பு கொண்டு வணங்குவதற்கு அருள்தருவாயே.

தனன தானன தந்தன தந்தன

தனன தானன தந்தன தந்தன

தனன தானன தந்தன தந்தன தனதான

அளக பாரம லைந்துகு லைந்திட

வதனம் வேர்வுது லங்கிந லங்கிட

அவச மோகம்வி னைந்துத னைந்திட

அணைமீதே

அருண வாய்நகை சிந்திய சம்பரம

அடர்ந காநுதி பங்கவி தஞ்செய்து

அதர பானம ருந்திம ருங்கிற

முலைமேல்வீழ்ந்

துளமும் வேறுப டும்படி ஒன்றிடு

மகளிர் தோதக இன்பின்மு யங்குதல்

ஒழியு மாறுதெ ளிந்துளம் அன்பொடு

சிவயோகத்

துருகு ஞானப ரம்பர தந்திர

அறிவி னோர்கரு தங்கொள்சி லம்பணி

உபய சீதள பங்கய மென்கழல் தருவாயே

இளகி டாவளர் சந்தன குங்கும

களப பூரண கொங்கைந லம்புனை

இரதி வேள்பணி தந்தையும் அந்தண

மறையோனும்

இனது நாதெதிர் இந்திரன் அண்டரும்

ஹரஹ ராசிவ சங்கர சங்கர

எனமி காவரு நஞ்சினை யுண்டவர்

அருள்பாலா

வளர்நி சாசரர் தங்கள்சி ரம்பொடி

படவி ரோதமி டுங்குல சம்ப்ரமன்

மகர வாரிக டைந்தநெ டும்புயல்

மருகோனே

வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்

இடைவி டாதுநெ ருங்கிய மங்கல

மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை

பெருமாளே.

சந்தனம், குங்கும சாந்தைப் பூசிய கொங்கையும்
அணிந்து விளங்கும் ரதி தேவியின் கணவன்
மன்மதன் என்பவனைப் பணித்த அவன் தந்தை
திருமாலும் நான்முகனும் துன்பத்தில் வருந்திய
இந்திரன் போன்ற தேவர்களும் விஷம் உண்டு
அவர்களுக்கு அருளிய சிவனுடைய மகனே.
அரக்கரை வென்றவனே.

பாற்கடல் அமுதத்தை பங்கிட்டு அளித்த
திருமாலின் மருமகனே, உமாதேவியின் மைந்தனே.
மயில் மீது வந்து திருச்செந்தூரில் அமர்ந்தவனே.
பொது மகளிரிடம் சென்று இழிவு பட்டு
துன்பப்பட்ட என் உள்ளமானது சிவயோகத்தில்
லயித்து ஞானம் பெற உன் தாமரை திருவடிகளை
அடைக்கலமாக தந்து அருள்புரிந்திடுக.

தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன தனதான

கமல மாதுடன் இந்திரை யஞ்சரி
சொலவொ ணாதம டந்தையர் சந்தன
களப சீதள கொங்கையில் அங்கையில்
இருபோதேய்

களவு நூல்தெரி வஞ்சனை அஞ்சன
விழியின் மோகித கந்தசு கந்தரு
கரிய ஓதியில் இந்துமு கந்தனில்
மருளாதே

அமல மாகிய சிந்தைய டைந்தகல்
தொலைவி லாதஅ றம்பொருள் இன்பமும்
அடைய ஓதியு ணர்ந்துத ணந்தபின்
அருள்தானே

அறியு மாறுபெ றும்படி அன்பினின்
இனிய நாதசி லம்புபு லம்பிடும்
அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய
அடிதாராய்

குமரி காளிப யங்கரி சங்கரி
கவுரி நீலிப ரம்பரை அம்பிகை
குடிலை யோகினி சண்டினி குண்டலி
எமதாயி

குறைவி லாள்உமை மந்தரி அந்தரி
 வெகுவி தாகம சுந்தரி தந்தருள்
 குமர மூஷிக முந்திய ஐங்கர கணராயன்

மமவி நாயகன் நஞ்சுமிழ் கஞ்சுகி
 அணிக ஜானன விம்பனார் அம்புலி
 மவுலி யானுறு சிந்தையு கந்தருள்
 இளையோனே

வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்
 இடைவி டாதுநெ ருங்கிய மங்கல
 மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை
 பெருமானே.

குமரி, காளி, பயங்கரி, சங்கரி, கௌரி, நீலி,
 பரம்பரை, அம்பிகை, குடிலை, யோகினி, கண்டினி,
 குண்டலி ஆகிய திருப்பெயர்களை உடைய எம் தாய்
 உமாதேவி மந்திரியாகவும் அந்தரியாகவும்
 சிவாகமங்கள் வணங்கும் சுந்தரியாகவும்
 விளங்குபவள்.

அந்த தேவியின் மகனாகவும் பெருச்சாளி
 வாகனம் ஏறும் ஐந்து கரம் கொண்ட விநாயகப்
 பெருமானும் கணங்களுக்குத் தலைவனும் பாம்பை
 அணிந்தவனும் யானை முகத்தைக் கொண்டவரும்
 சந்திரனை அணிந்தவருமாகிய சிவனின் இளைய
 மகனே. வாழையும்,

மஞ்சளும், இஞ்சியும் நெருக்கமாக விளையும்
 திருச்செந்தூரில் இருக்கும் பெருமைக்குரியவனே.
 திருமகள் எனவும் கலைமகள் எனவும் அழகைப்

பாராட்டி அந்தப் பெண்களின் வலையில் விழுந்து
இரவு எது? பகல் எது? என்று தெரியாமல் மோகத்தில்
மூழ்கிக் கெட்டு அழிந்து போன என்னைப்
பரிசுத்தமாக்கி மலங்களைப் போக்கி நீதி நூல்கள்
சொல்லும் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும்
உண்மைப் பொருளை உணர்த்தி ஞானமடையுமாறு
உன்னுடைய திருவடிகளை தந்தருள்க.

தானனா தந்தனம் தானனா தந்தனம்
தானனா தந்தனம் தனதான

காலனார் வெங்கொடுந் தூதர்பா சங்கொடென்
காலினார் தந்துடன் கொடுபோகக்

காதலார் மைந்தருந் தாயரா ருஞ்சுடுங்
கானமே பின்தொடர்ந் தலறாமுன்

சூலம்வாள் தண்டுசெஞ் சேவல்கோ தண்டமுஞ்
சூடுதோ ஞந்தடந் திருமார்பும்

தூயதாள் தண்டையுங் காணஆர் வஞ்செயுந்
தோகைமேல் கொண்டுமுன் வரவேணும்

ஆலகா லம்பரன் பாலதா கஞ்சிடுந்
தேவர்வா ழன்றுகந் தமுதீயும்

ஆரவா ரஞ்செயும் வேலைமேல் கண்வளர்ந்
தாதிமா யன்றனன் மருகோனே

சாலிசேர் சங்கினம் வாவிசூழ் பங்கயஞ்
சாரலார் செந்திலம் பதிவாழ்வே

தாவுகு ரஞ்சிமுன் சாயவே கம்பெறுந்
தாரைவே லுந்திடும் பெருமானே.

தேவர்களுக்கு அச்சம் தந்த விஷத்தை
கண்டத்தில் நிறுத்தி காத்த பின்னர் தேவர்களுக்கு
அமுதத்தை தந்தவரும் பாற்கடலில் துயிலும்
நாராயணனின் அன்பு மருமகனே நெல் வயல்களும்
தாமரைத் தடாகங்களும் உள்ள திருச்செந்தூரில்
வாழ்பவனே,

சூரனை வேல் படையால் வென்ற வீரனே.
எமனுடைய தூதர்கள் பாசக் கயிற்றுடன் எனது
உயிரை கட்டிக் கொண்டு போக மகன், மனைவி,
சுற்றத்தார், சுடுகாடு வரையில் பின்தொடர்ந்து வந்து
அலறுவதற்கு முன்னால் சூலம் வாள், தண்டாயுதம்,
சேவற்கொடி, வில், ஆகியவற்றைத் தரித்த தோள்களும்
அகன்ற திருமார்பும் காலில் தண்டையும் கொண்டு
மயில் மீது வந்து அருள்புரிவாயாக.

தந்தனா தந்தனத் தந்தனா தந்தனத்
தந்தனா தந்தனத் தனதான

பங்கமே வும்பிறப் பந்தகா ரந்தனிற்
பந்தபா சந்தனிற் றடுமாறிப்

பஞ்சபா ணம்படப் புண்படா வஞ்சகப்
பண்பிலா டம்பரப் பொதுமாதர்

தங்களா லிங்கனக் கொங்கையா கம்படச்
சங்கைமால் கொண்டிளைத் தயராதே

தண்டைசூழ் கிண்கிணிப் புண்டரீ கந்தனை
தந்துநீ யன்புவைத் தருள்வாயே

அங்கைவேல் கொண்டரக் கன்ப்ரதா பங்கெடுத்
தண்டவே தண்டமுட் படவேதான்

அஞ்சவே திண்டிறற் கொண்டலா கண்டலற்
கண்டலோ கங்கொடுத் தருள்வோனே

திங்களார் கொன்றைமத் தந்துழாய் துன்றுபொற்
செஞ்சடா பஞ்சரத் துறுதோகை

சிந்தையே தென்றிசைத் தென்றல்வீ சும்பொழிற்
செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமானே.

வேலாயுதத்தை ஏந்தி சூரபத்மனின்
ஆணவத்தைப் போக்கி அண்டங்கள் நடுங்க ஆற்றல்
காட்டிய முருகோனே. தேவேந்திரனுக்கு தேவலோகம்
ஆட்சியை தந்தவனே. சந்திரனும் கொன்றை மலரும்
ஊமத்த மலரும் வன்னியும்,

செஞ்சடையில் சூட்டிய சிவனின் சிந்தை
மகிழும் திருமகனே தென்றல் வீசும் சோலை
விளங்கும் திருச்செந்தூரில் செந்தமிழின் பெருமையை
காத்தவனே. மனிதப் பிறவியானது மாயை என்னும்
கட்டிலில் தடுமாறி மன்மதனின் அம்புகள் பட்டு
துன்பப்பட பண்பு கெட்ட ஆடம்பரமான
பொதுமகளின் ஆலிங்கனத்தில் கொங்கைகளை
உடம்பில் பட மயங்கித் தளர்ந்து கிடந்தேன். இந்தப்
பாவிக்கு சிலம்புகள் அணிந்த தாமரை திருவடிகளைத்
தந்து அன்பு கொண்டு அருள்புரிவாயாக.

தத்ததன தானதன தத்தான

தத்ததன தானதன தத்தான

தத்ததன தானதன தத்தான தனதான

சத்தமிகு மேழுகட லைத்தேனை

யுற்றமது தோடுகணை யைப்போர்கொள்

சத்திதனை மாவின்வடு வைக்காவி

தனைமீறு

தக்கமணம் வீசுகம லப்புவை

மிக்கவிளை வானகடு வைச்சீறு

தத்துகளும் வாளையடு மைப்பாவு

விழிமாதர்

மத்தகிரி போலுமொளிர் வித்தார

முத்துவட மேவுமெழில் மிக்கான

வச்சிரகி ரீடநிகர் செப்பான தனமீதே

வைத்தகொடி தானமயல் விட்டான

பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக

வஜ்ரமயில் மீதிலினி யெப்போது

வருவாயே

சித்ரவடி வேல்பனிரு கைக்கார

பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார

திக்கினுந டாவுபுர விக்கார குறமாது

சித்தஅநு ராககல விக்கார

துட்டஅசு ரேசர்கல கக்கார

சிட்டர்பரி பாலலளி தக்கார அடியார்கள்

முத்திபெற வேசொல்வச னக்கார
தத்தைநிகர் தூயவநி தைக்கார
முச்சகர்ப ராவுசர ணக்கார இனிதான

முத்தமிழை யாயும்வரி சைக்கார
பச்சைமுகில் தாவுபுரி சைக்கார
முத்துலவு வேலைநகர் முத்தேவர்
பெருமானே.

வேலாயுதம் தாங்கி பன்னிரெண்டு கைகளுடன்
அடியார்களின் தோத்திர நூல்களாக விளங்குபவனே.
மயிலாகிய குதிரையை உடையவனே. வள்ளியின்
மணவாளனே. அசுரனை வென்றவனே. முனிவர்
களுக்கு அருள்பவனே.

முக்திக்கு உபதேசம் செய்பவனே.
தெய்வானையின் நாயகனே. மூன்று உலகமும்
வணங்கும் திருவடி கொண்டவனே. முத்தமிழின்
தலைவனே. திருச்செந்தூரில் உறைபவனே.

ஓசை மிகுந்த ஏழு கடல் மதுவை உண்ணும்
வண்டு, போர் புரியும் வாள், மணம் வீசும் தாமரை
மலர், வாளை மீன் போன்ற கண்களும் கொண்ட
பெண்களிடம் காதல் கொண்டு துன்பப்பட்ட
என்னை அடிமைக் கொள்ள எப்போது நீ வருவாய்.

தந்ததன தானதன தத்தான
தந்ததன தானதன தத்தான
தந்ததன தானதன தத்தான தனதான

சந்தனச வாதுநிறை கற்பூர
குங்குமப டீரவிரை கத்தூரி
தண்புழுக ளாவுகள் பச்சீத வெகுவாச

சண்பகக லாரவகு ளத்தாம
வம்புதுகி லாரவயி ரக்கோவை
தங்கியக டோரதர வித்தார பரிதான

மந்தரம தானதன மிக்காசை
கொண்டுபொருள் தேடுமதி நிட்டுர
வஞ்சகவி சாரஇத யப்பூவை
யனையார்கள்

வந்தியிடு மாயவிர கப்பார்வை
அம்பிலுளம் வாடுமறி வற்றேனை
வந்தடிமை யாளஇனி யெப்போது
நினைவாயே

இந்தரபுரி காவல்முதன் மைக்கார
சம்பரமம யூரதுர கக்கார
என்றுமக லாதஇள மைக்கார குறமாதின்

இன்பஅநு போகசர சக்கார
வந்தஅசு ரேசர்கல கக்கார
எங்களுமை சேயெனரு மைக்கார
மிகுபாவின்

செந்தமிழ்சொல் நாலுகவி தைக்கார
குன்றெறியும் வேலின்வலி மைக்கார
செஞ்சொலடி யார்கௌளி மைக்கார
எழில்மேவும்

திங்கள்முடி நாதர்சம யக்கார

மந்த்ரவுப தேசமகி மைக்கார

செந்தினகர் வாழுமரு மைத்தேவர்

பெருமானே.

தேவர்களின் நகர் அமராவதியைக் காத்த
தேவசேனாதிபதியே மயிலைக் குதிரை போன்ற
வாகனமாய் கொண்டவனே. எக்காலத்திலும்
இளமையுடன் இருப்பவனே. வள்ளியிடம் இனிய
சொற்கள் சொல்பவனே.

உமையின் அருமை மகனே செந்தமிழ்
கவிதையாய் விளங்குபவனே. கிரௌஞ்ச மலையை
வேலால் பிளந்தவனே. மந்திரங்களும் திருப்பெயரின்
தோத்திரங்களும் சொல்லும் அடியார்களுக்கு
எளிமையாய்க் காட்சி தரும் கருணைக் கடலே.
சிவபெருமானை போற்றும் சைவ சமயத்தில்
விளக்கமாக திகழ்பவனே.

திருமந்திரத்தை அருள்பவனே. திருச்செந்தூரில்
உறையும் பெருமைக்குரியவனே. சந்தனம், சவ்வாது,
கற்பூர குங்குமம், கஸ்தூரி போன்ற நறுமண
கலவைகளும் முத்தும், வைரம் போன்ற
அணிகலன்களை அணிய விருப்பம் கொண்டு
தேடுகின்றவர்களே.

கவிதையாகிய இதயப் பூவை அணையார்கள்.
வருத்தம் உண்டு பண்ணும் விரகப் பார்வை என்னும்
உள்ளம் வாடும் அறிவில்லாத அடியேனை
அடியவனாக ஆட்கொள்ள முருகா எப்போதும்
நினைப்பாய்.

மூன்றாவது படை வீடு

திருவாவினன்குடி பழநி

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன தனதான

நாத விந்துக லாதீ நமோநம

வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம

ஞான பண்டித சுவாமி நமோநம வெகு கோடி

நாம சம்புகு மாரா நமோநம

போக அந்தரி பாலா நமோநம

நாக பந்தம யூரா நமோநம பரஞ்ரர்

சேத தண்டவி நோதா நமோநம

கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம

தீர சம்ப்ரம வீரா நமோநம கிரிராஜ

தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம

தூய அம்பல லீலா நமோநம

தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம

அருள்தாராய்

ஈத லும்பல கோலா லபுஜையும்

ஓத லுங்குண ஆசா ரநீதியும்

ஈர முங்குரு சீர்பா தசேவையு மறவாத

ஏழ்த லம்புகழ் காவே ரியால்வினை
 சோழ மண்டல மீதே மநோகர
 ராஜ கெம்பிர நாடாளு நாயக வயலூரா

ஆத ரம்பயி லாரு ரர்தோழமை
 சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில்
 ஆடல் வெம்பரி மீதே நிமாகயி
 லையிலேகி

ஆதி யந்தவு லாவா சுபாடிய
 சேரர் கொங்குவை காவுர் நனாடதில்
 ஆவி னன்குடி வாழ்வா னதேவர்கள்
 பெருமானே.

சோழ மண்டலமானது அறநெறியுடன் இருப்பதும் பூஜையும் மறைகளை ஒதுதலும் ஆச்சார ஒழுக்கமும் இரக்கத் தன்மையும் குருவுக்கு செய்யும் தொண்டும் புரிந்து எப்போதும் காக்கும் சிறப்புடையது. ஏழு உலகமும் போற்றும் காவிரி நதியால் வளமுடன் செல்வச் செழிப்பு பெற்று விளங்குவது.

அந்த மண்டலத்தில் மகிழ்ச்சி தருபவராகவும் அரசு செலுத்துபவராகவும் கம்பீர பூபதியாகவும் விளங்கும் வயலூர் திருத்தலத்தை ஆளும் நாயகனே. ஆரூர் என்னும் சுந்தரருக்கு நட்பு கொண்ட சேரமான் பெருமான் நாயனார் குதிரை மீது ஏறி கயிலை மலை சென்று திருக்கயிலாய ஞான உலா என்னும் ஆசகவி பாடியருளினார். அந்த மன்னன் முன்பு ஆண்ட கொங்கு நாட்டில் விளங்கும் ஆவினன் குடியில் வாழ்பவரே. நாத விந்துக்கலையில்

முதன்மையாக உள்ளவரே. தேவர்களும் வணங்கும்
மந்திர வடிவமே. ஞானத்தின் மேன்மையாக
உள்ளவனே. கோடி நாமம் உடையவனே.
அம்பிகையின் புதல்வனே.

மயிலை வாகனமாக கொண்டவனே. சூரனை
சின்னபின்னமாக்கிய அற்புதனே. காலில் சிலம்பு
அணிந்தவனே. தீரம் மிக்க வீரனே. மலைகளில்
அமர்ந்த மன்னவனே. ஜோதி வடிவம்
கொண்டவனே. அற்புத நடனம் புரிபவனே.
தெய்வயானையின் நாயகனே. உன்னை வணங்கும்
அடியேனுக்கு அருள்புரிவாயாக.

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன

தான தந்தன தானா தனாதன தனதான

போத கந்தரு கோவே நமோநம

நீதி தங்கிய தேவா நமோநம

பூத லந்தனை யாள்வாய் நமோநம

பணியாவும்

பூணு கின்றபி ரானே நமோநம

வேடர் தங்கொடி மாலா நமோநம

போத வன்புகழ் ?மீ நமோநம அரிதான

வேத மந்திர ரூபா நமோநம

ஞான பண்டித நாதா நமோநம

வீர கண்டைகொள் தாளா நமோநம

அழகான

மேனி தங்கிய வேளே நமோநம
 வான பைந்தொடி வாழ்வே நமோநம
 வீறு கொண்டவி சாகா நமோநம
 அருள்தாராய்

பாத கஞ்செறி சூரா திமாளவெ
 கூர்மை கொண்டயி லாலே பொராடியெ
 பார அண்டர்கள் வானா டுசேர்தர
 அருள்வோனே

பாதி சந்திர னேசு நும்வேணியர்
 சூல சங்கர னார்கீ தநாயகர்
 பார திண்புய மேசே ருசோதியர்
 கயிலாயர்

ஆதி சங்கர னார்பா கமாதுமை
 கோல அம்பிகை மாதா மநோமணி
 ஆயி சுந்தரி தாயா னநாரணி அபிராமி

ஆவல் கொண்டுவி றாலே சிராடவெ
 கோம எம்பல சூழ்கோ யில்மீறிய
 ஆவி னன்குடி வாழ்வா னதேவர்கள்
 பெருமானே.

தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் நல்லவர்
 களுக்கும் கெடுதல் செய்பவர்களை வேல் படையால்
 கொன்று தேவர்கள் வானவர்கள் உலகத்தில்
 வாழும்படி அருள் செய்த கந்தவேலே. சந்திரனைச்
 சூடி அணிந்தவரும், சூலப்படை உடையவரும்
 மங்கலம் செய்யும் சங்கரரும் மறைகளின் நாயகரும்

தோள் அழகரும், ஜோதி வடிவினரும் கயிலை
நாதரும், ஆதி பிரானும், ஆகிய இறைவனின்
இடப்பாகத்தில் உமாதேவி அம்பிகை மனோன்மணி
சுந்தரி, நாரணி, பராசக்தி, அபிராமி, என்று
கோயில்கள் மிகுந்த ஆவினன்குடியில் வாழ்பவனே.

ஞான போகமாகிய பிரணவத்தை உபதேசித்த
தலையாய தேவரே. நீதி தேவனே. பூலோகத்தை
ஆள்பவனே. அனைத்து செயலாகவும் விளங்குபவனே.
வள்ளியின் நாயகனே. பிரம்மன் வணங்கிய கடவுளே.
வேத மந்திர வடிவமே.

ஞான பண்டிதனே. வீர தண்டை அணிந்தவனே.
அழகிய மேனியுடைய செவ்வேலே
தெய்வயானையின் மணவாளனே. விசாக
நட்சத்திரத்திற்குரிய முருகப் பெருமானே. உன்னைப்
போற்றுகிறேன். எனக்கு அருள்வாயாக.

தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன தனதான

மூல மந்திர மோத லிங்கிலை
யீவ திங்கிலை நேய மிங்கிலை
மோன மிங்கிலை ஞான மிங்கிலை
மடவார்கள்

மோக முண்டதி தாக முண்டப
சார முண்டப ராத முண்டிடு
முக னென்றொரு பேரு முண்டருள்
பயிலாத

கோல முங்குண வீன துன்பர்கள்
வார்மை யும்பல வாகி வெந்தெழு
கோர கும்பியி லேவி முந்திட
நினைவாகிக்

கூடு கொண்டுழல் வேனை யன்பொடு
ஞான நெஞ்சினர் பாலி ணங்கிடு
கூர்மை தந்தினி யாள வந்தருள்
புரிவாயே

பீலி வெந்துய ராலி வெந்தவ
சோகு வெந்தமண் மூகர் நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது கொண்டரு
எழுதேடு

பேணி யங்கெதி ராறு சென்றிட
மாற னும்பிணி தீர வஞ்சகர்
பீறு வெங்கழு வேற வென்றிடு
முருகோனே

ஆல முண்டவர் சோதி யங்கணர்
பாக மொன்றிய வாலை யந்தரி
ஆதி யந்தமு மான சங்கரி குமரேசா

ஆர ணம்பயில் ஞான புங்கவ
சேவ லங்கொடி யான பைங்கர
ஆவி னன்குடி வாழ்வு கொண்டருள்
பெருமானே.

மயில்பீலியைக் கொண்ட சமணர்கள்
அஞ்சுமாறு வாதம் புரிந்தவரும், தேவார,
திருப்பதிகத்தை வைகை ஆற்றில் எதிர்வருமாறு
செய்தவரும் கூன் பாண்டியனின் வெப்பு நோயைத்
தீர்த்தவரும் வஞ்சகரை கழு மரத்தில் ஏற்றிய முருகப்
பெருமானே. விஷத்தை உண்டு சோதியானவரும்
நெற்றிக் கண் கொண்டவருமான இறைவனின்
இடது பக்கத்தில் பொருந்திய அந்தரி, சங்கரி,
என்னும் உமாதேவியின் மகனே.

மறைகளின் ஞானமே சேவற் கொடி பிடித்த
நாயகனே. திருவாவினன் குடியில் உறைபவனே.
உன்னுடைய மந்திரத்தை ஓதுவதைத் தவிர அறச்
செயல் வேறு ஒன்றும் இல்லை. உன்னிடம் நேயம்
இல்லாமலும் மோனமாகிய பெருநிலையும் ஞானமும்
இன்றி காலத்தை கழித்து பெண்களின் மோகத்திலும்
தாகத்திலும் பழியும் பாவமும் செய்து மூடன் என்ற
பெயரைப் பெற்று வருந்தினேன்.

என்னுடைய குணம் கெட்ட தன்மையால்
நரகத்தில் விழுமாறு இந்த உடலை வளர்த்தேன்.
அப்படிப்பட்ட அடியேனுக்கு அன்பும் அறிவும்
தருவாயாக.

தனதான தந்தனத் தனதான

தனதான தந்தனத் தனதான

அபகார நிந்தைபட் டுழலாதே

அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே

உபதேச மந்திரப் பொருளாலே
உனைநானி னைந்தருட் பெறுவேனோ

இபமாமு கன்தனக் கிளையோனே
இமவான்ம டந்தையுத் தமிழாலா

ஜெபமாலை தந்தசற் குருநாதா
திருவாவி னன்குடிப் பெருமானே

யானை முகம் கொண்ட விநாயகனின் இளையோனே. மலைமகள் பார்வதியின் குமரனே. மந்திர உபதேசம் தந்த குருநாதா, ஆவினன் குடியில் உறைவோனே. தீவினையால் தாக்கப்பட்டு கெட்ட வழியில் திரிந்த அறிவற்றவரையும் வஞ்சகரையும் நாடி இன்னருள் புரியும் தேவா. உன் திருவருளால் உபதேசித்த மந்திரத்தை ஒதி நான் நல்ல நிலையை பெறுவேனா.

தனனா தனந்ததன தனனா தனந்ததன
தனனா தனந்ததன தனதான

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்த்ரமிரு
செவிமீதி லும்பகர்செய் குருநாதா

சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால கந்தநின்
செயலேவி ரும்பியுளம் நினையாமல்

அவமாயை கொண்டுலகில் விருதாவ லைந்துழலு
மடியேனை அஞ்சலென வரவேணும்

அறிவாக மும்பெருக இடரான துந்தொலைய
அருள்ளான இன்பமது புரிவாயே

நவநீத முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி
ரகுராமர் சிந்தைமகிழ் மருகோனே

நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத
நலமான விஞ்சைகரு விளைகோவே

தெவயானை யங்குறமின் மணவாள சம்ப்ரமுறு
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர் வடிவேலா

திருவாவி னன்குடியில் வருவேள்ச வுந்தரிக
செகமேல்மெய் கண்டவிறல் பெருமானே.

கண்ணபிரான் கோபியர் வீடுகளில்
வெண்ணையைத் திருடியதால் உரலில் கட்டப்
பட்டும் முன்பு ராமனாக அவதரித்து விளங்கிய
திருமாலின் மருகோனே. நவலோகமும் வணங்கும்
தேவனே. நல்லன வற்றிற்கு கருப் பொருளாய்
விளங்குபவனே.

தெய்வயானையுடன் வள்ளியுடன் விளங்கும்
மணவாள. ஆரவாரம் மிக்க தீரனே. சூரியனும்
அஞ்சும் ஒளிக்கதிர் கொண்ட வேல் படையை
கொண்டவனே. திருவாவினன் குடியின் செவ்வேலே.
பூமியில் மெய்ப்பொருளாக திகழும் அழகானவே.
சிவனுக்கு செவிகள் இரண்டிலும் பிரணவத்தை
உபதேசித்த குருநாதா.

பராசக்தியின் வரத்தால் தோன்றிய குமார.
தொடக்கத்தில் உன் திருவருளை நினைக்காமல்
மாயையில் விழுந்து பயன் இல்லாமல் அலைந்தேன்.
எனக்கு முன் நீ தோன்றிப் பயப்படாதே என்று
உரைப்பாயாக. உண்மை அறிவு பெருகவும் துன்பம்
நீங்கவும் ஞானத்தைத் தந்து பேரின்பம் புரிவாயாக.

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

அணிபட் டணுகித் திணிபட் டமனத்
தவர்விட் டவிழிக் கணையாலும்

அரிசுற் றுகழைத் தவர்பெற் றவளத்
தவன்விட் டமலர்க் கணையாலும்

பிணிபட் டுணர்வற் றவமுற் றியமற்
பெறுமக் குணமுற் றுயிர்மானும்

பிறவிக் கடல்விட் டுயர்நற் கதியைப்
பெறுதற் கருளைத் தரவேணும்

கணிநற் சொருபத் தையெடுத் துமலைக்
கனியைக் கணியுற் றிடுவோனே

கமலத் தயனைப் ப்ரணவத் துரையைக்
கருதிச் சிறைவைத் திடுவோனே

பணியப் பணியப் பரமர்ப் பரவப்
பரிவுற் றொருசொற் பகர்வோனே

பவளத் தவளக் கனகப் புரிசைப்
பழநிக் குமரப் பெருமானே.

வேங்கை மரம் உருக்கொண்டு வள்ளியை
மணந்தவனே. வேங்கை மரமாக நின்றவனே.
பிரணவத்தை அறியாத நான்முகனைச் சிறையில்
அடைந்தவனே.

சிவனுக்கு குரு சிஷ்ய தோற்றத்தில் நிற்க வைத்து
பெரும் பொருளை உறைத்தவனே. பவளம், முத்து,
பொன்னாள் செய்த மதில்களை உடைய பழனியில்
உள்ள குமரனே.

பெண்களின் பார்வை அம்புகளாலும்
மன்மதனின் மலர் அம்புகளாலும் தாக்கப்பட்டு
நோயாளியாகி மெய்யறிவு இல்லாமல் பிறவிக் கடலில்
மனம் உழல்கின்றது. அதிலிருந்து விடுபட்டு நன்னிலை
பெறுவதற்கு அருள்புரிவாயாக.

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

கரிய பெரிய எருமை கடவு
கடிய கொடிய திரிசூலன்

கறுவி யிறுகு கயிறொ டுயிர்கள்
கழிய முடுகி யெழுகாலந்

திரியு நரியு மெரியு முரிமை
தெரிய விரவி யணுகாதே

செறிவு மறிவு முறவு மனைய
திகழு மடிகள் தரவேணும்

பரிய வரையி னரிவை மருவு
பரம ரருளு முருகோனே

பழன முழவர் கொழுவி லெழுது
பழைய பழநி யமர்வோனே

அரிய மயனும் வெருவ வுருவ
அரிய கிரியை யெறிவோனே

அயிலு மயிலு மறமு நிறமும்
அழகு முடைய பெருமானே.

பார்வதி தேவியை இடப்பாகமாக கொண்ட
சிவனின் மகனே. வயல் வளம் மிக்க பழனியில்
உறைபவனே. திருமாலும் நான்முகனும் வியக்க
கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தவனே. வேலும்,
மயிலுடன் விளங்கும் பெருமானே.

எருமையின் மீதேறி திரிசூலத்துடன் எமன்
பாசக் கயிறால் உயிர்களை கவரும் தன்மையிலும்
மற்றும் திரிகின்ற நரியும் எரிகின்ற நெருப்பும் இந்த
உடம்பை உரிமை கொண்டுள்ள நிலையில்,
அடியேனை நெருங்காதவாறு உண்மையும்,
ஞானமும், தரும் உன் திருவடிகளை அடியேனுக்கு
தந்தருள்க.

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

தமரு மமரு மனையு மினிய
தனமு மரசும் அயலாகத்

தறுகண் மறலி முறுகு கயிறு
தலையை வளைய எறியாதே

கமல விமல மரக தமணி
கனக மருவு மிருபாதங்

கருத அருளி யெனது தனிமை
கழிய அறிவு தரவேணும்

குமர சமர முருக பரம
குலவு பழநி மலையோனே

கொடிய பகடு முடிய முடுகு
குறவர் சிறுமி மணவாளா

அமர ரிடரு மவுண ருடலு
மழிய அமர்செய் தருள்வோனே

அறமு நிறமு மயிலு மயிலு
மழகு முடைய பெருமாளே.

குமரனே. முருகனே. பரம்பொருளே. எங்கும்
பரவியவனே. பழனி மலையாளே. யானையைக்
கொண்டு வள்ளியை மணந்த நாயகனே.

தேவர்களுக்காக அரக்கர்களை அழித்தவனே.
வேலைக் கரத்தில் பிடித்த வீரனே.

நெருங்கிய உறவினரும் அருகில் மனைவியும்
இனிய செல்வங்களும் அதிகார பெருமை கொண்ட
ஆட்சியும் நீங்கும்படி எமன் பாசக் கயிறைக் கொண்டு
உயிரை கவர்வதற்கு இடம் தராமல் தாமரை
போன்றதும் தூயதும், மரகதமும், பொன்னும் போல
ஒளி வீசும் உன் திருவடிகளை தந்தருள்க.

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

திமிர வுத்தி யனைய நரக
செனன மதனில் விடுவாயேல்

செவிடு குருடு வடிவு குறைவு
சிறிது மிடியு மணுகாதே

அமரர் வடிவு மதிக குலமு
மறிவு நிறையும் வரவேதின்

அருள தருளி யெனையு மனதொ
டடிமை கொளவும் வரவேணும்

சமர முகவெ லசுரர் தமது
தலைக ளுருள மிகவேதீள்

சலதி யலற நெடிய பதலை
தகர அயிலை விடுவோனே

வெமர வணையி லினிது துயிலும்
விழிகள் நளினன் மருகோனே

மிடறு கரியர் குமர பழநி
விரவு மமரர் பெருமானே.

யுத்த களத்தில் அரக்கர்கள் தலைகள் உருளுமாறு
செய்தவனே. மலைகளைத் தகர்த்தவனே. வேல்
படையை செலுத்துபவனே. பாம்பணையில் உறங்கும்
திருமாலின் மருகோனே. விஷம் உண்ட சிவனின்
குமாரனே. பழனியில் இருக்கும் பெருமானே.

கருங்கடலான நரகம் செல்லவும் மீண்டும் பிறவி
எடுக்கவும் நேரும் என்றால் செவிடு, குருடு, ஊனம்,
அடையாமல் அழகிய தெய்வ வடிவமும் ஒழுக்கமும்,
நல்ல குலமும் அறிவுத் தெளிவும் கொண்டு
உன்னுடைய அருளினால் உனக்கே அடிமையாகப்
பிறக்க அருள்புரிவாயாக.

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

அவனிதனி லேபி றந்து மதலையென வேத வழந்து
அழகுபெற வேந டந்து இளைஞோனாய்

அருமழலை யேமி குந்து குதலைமொழி யேபு கன்று
அதிவிதம தாய்வ ளர்ந்து பதினாறாய்

சிவகலைக ளாக மங்கள் மிகவுமறை யோது மன்பர்
திருவடிக ளேநி னைந்து துதியாமல்

தெரிவையர்க ளாசை மிஞ்சி வெகுகவலை யாயு ழன்று
திரியுமடி யேனை யுன்ற னடிசேராய்

மவுனவுப தேச சம்பு மதியறுகு வேணி தும்பை
மணிமுடியின் மீத ணிந்த மகதேவர்

மனமகிழ வேய ணைந்து ஒருபுறம தாக வந்த
மலைமகள்கு மார துங்க வடிவேலா

பவனிவர வேயு கந்து மயிலின்மிசை யேதி கழ்ந்து
படியதிர வேந டந்த கழல்வீரா

பரமபத மேசெ றிந்த முருகனென வேயு கந்து
பழநிமலை மேல மர்ந்த பெருமானே

ஐனகாதி - முனிவர் நால்வருக்கும்
தட்சிணாமூர்த்தி வடிவம் கொண்டு உபதேசம் செய்த
சிவபெருமான், சந்திரன், கொன்றை, கங்கை, தும்பை,
போன்றவற்றை சடையில் அணிந்த மகாதேவர். அவர்
மகிழும்படி இடப்பாகம் அமர்ந்த மலைமகளின்
குமாரனே. வேல் படை கொண்டவனே.

உலகைக் காண மயில் மீது ஏறி அதிர் நடை
புரிய வீரக்கழல் அணிந்தவனே. கயிலைக்கு ஒப்பான
திருச்செந்தூர் உறையும் முருகோனே, பழனியில்
அமர்ந்த பெருமானே. இந்தப் பூமியில் பிறந்து
குழந்தை என தரையில் தவழ்ந்து பின்னர் நடந்து
மழலைச்சொல் பேசி இனிமையான சொற்களைக்
கூறி செல்வாக்கு பெருக வளர்ந்து வாலிபனானேன்.

ஆயினும் மெய்ஞான நூல்களை ஓதும் உத்தமர்களை
வணங்காதவனாக பெண்கள் மீது காமம்
கொண்டவனாகி அறிவு கெட்டுத் திரிந்தேன்.
அப்படிப்பட்ட என்னை உன் திருவடியில் சேர்த்து
அருள்புரிவாயாக.

தனதனன தான தந்த தனதான
தனதனன தான தந்த தனதான

உலகபசு பாச தொந்த மதுவான
உறவுகிளை தாயர் தந்தை மனைபாலர்

மலசலசு வாச சஞ்ச லமதாலென்
மதிநிலைகெ டாம லுன்ற னருள்தாராய்

சலமறுகு பூளை தும்பை யணிசேயே
சரவுணப வாழு குந்தன் மருகோனே

பலகலைசி வாக மங்கள் பயில்வோனே
பழநிமலை வாழ வந்த பெருமானே.

கங்கை, கொன்றை, ஊமத்தப்பூ, தும்பை,
சடையில் அணிந்த சிவனின் மகனே. சரவண
பொய்கையில் உதித்தவனே. திருமாலின் மருமகனே.
வேதமும் சிவாகமங்களும் போற்ற விளங்குபவனே.

பழனியை வாழும் இடமாகக் கொண்டவனே.
உயிரானது பாசம் என்ற பிடியினால் உறவர்கிய
சுற்றத்தினர் தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள் எனவும்

மலஜலம், முச்சுத் திணறல் போன்ற தொந்தரவுகளாலும் மன மயக்கத்தாலும் அழிந்து போகாதவாறு திருவருள் தருவாயாக.

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

கருவினுரு வாகி வந்து வயதளவி லேவ ளர்ந்து
கலைகள் பல வேதெ ரிந்து மதனாலே

கரியகுழல் மாதர் தங்க ளடிசுவடு மார்பு தைந்து
கவலைபெரி தாகி நொந்து மிகவாடி

அரகரசி வாய வென்று தினமுநினை யாமல் நின்று
அறுசமய நீதி யொன்று மறியாமல்

அசனமிடு வார்கள் தங்கள் மனைகள்தலை வாசல்
நின்று

அநுதினமு நாண மின்றி யழிவேனோ

உரகபட மேல்வ ளர்ந்த பெரியபெரு மாள ரங்கர்
உலகளவு மால்ம கிழ்ந்த மருகோனே

உபயகுல தீப துங்க விருதுகவி ராஜ சிங்க
உறைபுகலி யூரி லன்று வருவோனே

பரவைமனை மீதி லன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற
பரமனரு ளால்வ ளர்ந்த குமரேசா

பகையசுரர் சேனை கொன்று அமரர்சிறை மீள வென்று
பழநிமலை மீதில் நின்ற பெருமாளே.

பாம்பில் படுத்தவன் பெரிய பெருமாள் எனவும், அரங்கநாதன் எனவும் உலகை அளந்த நெடியவன் என்றும் சிறப்பு மிக்க திருமாலின் மருகோனே. அந்தணர் குல விளக்காகவும் கவிராஜ சிங்கமாகவும் புகலி என்னும் சீர்காழியில் ஞானசம்பந்தனாகவும் தோன்றியவனே.

சுந்தரருக்காக அன்று திருவாரூரில் பரவையாரின் வீட்டிற்கு தூது சென்ற சிவனின் குமரனே. அசுரரை வென்று தேவர்களை சிறை மீட்டு தந்த பழனி மலை வாழும் இறையோனே.

ஒரு தாயின் வயிற்றில் கருவாகி வெளியில் வந்து வயதாக வயதாக வளர்ந்து மன்மதனின் மலர்க்கணைகளால் பெண்களிடம் சென்று இழிவடைந்து பெரும் கவலையில் வருந்தினேன்.

ஹரஹர, சிவசிவ என்று நினைக்காமல் சமய நீதிகளை அறிந்து நடக்காமல் திரிந்த அடியவன் வயிற்றை வளர்ப்பதாக வேசிகளின் வீட்டின் வாசலில் நின்று நாணமில்லாமல் அழிவது நல்லதா?

தனதன தந்தான தானான தானதன

தனதன தந்தான தானான தானதன

தனதன தந்தான தானான தானதன தனதான

தலைவலி மருத்தீடு காமாலை சோகைசுரம்

விழிவலி வறட்டுலை காயாசு வாசம்வெகு

சலமிகு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணி

யணுகாதே

தலமிசை யதற்கான பேரோடு கூறியிது
 பரிகரி யெனக்காது கேளாது போலுமவர்
 சரியும்வ யதுக்கேது தாரீர்சொ லீரெனவும்
 விதியாதே

உலைவற விருப்பாக நீள்காவின் வாசமலர்
 வகைவகை யெடுத்தேதொ டாமாலி காபரண
 முனதடி யினிற்கூட வேநாடு மாதவர்க
 எரிபாதம்

உளமது தரித்தேவி னாவோடு பாடியருள்
 வழிபட எனக்கேத யாவோடு தாளுதவ
 உரகம தெடுத்தாடு மேகார மீதின்மிசை
 வரவேணும்

அலைகட லடைத்தேம காகோர ராவணனை
 மணிமுடி துணித்தாவி யேயான ஜானகியை
 அடலுட னழைத்தேகொள் மாயோனை
 மாமனெனு மருகோனே

அறுகினை முடித்தோனை யாதார மானவனை
 மழுவுழை பிடித்தோனை மாகாளி நாணமுனம்
 அவைதனில் நடித்தோனை மாதாதை
 யேஎனவும் வருவோனே

பலகலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை
 யிருசர ணவித்தார வேலாயு தாவுயர்செய்
 பரண்மிசை குறப்பாவை தோள்மேவ
 மோகமுறு மணவாளா

பதுமவ யலிற் புக மீதேவ ரால்கள் துயில்
 வருபுனல் பெருக்காறு காவேரி சூழ்வளர்
 பழநிவ ருகற்பூர கோலாக லாவமரர்

பெருமானே

ராவணனின் தலையைத் துண்டித்து சீதா தேவியினை வெற்றியுடன் அழைத்துச் சென்ற திருமாலின் மருகனே. அருகினைச் சடையில் முடித்து உயிர்க்கெல்லாம் ஆதாரமானவரும் மழுவும் மானும் ஏந்தியவரும் காளி தேவி நானும்படி நடனம் புரிந்தவருமான சிவனின் செல்வ மகனே.

கலைஞர்களும் பாவாணர்களும் அடைக்கலம் தேடும் வேலாயுதனே. குறக்குலப் பாவை வள்ளியின் மணாளனே. தாமரை விளங்கவும் பாக்கு மரங்கள் மீது காவிரி ஆற்றுப் பெருக்கால் வரால் மீன்கள் துயிலவும் வளம் மிகுந்த பழனியில் விளங்குபவனே, தேவர்கள் துயரைத் துடைக்கும் பெருமானே.

தலைவலி, மஞ்சள்காமாலை, சோகை, சுரம், கண்வலி, வறட்சி, சூலை, சுவாசம், சீதளம், விஷக்கடி, மாயா விகாரப்பிணி போன்ற நோய்களாலும் வயது முதுமையால் வரும் நோய்களாலும் பரிகாரம் ஆகாது என என் காது கேளாது போன்று மற்றவர்கள் ஏவி விட்டு என் நோயைப் போக்குவதால் என்ன பலன்?

அடியேனுக்குத் துன்பம் வராதபடி செய்க. மலர்த் தூவி உன் திருவடிகளை வணங்கும்படி அருள். உன்னைப் போற்றி பாடவும் கருணை புரி. மயில்மீது ஏறி எனக்குத் தரிசனம் தந்து காத்தருள்க.

தனத்த தானன தனதன தனதன தனதான

அருத்தி வாழ்வொடு தனகிய மனைவியு

முறவோரும்

அடுத்த பேர்களு மிதமுறு மகவோடு

வளநாடும்

தரித்த வுருமெ யெனமன நினைவது நினையாதுன்
தனைப்ப ராவியும் வழிபடு தொழிலது

தருவாயே

எருத்தி லேறிய இறையவர் செவிபுக வுபதேசம்

இசைத்த நாவின இதணுறு குறமக ளிருபாதம்

பரித்த சேகர மகபதி தரவரு தெய்வயானை

பதிக்கொ ளாறிரு புயபழ நிமிலுறை

பெருமானே.

காளை வாகனம் ஏறும் சிவனுக்கு உபதேசம்
செய்தவனே. குறமகள் வள்ளியும் தேவேந்திரன் மகள்
தெய்வயானையும் உடனிருக்க பன்னிரு தோள்கள்
உடைய பழனியில் எழுந்தருளும் பெருமைக்
குரியவனே.

செல்வத்துடன் வாழும்போது உள்ளத்தில்
மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி மனைவி, உறவினர்,
சுற்றத்தார், மக்கள், நாடு, நகர், என்னும் கொள்கையை
நீக்கி உம்மை வணங்கும் கடமையை புகட்டு.

தானதன தானதன தானதன தானதன

தானதன தானதன தந்ததான

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி

ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும்

ஏறுமயில் வாகனகு காசரவ ணாளனது
ஈசன மானமுன தென்றுமோதும்

ஏழைகள்வி யாகுலமி தேதெனவி னாவிலுனை
யேவர்புகழ் வார்மறையு மென்சொலாதோ

நீறுபடு மாவைபொரு மேனியவ வேலஅணி
நீலமயில் வாகவுமை தந்தவேளே

நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாம்படிய
நீடுதனி வேல்விடும டங்கல்வேலா

சீறிவரு மாறவுண னாவியுணு மானைமுக
தேவர்துணை வாசிகரி அண்டகூடஞ்

சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம
தேவர்வர தாமுருக தம்பிரானே.

திருநீறு அணிந்த மேனி கொண்ட உமா
தேவியின் மகனே. அரக்கர்கள் கூட்டத்தை
வேலாயுதத்தால் வீழ்த்திய பெருமானே. ஆனைமுகக்
கடவுளின் தம்பியே. கோபுரங்களும், கூடங்களும்
விளங்கும் பழனியில் விளங்கும் பெருமானே.

பிரம்மனுக்கு அனுகூலம் செய்த முருகோனே. தவம்
உடையவர்கள் உன்னை ஏற்றி போற்றியும் மலர்
தூவி வணங்கியும் வர அந்த அடியவர்களுக்கு
அருள்புரிபவனே நாள்தோறும் மயில் ஏறும் குகப்
பெருமானே சரணவனனே ஏழைகளின் துன்பம்
கண்டு இரக்கம் காட்ட மாட்டாயா.

தனதனன தனதனன தானத் தானத் தனதான
தனதனன தனதனன தானத் தானத் தனதான

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத் தேவைத்
துணரேனே
உனதுபழ நிமலையெனு மூரைச் சேவித்
தறியேனே

பெருபுவி லுயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக் குறியேனே
பிறவியற நினைகுவனெ னாசைப் பாடைத்
தவிரேனோ

துரிதமிடு நிருதர்புர சூறைக் காரப் பெருமானே
தொழுதுவழி படுமடியர் காவற் காரப்
பெருமானே

விருதுகவி விதரணவி நோதக் காரப் பெருமானே
விறன்மறவர் சிறுமிதிரு வேளைக் காரப்
பெருமானே

அரக்கர்களின் நகரை அழித்தவனே.
அடியார்களை காப்பவனே. வள்ளி நாயகியின்
மணவாளனே. உன் திருவடியைத் துதிக்கவனாகவும்

பழனி மலையை அறியாதவனாகவும், நல்ல நெறிகளை
ஆராயாதவனாகவும் நான் இருக்கின்றேன்.
அறியாமை மிக்கவனாகிய நான் உன்னை எண்ணி
துதித்து பிறவியை அறுக்க உன்னைத் தவிர வேறு
யாரையும் நாட இயலாது.

தனன தானன தானன தானன

தனன தானன தானன தானன

தனன தானன தானன தானன

தனதான

கரிய மேகம தோஇரு னோகுழல்

அரிய பூரண மாமதி யோமுகம்

கணைகொ லோஅயில் வேலது வோவிழி

..... யிதழ்பாகோ

கமுகு தானிக ரோவளை யோகளம்

அரிய மாமல ரோதுளி ரோகரம்

கனக மேரது வோகுட மோமுலை

மொழிதேனோ

கருணை மால்துயி லாலிலை யோவயி

றிடைய தீரொரு நூலது வோவென

கனக மாமயில் போல்மட வாருடன்

மிகநாடி

கசட னாய்வய தாயொரு நூறுசெல்

வதனின் மேலென தாவியை நீயிரு

கமல மீதினி லேவர வேயருள் புரிவாயே

திரிபு ராதிகள் நீறெழ வேமிக
மதனை யேவிழி யால்விழ வேசெயும்
சிவசொ ரூபம கேசுர னீடிய தனயோனே

சினம தாய்வரு சூரர்கள் வேரற
அமரர் வானவர் வாடிடு தேவர்கள்
சிறைகள் மீளவு மேவடி வேல்விடு
முருகோனே

பரிவு சேர்கம லாலய சீதன
மருவு வார்திரு மாலரி நாரணர்
பழைய மாயவர் மாதவ னார்திரு
முருகோனே

பனக மாமணி தேவிக்கு பாகரி
குமர னேபதி னாலுல கோர்புகழ்
பழநி மாமலை மீதினி லேயுறை
பெருமானே.

முப்புரம் எரித்தவரும், மன்மதனை
நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டவருமான சிவனின் மகனே.
அரக்கர்கள் அழியும்படியும் தேவர்கள் சிறையில்
இருந்து விடுபடும் படியும் வேற்படையைச்
செலுத்தும் முருகப் பெருமானே.

தாமரை மலரில் திருமகளுடன் இருக்கும்
மாதவர், நாராயணனர், மாயவர் என்னும் திருநாமம்
கொண்ட திருமாலின் முருகோனே. அம்பிகையின்
புதல்வனே. பதினான்கு உலகமும் வணங்கும் பழனி

மலையின் வீற்றிருப்பவனே. கூந்தல் கருமேகமோ,
இருளே, முகம் முழு நிலவோ, விழியானது அம்போ,
வேற்படையோ, என பெண்களின் அங்கங்களை
புகழ்ந்தும் அவர்களை நாடியும் தேடியும் கீழ்மைப்
பட்டு 100 ஆண்டுகள் வாழ்வதை தவிர்த்து என்
ஆத்மா உன் திருவடிகளை தேடுகிறது. அருள்புரிக.

தானந்த தனன தான தானந்த தனன தான
தானந்த தனன தான தனதான

ஞானங்கொள் பொறிகள் கூடி வானிந்து கதிரி லாத
நாடண்டி நமசி வாய வரையேறி

நாவின்ப ரசம தான ஆநந்த அருவி பாய
நாதங்க ளொடுகு லாவி விளையாடி

ஊனங்க ளுயிர்கள் மோக நானென்ப தறிவி லாம
லோமங்கி யுருவ மாகி யிருவோரும்

ஓரந்த மருவி ஞான மாவிஞ்சை முதுகி னேறி
லோகங்கள் வலம தாட அருள்தாராய்

தேனங்கொ ளிதழி தாகி தாரிந்து சலில வேணி
சீரங்க னெனது தாதை ஒருமாது

சேர்பஞ்ச வடிவி மோகி யோகங்கொள் மவுன ஜோதி
சேர்பங்கி னமல நாத னருள்பாலா

கானங்கள் வரைகள் தீவு ஓதங்கள் பொடிய நீல
காடந்த மயிலி லேறு முருகோனே

காமன்கை மலர்கள் நாண வேடம்பெ ணமளி சேர்வை
காணெங்கள் பழநி மேவு பெருமானே.

கொன்றை மாலையும் சந்திரனும் கங்கையும்
சடையில் அணிந்து எலும்பு மாலை அணிந்த எனது
தந்தையானவர் ஒப்பில்லா தாயாகவும் ஐம்பூதங்களின்
வடிவமாகவும் மோக சக்தியாகவும் யோக சக்தி
யாகவும் மோன சக்தியாகவும் சோதியாகவும் விளங்
கும் உமாதேவியை ஒரு பாகம் கொண்ட தூயவர்.

அந்த இறைவனின் திருக்குமரனே. காடு, மலை,
கடல் என்று மயில் ஊர்தியில் ஏறி வெற்றியுடன்
விளங்குபவனே. வள்ளிநாயகியுடன் பழனியில்
வாழும் பெருமைக்குரியவனே.

ஐம்புலன்களின் தனித்தனி இயல்புகளை அடக்கி
ஒருமிக்க செய்யும் கதிர்கள் இன்றி விளங்கும் சந்திரக்
கலையை நாடும் தன்மையில் நமசிவாய என்னும்
மந்திரத்தை துணையாகக் கொண்டு ஒதி நாத
வடிவமாக ஒடுக்கி பேரானந்தத்தில் மூழ்கவும் நான்
என்னும் அகங்காரம் அற்று பிரணவப் பொருளின்
வடிவமாக தேவரீரும் அடியேனுமாக இருவரும்
ஒருவர் என விளங்கும் திருவருளைப் புரிவாயாக.

தந்ததன தனனா தனந்த

தந்ததன தனனா தனந்த

தந்ததன தனனா தனந்த தனதான

மந்தரம தெனவே சிறந்த

கும்பமுலை தனிலே புனைந்த

மஞ்சள்மண மதுவே துலங்க வகைபேசி

மன்றுகமழ் தெருவீ திவந்து
நின்றவரை விழியால் வளைந்து
வந்தவரை யருகே யணைந்து
தொழில்கூறி

எந்தளவு மினிதா கநம்பு
தந்துபொருள் தனையே பிடுங்கி
யின்பமருள் விலைமா தர்த்தங்கள்
மனைதேடி

எஞ்சிமன முழலா மலுன்றன்
அன்புடைமை மிகவே வழங்கி
என்றனையு மினிதா எஇன்று
வரவேணும்

விந்தையெனு முமைமா துதந்த
கந்தகுரு பரதே வவங்க
மென்றவரை தனில்மே வுமெந்தை
புதல்வோனே

மிஞ்சுமழ கினிலே சிறந்த
மங்கைகுற மடமா துகொங்கை
மென்கிரியி லிதமா யணைந்த
முருகோனே

சிந்தைமகிழ் புலவோர் கள்வந்து
வந்தனைசெய் சரணா ரவிந்த
செந்தமிழி லுனையே வணங்கு
குருநாதர்

தென்றல்வரை முநிநா தரன்று
கும்பிடந லருளே பொழிந்த
தென்பழநி மலைமே லுகந்த பெருமானே

உமையின் மகனே, கந்தப் பெருமானே. சிவனின்
தோள் மீது அமர்ந்த மைந்தனே. குறமகளை மணந்த
முருகோனே. புலவர்கள் செந்தமிழால் பாடும்
குருநாதா. அகத்தியருக்கு நல்லருள் புரிந்த பழனி மலை
இறைவனே.

மேரு மலை போல பருத்த கொங்கைகளும்
மஞ்சள் போன்ற வாசனைப் பொருட்களும் விழி
அம்புகளும் கொண்ட விலை மாதர்களைத் தேடி
மனம் உழன்று கெட்டுப் போன என்னை
உன் திருவடியால் ஆட்கொள்ள இக்கணமே
வருவீராக.

தனதனன தாத்த தனதான
தனதனன தாத்த தனதான

வசனமிக வேற்றி மறவாதே
மனதுதுய ராற்றி லுழலாதே

இசைபயில்ஷ டாக்ஷ ரமதாலே
இகபரசௌ பாக்ய மருள்வாயே

பசுபதிசி வாக்ய முணர்வோனே
பழநிமலை வீற்ற ருளும்வேலா

அசுரர்கிளை வாட்டி மிகவாழ
அமரர்சிறை மீட்ட பெருமானே.

உயிரான பசுவையும், பதியாகிய இறைவனையும்
பாதுகாவல் செய்பவனே. பழனியில் உள்ள
வேலாயுதனே. அரக்கரை அழித்து தேவர்களை சிறை
மீட்ட பெருமானே. உன்னை நினையாமல் வீணான
சொற்கள் கூறி மனதை துன்பக் கடலில் செலுத்தி
செல்லாமல் பெரும் புகழ் கொண்ட ஆறு எழுத்து
மந்திரத்தால் போற்றி துதித்து இகபர நலன் பெற
அருள்புரிக.

நான்காம் படை வீடு

திருவேரகம்

சுவாமிமலை

இதனைச் சுவாமி மலை என்றும் வழங்குவர். இத்திருத்தலம் கும்பகோணத்துக்கு மேற்கே 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இது முருகப் பெருமானின் ஆறுபடை வீடுகளில் நான்காம் படை வீடாகும்.

தானனத் தனந்த தனதான
தானனத் தனந்த தனதான

காமியத் தழுந்தி யினையாதே
காலர்கைப் படிந்து மடியாதே

ஓமெழுத்தி லன்பு மிகவூறி
ஓவியத்தி லந்த மருள்வாயே

தூமமேய்க் கணிந்த சுகலீலா
சூரனைக் கடிந்த கதிர்வேலா

ஏமவெற் புயர்ந்த மயில்வீரா
ஏரகத் தமர்ந்த பெருமானே.

நறும்புகை உடலில் அணிந்த சுகலீலா சூரனை அழித்த கதிர்வேலா, பொன்மலையில் வாழும் மயில்

வீரா. திருவேரகம் அமர்ந்த பெருமானே. காமத்தில்
அடியேன் வருந்தா நிலையும் எமனின் கையில்
அகப்படா நிலையும் ஓம் என்னும் பிரணவத்தில்
முடிந்த திருவடியின் இரண்டற கலப்பதற்கு
அருள்வாயே.

தனதனன தான தத்த தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான

சரணகம லால யத்தை அரைநிமிஷ நேர மட்டில்
தவமுறைதி யானம் வைக்க அறியாத

சடகசட மூட மட்டி பவவினையி லேச னித்த
தமியன்மிடி யால்ம யக்க முறுவேனோ

கருணைபுரி யாதி ருப்ப தென்குறையி வேளை செப்பு
கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே

கடகபுய மீதி ரத்ந மணியணிபொன் மாலே செச்சை
கமமுமண மார்க டப்ப மணிவோனே

தருணமிதை யாமி குத்த கனமதுறு நீள்ச வுக்ய
சகலசெல்வ யோக மிக்க பெருவாழ்வு

தகைமைசிவ ஞான முத்தி பரகதியு நீகொ டுத்து
தவிபுரிய வேணு நெய்த்த வடிவேலா

அருணதள பாத பத்ம மதுநிதமு மேது திக்க
அரியதமிழ் தான ளித்த மயில்வீரா

அதிசயம நேக முற்ற பழநிமலை மீது தித்த
அழகதிரு வேர கத்தின் முருகோனே.

கயிலை நாதர் குமாரனே. ரத்தின மணி
அணிந்தும் பொன்மாலை தரித்தும் கடப்ப
மாலையை அணிவோனே. உன் திருவடி மலரை
நாள்தோறும் வழிபட்டு வணங்குவதற்கு தமிழ்
மொழியை உலகிற்கு அருளிய மயில் வீரா. பழனியில்
எழுந்தருளிய அழகனே.

திருவேரகத்தில் குடிகொண்ட முருகப்
பெருமானே. உன் திருவடி ஆத்மாக்கள் ஒடுங்கும்
ஆலயமாகும். அடியேன் அரை நிமிட நேரமும் தவ
முறையில் தியானம் செய்ய அறியாதவன். ஜடப்
பொருளாகவும், மூடனாகவும், மட்டியாகவும், பிறவிப்
பிணியில் உதித்த தனியனாகவும் துன்பத்துடன்
அஞ்ஞானத்தில் கிடப்பது முறையோ.

தானனந் தனதனன தனதனா தத்த தந்த தனதான
தானனந் தனதனன தனதனா தத்த தந்த
தனதான

நாசர்தங் கடையதனில் விரவிநான் மெத்த நொந்து
தடுமாறி
ஞானமுங் கெடஅடைய வழுவினா ழத்த முந்தி
மெலியாதே

மாசகந் தொழுமுனது புகழினோர் சொற்ப கர்ந்து
சுகமேவி

மாமணங் கமழுமிரு கமலபா தத்தை நின்று
பணிவேனோ

வாசகம் புகலவொரு பரமர்தா மெச்சு கின்ற
குருநாதா
வாசவன் தருதிருவை யொருதெய்வா னைக்கி
ரங்கு மணவாளா

கீசகஞ் சுரர்தருவு மகிழுமா வத்தி சந்து புடைசூழும்
கேசவன் பரவுகுரு மலையில்யோ கத்த மர்ந்த
பெருமானே.

சிவபெருமான் போற்ற பிரணவத்தை
உபதேசித்த குருநாதா திருமாலின் மகள்
தெய்வயானையின் மணவாளா. வானரங்கள்
தோன்றி ராமபிரானிடம் புடை சூழ்ந்து விளங்க
ராகவன் வழிபடும் திருவேரகத்தில் அருளும் பெரு
வீரா.

தீயவர்களின் வாசலில் சென்று மனம் வருந்தி
தடுமாறி ஆழத்தில் அழுந்தி மெலிந்து போகாதபடி
உலகம் போற்றும் உன்னுடைய புகழில் ஏதேனும்
ஒன்றைச் சொல்லி சுகத்தைப் பெற உன் திருவடியை
பணிந்து வணங்குகிறேன்.

தானான தான தத்த தானான தான தத்த
தானான தான தத்த தனதான

நாவேறு பாம ணத்த பாதார மேநி னைத்து
நாலாறு நாலு பற்று வகையான

நாலாரு மாக மத்தி னூலாய ஞான முத்தி
நாடோறு நானு ரைத்த நெறியாக

நீவேறெ னாதி ருக்க நான்வேறெ னாதி ருக்க
நேராக வாழ்வ தற்கு னருள்கூர

நீடார்ஷ டாத ரத்தின் மீதேப ராப ரத்தை
நீகாணெ னாவ னைச்சொ லருள்வாயே

சேவேறு மீசர் சுற்ற மாஞான போத புத்தி
சீராக வேயு ரைத்த குருநாதா

தேரார்கள் நாடு சுட்ட சூரார்கள் மாள வெட்டு
தீராகு காகு றத்தி மணவாளா

காவேரி நேர்வ டக்கி லேவாவி பூம ணத்த
காவார்சு வாமி வெற்பின் முருகோனே

கார்போலு மேனி பெற்ற மாகாளி வாலை சத்தி
காமாரி வாமி பெற்ற பெருமானே

காளை வாகனம் கொண்ட சிவன் வழிபடும்
பிரணவப் பொருளை உரைத்த குருநாதா.
தேவர்களைத் துன்புறுத்திய அரக்கர்களை அழித்த
குசப் பெருமானே.

வள்ளியின் மணாளனே. காவிரியின்
வடதிசையில் சோலைகளும் சூழ்ந்த சுவாமி மலையில்
உள்ள முருகோனே. கருமேகம் போன்ற மகா
காளியாகிய சக்தி, காக்குமாரி, அழகிய வாமி என்ற

நாமமுடைய அம்பிகையின் மகனே. எளியவனின்
நாவானது உனது புகழைப் பாடி திருவடியைப்
போற்றவும் 96 தத்துவங்களால் ஓதப்படும் உன்னைப்
பற்றிக் கொள்ளவும் சைவ ஆகமங்களை உணரவும்
நீ வேறு நான் வேறு என்று கலந்து நிற்கும் நிலை
எனக்கு அருள்வாயே.

தனதன தான தந்த தனதன தான தந்த
தனதன தான தந்த தனதான

நிலவினி லேயி ருந்து வகைமல ரேதெ ரிந்து
நிறைகுழல் மீத ணிந்து குழைதாவும்

நிகரறு வேலி னங்கள் வரிதர வாச கங்கள்
நினைவற வேமொ ழிந்து மதனூலின்

கலபம னோக ரங்க ளளவற வேபு ரிந்து
கனியித மேய ருந்தி யநுராகக்

கலவியி லேழு யங்கி வனிதையர் பால்ம யங்கு
கபடனை யாள வுன்ற னருள்கூராய்

உலகமொ ரேழு மண்ட ருலகமு மீசர் தங்கு
முயர்கயி லாய மும்பொன் வரைதானும்

உயிரொடு பூத மைந்து மொருமுத லாகி நின்ற
உமையரு ளால்வ ளர்ந்த குமரேசா

குலைபடு சூர னங்க மழிபட வேலெ றிந்த
குமரக டோர வெங்கண் மயில்வாழ்வே

கொடுமுடி யாய்வ ளர்ந்து புயனிலை போலு யர்ந்த
குருமலை மீத மர்ந்த பெருமானே.

ஏழு உலகத்துடன் தேவலோகமும் கயிலை
மலையும் பொன் மலை என்னும் மேரு மலையும்
உயிரும் ஐம்பூதங்களாகிய அனைத்திற்கும் முதல்
பொருளாக விளங்கும் உமாதேவியின் புதல்வனே.
சூரனின் உடல் அழித்த வேல் படை தாங்கிய
குமார்க்கடவுளே.

மயில் வாகனனே. சுவாமி மலையில் வாழும்
பெருமானே. கூந்தலின் மீது பல மலர்களை சூடி
மயக்கி இனிப்பான வார்த்தைகளைப் பேசி மயக்கக்
கூடிய பெண்களின் வலையில் விழாமல் என்னை
ஆட்கொண்டு அருள்வாயே.

தனதன தனதன தனதான
தனதன தனதன தனதான

நிறைமதி முகமெனு மொளியாலே
நெறிவிழி கணையெனு நிகராலே

உறவுகொள் மடவர்க ஞறவாமோ
உனதிரு வடிவியினி யருள்வாயே

மறைபயி லரிதிரு மருகோனே
மருவல ரசுரர்கள் குலகாலா

குறமகள் தனைமண மருள்வோனே
குருமலை மருவிய பெருமானே.

திருமாலின் மருமகனே, அரக்கர்களுக்கு
எமனாக விளங்குபவனே. வள்ளியின் கணவனே,
சுவாமி மலையில் விளங்குபவனே, நிலவு முகமும்
அம்பு போன்ற பார்வையும் கொண்ட பெண்களின்
உறவை துறந்து உன் திருவடியை அடைய
அருள்வாயே.

தான தனதன தான தனதன
தான தனதன தனதான

பாதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ரருளிய குமரேசா

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா

காது மொருவிழி காக முறஅருள்
மாய னரிதிரு மருகோனே

கால னெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட அருள்வாயே

ஆதி யயனொடு தேவர் சுருல
காளும் வகையுறு சிறைமீளா

ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள்
சூழ வரவரு மிளையோனே

சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனி லுறைவோனே

சூரனுடலற வாரி சுவறிட
வேலை விடவல பெருமானே.

பிறைச் சந்திரனும் கங்கையும் கொன்றை
மாலையும் சடையில் அணிந்த சிவனின் மகனே.
குறமகள் வள்ளியின் கணவனே. சீதையைத்
துன்புறுத்திய காகம் வடிவம் கொண்ட அசுரனை
அழித்து ஒரு விழியாக்கிய ராமனின் மருகனே.

ஆதியாகிய இறைவன் நான்முகன், தேவர்கள்,
மற்றும் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழும்படி
தேவர்களைச் சிறையில் இருந்து விடுவித்தவனே.
மயில் மீது ஏறும் இளம் குமாரா. சுவாமி மலையில்
உறையும் முருகோனே. சூரன் உடலை பிளந்த
வேலாயுதம் ஏந்தியவனே. காலனாகிய எமன்
நெருங்காதவாறு உன்னுடைய திருவடியை வணங்கி
வழிபட அருள்வாயே.

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

வாதமொடு சூலை கண்ட மாலையுலை நோவு சந்து
மாவலிவி யாதி குன்ம மொடுகாசம்

வாயுவுட னேப ரந்த தாமரைகள் பீன சம்பின்
மாதர்தரு பூஷ ணங்க ளெனவாகும்

பாதகவி யாதி புண்க ளானதுட னேதொ டர்ந்து
பாயலைவி டாது மங்க இவையால்நின்

பாதமல ரான தின்க ணேயமற வேம றந்து
பாவமது பாண முண்டு வெறிமூடி

ஏதமுறு பாச பந்த மானவலை யோடு ழன்று
ஈனமிகு சாதி யின்க ணதிலேயான்

ஈடழித லான தின்பின் மூடனென வோது முன்புன்
ஈரஅருள் கூர வந்து எனையாள்வாய்

சூதமகிழ் பாலை கொன்றை தாதுவளர் சோலை துன்றி
சூழமதில் தாவி மஞ்சி னளவாகத்

தோரணநன் மாட மெங்கு நீடுகொடி யேத ழைந்த
சுவாமிமலை வாழ வந்த பெருமாளே.

மாமரமும் நீரோட்டமும் கொன்றை மணமும்
மலர்ச்சோலைகளும் மாடமாளிகைகளும் தோரண
கொடிகளும் கொண்ட சுவாமி மலையில் அருளும்
பெருமைக்குரியவனே.

வாதம், சூளை, கண்டமாலை, புன்பம், காசம்
போன்ற நோய்களால் வாடியும் பெண்களிடம்
மயங்கி கிடந்தும் உன் திருவடியை மறந்தும் மது
பானங்களை குடித்தும் போத குற்றங்கள் புரிந்தும்
பந்த பாசத்தில் சிக்கியும் ஈனங்கள் பல செய்தும்
பெருமை இழந்தவன் எனவும் மூடன் என்றும்
அறியாமை உடையவன் எனவும் பலரும்
சொல்வதற்கு முன்பு எனக்கு வந்து அருள்வாயாக.

தனதனன தனதனன தனனா தனத்தன
தனதனன தனதனன தனனா தனத்தன
தனதனன தனதனன தனனா தனத்தன
..... தனதான

குமரகுரு பரமுருக குகனே குறச்சிறுமி
கணவசர வணநிருதர் கலகா பிறைச்சடையர்
குருவெனந லுரையுதவு மயிலா எனத்தினமு
..... முருகாதே

குயில்மொழிநன் மடவியர்கள் விழியா லுருக்குபவர்
தெருவிலந வரதமன மெனவே நடப்பர்நகை
கொளுமவர்க ளுடைமைமன முடனே
பறிப்பவர்க ளனைவோரும்

தமதுவச முறவசிய முகமே மினுக்கியர்கள்
முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீ திநிற்பவர்கள்
தனமிலியர் மனமுறிய நமுவா வழப்பியர்கண்
..... வலையாலே

சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீ துருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமா தரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியே
வழுத்தஅருள் தருவாயே

சமரமொடு மசுரர்படை களமீ தெதிர்த்தபொழு
தொருநொடியி லவர்கள்படை கெடவே
லெடுத்தவனி
தனில்நிருதர் சிரமுருள ரணதூள்
படுத்திவிடு செருமீதே

தவனமொடு மலகைநட மிடவீ ரபத்திரர்க
ளதிரநிண மொடுகுருதி குடிகா ளிகொக்கரிசெய்
தசையுணவு தனின்மகிழ விடுபேய்
நிரைத்திரள்கள் பலகோடி

திமிதமிட நரிகொடிகள் கழுகா டரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலவொரு தனியா யுதத்தைவிடு
திமிரதிந கரஅமரர் பதிவாழ் வுபெற்றுலவு
..... முருகோனே

திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசி
லடிபரவு பழநிமலை கதிர்கா மமுற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவே ரகத்திலுறை
பெருமானே.

அசுரப் படையை வேல் படையால் நொடியில்
அழித்தவனே. அசுரர்கள் தலை உருளும்படி ரத்த
ஆற்றை செலுத்தியவனே. பேய்கள் நடமிட
வீரபத்திரர்களும் ரத்தம் குடிக்கும் காளையும்
கொக்கரிக்க பேய்கள் கூடி ஆட, நரியும் கழுகளும்
திரிய ஆயுதம் மேவி தேவர்களைக் காத்து
அமராவதியில் அவர்களுக்கு வாழ்வு தந்த
முருகோனே.

திருமகளுடன் கூடிய திருமாலும், பிரம்மனும்,
இந்திரனும் திருவடியை வணங்கும் பழனி
மலையிலும் கதிர்காமத்திலும் வளரும் சைவ, சமயத்
தலைவனே. ஆறு முகங்களுடன் திருவேரத்தில்
உறையும் பெருமானே. குமர, குருபரா, முருகா,
சுகனே, வள்ளியின் கணவே, சரவண பொய்கையில்
தோன்றிவனே. அரக்கரை அழித்தவனே. சிவனுக்கு

குருவானவனே. வேலாயுதனே. என தினமும் மனம்
உருகாமல் குயில் போல் பேசும் பெண்களின் விழியில்
விழுந்து அவர்களிடம் மனதை பறிகொடுத்து
அவர்களின் கவர்ச்சியான முகத்தில் மயங்கி
முலையில் உள்ள ஆடை நழுவவும் நடு விதியில்
நிற்பவர்கள் கேலி பேசவும் மாதர்களை அணைத்து
மகிழ்ந்து அவர்களின் அடிமை எனவும் அவர்கள்
இட்ட வேலையை செய்து திரிந்த அசடனை உன்
திருவடியை வணங்க வைத்து அருள்புரிவாயே.

தனனா தனத்த தனனா தனத்த
தனனா தனத்த தனதான

மருவே செறித்த குழலார் மயக்கி
மதனா கமத்தின் விரகாலே

மயலே யெழுப்பி யிதழே யருத்த
மலைபோல் முலைக்கு ஞறவாகிப்

பெருகாத லுற்ற தமிழேனை நித்தல்
பிரியாது பட்ச மறவாதே

பிழையே பொறுத்து னிருதாளி லுற்ற
பெருவாழ்வு பற்ற அருள்வாயே

குருவா யரற்கு முபதேசம் வைத்த
குசனே குறத்தி மணவாளா

குளிர்கா மிகுத்த வளர்பூக மெத்து
குடகா விரிக்கு வடபாலார்

திருவே ரகத்தி லுறைவா யுமைக்கோர்
சிறுவா கரிக்கு மிளையோனே

திருமால் தனக்கு மருகா வரக்கர்
சிரமே துணித்த பெருமானே.

சிவனுக்குக் குருவானவனே. குகனே, குறவள்ளிக்
கணவனே. காவிரியின் வடக்கில் உள்ள
திருவேரகத்தில் உறைபவனே. உமையின் மகனே.
விநாயகரின் இளவலே. திருமாலின் மருகனே.
அசுரர்கள் தலையைக் கொய்தவனே.

நான் பெண்களின் கூந்தலில் மயங்கி விரகதாபம்
கொண்டு மலை போன்ற முலைகளில் மயங்கி
பெருங்காதல் கொண்டு அழிந்து நித்தம் பிரியாதும்,
அவர்களை மறவாதும் பிழை செய்தேன். உன் இரு
தாள்களில் பணிந்து பெருவாழ்வு பெற அருள்வாயே.

ஐந்தாவது படை வீடு குன்று தோறாடல்

முருகப் பெருமான் எங்கெல்லாம் குன்றின் மீது
எழுந்தருளியுள்ளனரோ அங்கெல்லாம் சென்று
வழிபடும் திருத்தலமாகும். பலமலை உடைய
பெருமானே என்பதனால் தெரிய வருகிறது. குன்று
தோறாடல் ஐந்தாம் படை வீடாக விளங்குவது.
இதனைப் பொதுவாக நோக்குங்கால்,
திருத்தணிகையைக் குறிப்பிடுவர். இத்தலம்
தொண்டை நாட்டின் கண் அமைந்துள்ளது. புகை
வண்டி நிலையத்தில் இருந்து 4 கிலோ மீட்டர்
தொலைவில் உள்ள சுப்பிரமணி சுவாமி
திருத்தலமாகும்.

தந்தன தான தான
தந்தன தான தான
தந்தன தான தான

தனதான

வஞ்சக லோப மூடர்
தம்பொருள் ஊர்கள் தேடி
மஞ்சரி கோவை தூது
வண்புகழ் பாரி காரி
என்றிசை வாது கூறி
வந்தியர் போல் வீணில் அடியாதே

செஞ்சர கீதணாத
கிண்கிணி நீப மாலை
திண்டிறல் வேல் மயூர முகமாலும்

செந்தமிழ் நாளும் ஒதி
உயர்ந்திட ஞானம் ஊறு
செங்கனி வாயில் ஓர்சொல் அருள்வாயே

பஞ்சவ னீடு கூனும்
ஒன்றிடு தாப மோடு
பஞ்சற வாது கூறு சமண்முகர்

பண்பறு பீலிடுயோ
வெங்கழு வேற ஒது
பண்டித ஞான நீறு தருவோனே

குஞ்சரம் யாளி மேவு
பைம்புன மீது வாவு
குன்றவர் சாதி கூடி வெறியடிக்

கும்பிட நாடி வாழவு
தந்தவ ரோடு வீறு
குன்றுதொ றாடல் மேவு பெருமானே

கூன் பாண்டின் வாதிட சொல்லவும்
சமணர்களை வாதத்தால் வென்று கழு மரத்தில்
ஏறவும் திருமறைகளை ஒதுகின்ற திருஞானசம்பந்தர்
வாயிலாக திருநீறு தந்து அருளியவனே. யானையும்
சிங்கமும் வாழும் காட்டில் வேடர்கள் வழிபட்டு
வெறியாட்டம் கொள்ள குன்றில் உள்ளவர்களுக்கு
நன்மை தரும் குன்றுகளில் திருவிளையாடல் புரியும்
பெருமானே.

வஞ்சகர்களையும் உலோபிகளையும் மூடர்களையும் மஞ்சரி, கோவை, தூது, உலா, என பாக்களைப் பாடி பொருள்களை ஊர் தோறும் தேடிப் பரிசு தரும் வள்ளலாகிய பாரி, காரி, என பாராட்டி இழிந்தும் பயனின்றியும் அழியாதவை உன் பாதத் தாமரையும்,

கழலையும் கடப்ப மாலையையும் வேலையும் மயிலையும் முகங்கள் ஆறையும் செந்தமிழால் பாடி வாழும்படி நன்மை தரும் செங்கனி போன்ற உன் வாயால் ஒரு சொல் சொல்வாயா?

தன்னந் தனன தந்த தனதான

அதிருங் கழல் பணிந்துன்	அடியேனுன்
அபயம் புகு தென்று	நிலைகாண
இதயந் தனிலி ருந்து	க்ருபையாகி
இடர்சங் கைகள் கலங்க	அருள்வாயே
எதிரங் கொருவ ரின்றி	நடமாடும்
இறைவன் தனது பங்கில்	உமைபாலா
பதிஎங் கிலும் இருந்து	விளையாடிப்
பலகுன் நிலும் அமர்ந்த	பெருமானே!

தனக்கினை இல்லை என்று நடம் புரியும் இறைவனை ஒருபாகம் உள்ள உமையின் மகனே. அனைத்து தலங்களிலும் திருவிளையாடல் புரிந்து குன்றங்களில் உறைபவனே. அடியேன் உன்னிடம் அடைக்கலமாக அடைவது என்றும் உன் உருவத்தைக் காணவும் எனது உள்ளத்தில் இருந்து கருணை வடிவாகி துன்பங்களையும் ஐயங்களையும் போக்கி அருள்புரிவாயே.

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனன

தனதான

எழுதிகழ் புவன நொடியள வதனில்
இயல்பெற மயிலில்

வருவோனே

இமையவர் பரவி யடிதொழு அவுணர்
மடிவுற விடுவ

தொருவேலா

வழுதியர் தமிழி னொருபொரு ளதனை
வழிபட மொழியும்

முருகே

மலரடி பணியு மடமகள் பசலை
மயல்கொடு தளர்வ

தழகோதரன்

முமுகிய புனலி லினமணி தரள
முறுகிடு பவள

மிகவாரி

முறையொடு குறவர் மடமகள் சொரியு
முதுமலை யழக

குருநாதா

பழகிய வினைகள் பொடிபட அருளில்
படிபவம் இதயம்

உறுகோவே

பருவரை துணிய வொருகணை தெரிவ
பலமலை யுடைய

பெருமானே

புனலில் ரத்தின மணிகளும் முத்துக்களும் பவள
மணிகளும் வாரி வழங்கவும் வள்ளி நாயகியின் அன்பு
விளங்க முதுமலையில் இருக்கும் குருநாதா.

முன்வினையும் இப்பிறவியில் அனுபவிக்கும் வினையும்
தூள் பட செய்யும் தலைவனே.

மேரு மலையை அவிழ்த்து ஒரு வில்லால் பல
மலைகளையும் தன் இருக்கையாய் கொண்ட
பெருமானே. ஏழு உலகத்தையும் நொடிப்பொழுதில்
வலம் வரும் மயிலோனே. அசுரனை அழித்து வேல்
படை கொண்டவனே.

பாண்டியர்கள் தமிழில் ஒப்பற்ற பொருளைச்
சொல்லி வழிபடும் முருகேசா. உன் திருவடி பணிந்த
வள்ளியின் பசலை மயக்கத்துடன் ஏங்கி வாடுவது
அழகாகுமோ.

தன்ன	தானன	தானன தானன	
தனை	தானை	தானை தானன	
தன்ன	தானன	தானன தானன	தந்தான

தறையின் மானுடர் ஆசையி னால்மடல்
எழுது மாலருள் மாதர்கள் தோதக
சரகர் மாமலர் ஒதியி னாலிருக் கொங்கையாலும்

தளர்மி னேரிடை யாலுடை யால்நடை
அழகி னால்மொழி யால்விழி யால்மருள்
சவலை நாயடி யேன்மிக வாடிம யங்கலாமோ

பறவை யான மெய்ஞ் ஞானிகள் மோனிகள்
அணுகொ ணாவகை நீடுமி ராசிய
பவன பூரக வேகிக மாகிய விந்துநாதம்

பகரொ ணாதது சோவொ ணாதது
 நினையொ ணாதது வானத யாபர
 பதிய தானச மாதிம னோலம் வந்துதாராய்

சிறைவி டாதநி சாசரர் சேனைகள்
 மடிய நீலக லாபம தேறிய
 திறல்வி நோதச மேளத யாபர அம்புராசித்

திரைகள் போலலை மோதிய சீதள
 குடக காவிரி நீளலை சூடிய
 திரிசி ராமலை மேலுறை வீரகு நிரஞ்சி வாழும்

மறவர் நாயக ஆதிவி நாயகர்
 இறை நாயக காவிரி நாயக
 வடிவி னாயக ஆணைதன் நாயக எங்கள்மானின்
 மகிழு நாயக தேவர்கள் நாயக
 கவுரி நாயக னார்குரு நாயக
 வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே

தேவர்களைச் சிறை செய்த அரக்கர்களை
 அழித்த தயாபரனே. காவிரி பாயும் திருச்சி மலையின்
 மீது அமர்ந்த வீரனே. குறிஞ்சி நிலத்தில் வேடர்
 களின் தலைவனே. விநாயகனின் இளவலே.
 காவிரியின் நாயகனே. தெய்வானை வள்ளி மகிழும்
 மணாளா.

கௌரியின் கணவர் சிவனுக்கு குருவானவா.
 மலைகள் தோறும் இருக்கும் தம்பிரானே.
 ஆசையினால் உடலை அழகாக்கி அலங்கரித்து
 பெண்களிடம் சென்று வாடுவது நலமோ?

மெய்ஞ்ஞானிகள் மோனிகள் பிறரால்
அணுகுவதற்கு அறிய பூரணமானதும். நினைப்பதற்கு
அரியதுமான சமாதி நிலையை அடியேனுக்கு
தந்தருள்வாயே.

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதான

அரகர சிவனரி அயனிவர் பரவிமு
னறுமுக சரவண பவனேயென்

றநுதின மொழிதர அசுரர்கள் கெடஅயில்
அநலென எழவிடு மதிவீரா

பரிபுர கமலம தடியிணை யடியவர்
உளமதி லுறவருள் முருகேசா

பகவதி வரைமகள் உமைதர வருகுக
பரமன திருசெவி களிகூர

உரைசெயு மொருமொழி பிரணவ முடிவதை
உரைதரு குருபர வுயர்வாய

உலகம னலகில வுயிர்களு மிமையவ
ரவர்களு முறுவர முநிவோரும்

பரவிமு னநுதின மனமகிழ் வுறவணி
பணிதிகழ் தணிகையி லுறைவோனே

பகர்தரு குறமகள் தருவமை வநிதையு
மிருபுடை யுறவரு பெருமானே

சிவனும் திருமாலும், நான்முகனும் அறுமுகப் பெருமாள் எனவும் சரவண பவனே எனவும் விளங்குபவனே. அசுரர்கள் அழிய வேல் படையை கொண்டவனே. திருவடி பணிந்தவர்களுக்கு அருளும் முருகப் பெருமானே.

மலைமகள் உமையின் மகனே. குகனே. சிவனின் திருச்செவி மகிழ ஓம் எனும் பிரணவம் சொன்ன குருபரனே. உயிர்களும் தேவர்களும் முனிவர்களும் வழிபட்டு மனம் மகிழ்ச்சி அடையும்படி வரம் தர தணிகை மலையில் உறைபவனே. வள்ளி நாயகியும் தெய்வானையும் இருமருங்கும் இருக்கும் பெருமையுடையவனே.

தனத்தன தனத்தன தனத்தன தனத்தன
தனத்தன தனத்தன தனதான

இருப்பவல் திருப்புகழ் விருப்பொடு படிப்பவர்
இடுக்கினை யறுத்திடு மெனவோதும்

இசைத்தமிழ் நடத்தமி மெனத்துறை விருப்புட
னிலக்கண இலக்கிய கவிநாலுந்

தரிப்பவ ருரைப்பவர் நினைப்பவர் மிகச்சக
தலத்தினில் நவிற்றுத லறியாதே

தனத்தினில் முகத்தினில் மனத்தினி லுருக்கிடு
சமர்த்திகள் மயக்கினில் விழலாமோ

கருப்புவில் வளைத்தணி மலர்க்கணை தொடுத்தியல்
களிப்புட னொளித்தெய்த மதவேளைக்

கருத்தினில் நினைத்தவ னெருப்பெழ நுதற்படு
கனற்கணி லெரித்தவர் கயிலாயப்

பொருப்பினி லிருப்பவர் பருப்பத வுமைக்கொரு
புறத்தினை யளித்தவர் தருசேயே

புயற்பொழில் வயற்பதி நயப்படு திருத்தணி
பொருப்பினில் விருப்புறு பெருமானே

மலர்க்கணை எடுத்த மன்மதனை நெற்றி
கண்ணால் எரித்தவரும் உமையை இடப்பாகம்
கொண்டவருமான சிவனின் மகனே. வளம் மிகுந்த
வயல்கள் சூழ்ந்த திருத்தணிகை மலையில் உறையும்
பெருமை மிக்கவனே.

உன்னுடைய திருப்புகழை விருப்பத்துடன்
படிப்பவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கிடும் இசைத்
தமிழையும் நாடகத் தமிழையும் மற்றும் இலக்கண
இலக்கியங்களையும் கவிஞர்கள் அறிஞர்கள்
போற்றும் இவ்வுலகில் நான் அறியாதவனாக
உள்ளேன்.

செல்வத்தாலும் அழகாலும் மனதில் வேட்கை
உண்டாக்கும் இனிய சொற்களாலும் அடியேன்
கீழானவனாக விழலாமோ

தன்னதன தான தன்னதன தான
தன்னதன தான தனதான

உடையவர்க ளேவ ரெவர்களென நாடி
யுளமகிழ ஆசு கவிபாடி

உமதுபுகழ் மேரு கிரியளவு மான
தெனவுரமு மான மொழிபேசி

நடைபழகி மீள வறியவர்கள் நாளை
நடவுமென வாடி முகம்வேறாய்

நலியுமுன மேயு னருணவொளி வீசு
நளினஇரு பாத மருள்வாயே

விடைகொளுவு பாகர் விமலர்திரி சூலர்
விகிர் தர்பர யோகர் நிலவோடே

விளவு சிறு பூளை நகுதலையொ டாறு
விடவரவு சூடு மதிபாரச்

சடையிறைவர் காண உமைமகிழ ஞான
தளர் நடையி டாமுன் வருவோனே

தவமலரு நீல மலர்சுனைய நாதி
தணிமலையு லாவு பெருமானே.

சிவன் காளை வாகனர் குற்றமற்றவர்.
சூலப்படை உடையவர். விகிர்தர். மேல் உலகத்தில்
இருப்பவர். சடையில் சந்திரனையும், வெற்றிப்

பூவையும் சூடியவர். மண்டையோடு கங்கை பாம்பு
அணிந்தவர். அந்த இறைவன் கண்டு களிக்கவும்
உமாதேவி மகிழவும்.

ஞான நடை கொண்டு வரும் குமரனே தணிகை
மலையில் உலாவும் பெருமை உடையவனே.
பணக்காரர்களை தேடி அவர்கள் மகிழும்படி ஆசு
கவிபாடி அவர்களின் புகழ் மேரு மலை போன்றது
என்று பேசி நன்னடை பழகி மீண்டும் வறியவர்
களாகி நாளை வா எனக் கூறும் நிலையில் முகம்
வாடி துன்பம் அடையும் முன்பு உனது பேரொளி
வீசும் திருவடிகளே அருள்வாயே.

தந்த தத்த தனன தந்த தத்த
தனன தந்த தத்த தனதான

எனைய டைந்த குட்டம் வினைமி குந்த பித்த
மெரிவ ழங்கு வெப்பு வலிபேசா

இகலி நின்ற லைக்கு முயல கன்கு லைப்பொ
டிரும லென்று ரைக்கு மிவையோடே

மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே

மருவி யின்றெ னக்கு மரக தஞ்சி றக்கு
மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்

நினைவ ணங்கு பத்த ரனைவ ருந்த ழைக்க
நெறியில் நின்ற வெற்றி முனைவேலா

நிலைபெ றுந்தி ருத்த ணியில்வி ளங்கு சித்ர
நெடிய குன்றில் நிற்கு முருகோனே

தினைவி ளங்க லுற்ற புனஇ ளங்கு றத்தி
செயல றிந்த ணைக்கு மணிமார்பா

திசைமு கன்தி கைக்க அசுர ரன்ற டைத்த
சிறைதி றந்து விட்ட பெருமானே.

தன்னை வணங்கும் பக்தர்கள் நல்ல நெறி
அடைய வேல் படையைக் கொண்டவனே.
திருத்தணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனே.
வள்ளியின் இனிய சொற்களைக் கேட்டு அனைத்து
இன்புறும் அழகிய மார்பு உடையவனே நான்முகன்
திகைக்குமாறு அசுரர்களிடம் இருந்து தேவர்களை
மீட்டவனே.

அடியேனுக்கு வந்த குஷ்டம், பித்தம், வெப்பு
நோய் சொல்லமுடியாத முயலகன் என்னும் நோய்
இருமல், போன்ற நோய்களுடன் மனைவி, சொத்து,
பிள்ளைகள், சுற்றம் என அலைந்து மதி மயக்கம்
கொண்டு திரியாதபடி எனக்கு மயில் மீது அமர்ந்து
நீ முக்தி பேறை தரவேண்டும்.

தனதான தனத்தன தான தனதான தனத்தன தான
தனதான தனத்தன தான தனதான

நிலையாத சமுத்திர மான சமுசார துறைக்கணின் மூழ்கி
நிசமான தெனப்பல பேசி யதனூடே

நெடுநாளு முழைப்புள தாகி பெரியோர்க ளிடைக்கர வாகி
நினைவால்நி னடித்தொழில் பேணி துதியாமல்

தலையான வுடற்பிணி யூறி பவநோயி னலைப்பல வேகி
சலமான பயித்திய மாகி தடுமாறித்

தவியாமல் பிறப்பையு நாடி யதுவேரை யறுத்துணை யோதி
தலைமீதில் பிழைத்திட வேநி னருள்தாராய்

கலியாண சுபத்திர னாக குறமாது தனக்குவி நோத
கவினாரு புயத்திலு லாவி விளையாடிக்

களிகூரு முனைத்துணை தேடு மடியேனை சுகப்பட
வேவை
கடனாகு மிதுக்கன மாகு முருகோனே

பலகாலு முனைத்தொழு வோர்கள் மறவாமல் திருப்புகழ்
கூறி
படிமீது துதித்துடன் வாழ அருள்வேளே

பதியான திருத்தணி மேவு சிவலோக மெனப்பரி வேறு
பவரோக வயித்திய நாத பெருமானே.

குறமகள் வள்ளியைத் திருமணம் செய்து
கொள்வதற்காக திருவிளையாடல்கள் புரிந்து
அவளை உடமையாக்கி அடியவருக்கு நன்மை
செய்வதை கடமையாகக் கொண்ட முருகப்
பெருமானே. திருப்புகழைப் பாடும் அடியார்களுக்கு
நல்வாழ்வை அருள்பவனே. திருத்தணி சிவலோகம்
போன்றது. பிறவி நோயை தீர்த்தருளும் வைத்திய

நாதனாகிய நீ இங்கு அருள்கின்றாய். குடும்பம் என்ற குழப்பத்தில் மூழ்கி அதுதான் உண்மை என பேசி நீண்ட காலம் பழகி பெரியோர்களை நாடாமல் உன் திருவடிகளை துதிக்காமல் இருந்து உடற் பிணியும் பிறவிப் பிணியும் அலை கழிக்க பித்தன் எனத் தடுமாறி மற்றவர்கள் ஏளனம் செய்யாமல் உன் திருநாமங்களை ஒதி பிறவி என்னும் வேரை அறுத்து பிழைப்பதற்கு அருள்வாயாக.

தனத்த தத்தனத் தனதான

நினைத் தெத்தனையிற்	றவறாமல்
நிலைத்த புத்தினைப்	பிரியாமல்
கனத்த தத்துவமுற்	றிழியாமல்
கதித்த நித்தியசித்	தருள்வாயே
மனித்தர் பத்தர்தமக்	கெளியோனே
மதித்த முத்தமிழில்	பெரியோனே
செனித்த புத்திரரில்	சிறியோனே
திருத்தணிப் பதியிற்	பெருமானே

பக்தர்களுக்கு எளியவனாகவும் முத்தமிழின் உயர்வுக்கு பெருமையாகவும் எக்காலத்திலும் இளமையுடன் திருத்தணியில் இருப்பவனே.

பல நினைவுகளுக்கு இடையிலும் தவறாமல் நினைத்து வழிபடும் சித்தத்தையும் மெய்த் தன்மையையும் கொடுக்கும் தத்துவ பொருட்களின் மீது ஈடுபடும் நற்பயனை அருள்வாயாக.

தனன தானனம் தனன தானனம்
தனன தானனம் தனதான

பகலி ராவினுங் கருவி யாலனம்
பருகி யாவிகொண் டுடல்பேணிப்

பழைய வேதமும் புதிய நூல்களும்
பலபு ராணமுஞ் சிலவோதி

அகல நீளமென் றளவு கூறரும்
பொருளி லேயமைந் தடைவோரை

அசடர் மூகரென் றவல மேமொழிந்
தறிவி லேனழிந் திடலாமோ

சகல லோகமும் புகல நாடொறுஞ்
சறுகி லாதசெங் கழுநீருந்

தளவு நீபமும் புனையு மார்பதென்
தணிகை மேவுசெங் கதிர்வேலா

சிகர பூதரந் தகர நான்முகன்
சிறுகு வாசவன் சிறைமீளத்

திமிர சாகரங் கதற மாமரஞ்
சிதற வேல்விடும் பெருமானே

செங்கழுநீர் மலரும் கடப்ப மலரும் அணிந்த
மார்பையுடைய தணிகை மலையின் செங்கதிர்
வேலவனே. மேரு மலையில் உச்சியைத் தகருமாறு

நான்முகனும் திருமாலும் சிறையிலிருந்து நீங்கவும்
கடல் வற்றி அடங்கவும் சூரபத்மனை வேலா
யுதத்தால் பிளவு பட செய்தவனே.

இரவும் பகலும் கருப்பையிலிருந்து நஞ்சு
போன்ற வினை என்னும் உணவை பருகி இந்த உடல்
உருவானது. மறையும் ஆகமும் நூல்களும்
புராணங்களும் ஒதி உண்மைப் பொருளை
உணராமல் பிறரை அறிவற்றவர் முட்டாள் என்று
சொல்லி அறிவில்லாதவனாகிய அடியேன் அழிந்து
விடலாமோ.

தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த
தத்த தத்த தத்த தத்த தனதான

பொற்ப தத்தி னைத்து தித்து நற்ப தத்தி லுற்ற பத்தர்
பொற்பு ரைத்து நெக்கு ருக்க அறியாதே

புத்த கப்பி தற்றை விட்டு வித்த கத்து னைத்து திக்க
புத்தி யிற்க லக்க மற்று நினையாதே

முற்ப டத்த லத்து தித்து பிற்ப டைத்த கிர்த்ய முற்றி
முற்க டைத்த வித்து நித்த முழல்வேனை

முட்ட விக்க டைப்பி றப்பி னுட்கி டப்ப தைத்த விர்த்து
முத்தி சற்றெ னக்க ளிப்ப தொருநாளே

வெற்ப ளித்த தற்ப ரைக்கி டப்பு றத்தை யுற்ற ளித்த
வித்த கத்தர் பெற்ற கொற்ற மயில்வீரா

வித்தை தத்வ முத்த மிழ்ச்சொ லத்த சத்தம் வித்த ரிக்கு
மெய்த்தி ருத்த ணிப்பொ ருப்பி லுறைவோனே

கற்ப கப்பு னக்கு றத்தி கச்ச டர்த்த சித்ர முற்ற
கற்பு ரத்தி ருத்த னத்தி லணைவோனே

கைத்த ரக்கர் கொத்து கச்சி னத்து வஜ்ர னுக்க மைத்த
கைத்தொ முத்த நித்து விட்ட பெருமானே.

உமாதேவிக்கு இடப்பாகம் தந்த சிவன் பெற்ற
மயில் வாகனப் பெருமானே. மெய்ஞானத்தை
முத்தமிழால் உரைத்து அது எங்கும் பரவுமாறு
திருத்தணியில் உறைபவனே. தினைப்புனத்தில் வள்ளி
நாயகியை மணந்தவனே.

சூரனை அழித்த பெருமை கொண்டவனே. உன்
திருவடியை நினைத்து வணங்கும் அன்பர்களின்
பெருமையை ஒதி உருகி வெறும் புத்தகங்களே
படித்துக் கொண்டு உன்னை வணங்க மனம்
இல்லாமல் அறிவில்லாதவனாகவும் உன் திருத்
தலங்களில் உன் புகழை ஒதி நலம்பெறாது
திரிபவனை இந்தப் பிறவியிலிருந்து முக்திப்பேறை
எவ்வாறு நீ அளிக்க உள்ளாயோ?

தனன தனதன தனதன தனதன

தனன தனதன தனதன தனதன

தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

முகிலு மிரவியு முமுகதிர் தரளமு

முடுகு சிலைகொடு கணைவிடு மதனனு

முடிய வொருபொரு ஞாதவிய புதல்வனு மெனநாடி

முதிய கன்னென தெய்வதரு நிகரென
முதலை மடுவினி லதவிய புயலென
முகமு மறுமுக முடையவ னிவனென வறியோரைச்

சகல பதவியு முடையவ ரிவரென
தனிய தநுவல விஜயவ னிவனென
தபனன் வலம்வரு கிரிதனை நிகரென இசைபாடிச்

சயில பகலவ ரிடைதொறு நடைசெயு
மிரவு தவிரவெ யிருபத மடையவெ
சவித அடியவர் தவமதில் வரவருள் புரிவாயே

அகில புவனமு மடைவினி லுதவிய
இமய கிரிமயில் குலவரை தநுவென
அதிகை வருபுர நொடியினி லெரிசெய்த அபிராமி

அமரு மிடனன லெனுமொரு வடிவுடை
யவனி லுரையவன் முதுதமி முடையவ
னரியொ டயனுல கரியவ னடநவில் சிவன்வாழ்வே

திகிரி நிசிசரர் தடமுடி பொடிபட
திரைக ளெறிகடல் சுவறிட களமிசை
திரடு குறடுகள் புரள்வெகு குருதிகள் பெருகாறாச்

சிகர கிரிநெரி படபடை பொருதருள்
திமிர தினகர குருபர இளமயில்
சிவணி வருமொரு தணிகையில் நிலைதிகழ்
பெருமாளே.

இமயமலையில் உள்ள உமாதேவியாகிய அபிராமியை இடப்பாகம் கொண்டவரும், முப்புரம் எரித்தவரும் திருவதிகையில் உள்ளவரும் நெருப்பாக இருப்பவரும் தமிழுக்கு உரியவரும் திருமாலும் நான்முகனும் அறியாமல் நடனம் புரிபவருமான சிவனின் மகனான முருகப்பெருமானே.

அரக்கர்களின் தோளும் தலையும் பொடியாகும்படி கடல் வற்றி ரத்தம் ஆறாக ஓடும்படி போர் செய்து தேவர்களை காத்தவனே. தணிகை மலையில் இருக்கும் பெருமானே.

முத்து போன்ற பொருட்கள் மீதும் மன்மதன் கணையால் வினையும் மங்கையர்களின் மோகத்தால் புத்திர பாசத்தினாலும் செல்வந்தர்களிடம் பொய்யாகப் புகழ்ந்து அவர்களை அழகன் என்றும் கர்ணன் என்றும் கூறி இரவும் பகலும் அலைந்து திரிந்த நான் உன் திருவடியை வணங்குகிறேன் அருள்புரிவாயே.

தனத்தன தானம் தனத்தன தானம்
தனத்தன தானம் தனதான

எனக்கென யாவும் படைத்திட நாளும்
இளைப்பொடு காலந் தனிலோயா

எடுத்திடு காயந் தனைக்கொடு மாயும்
இலச்சையி லாதென் பவமாற

உனைப்பல நாளந் திருப்புக ழாலும்
உரைத்திடு வார்தங் குளிமேவி

உணர்த்திய போதந் தனைப்பிரி யாதொண்
பொலச்சர ணானுந் தொழுவேனோ

வினைத்திற மோடன் நெதிர்த்திடும் வீரன்
விழக்கொடு வேள்கொன் நவனீயே

விளப்பென மேலென் றிடக்கய னாரும்
விருப்புற வேதம் புகல்வோனே

சினத்தொடு சூரன் தனைக்கொடு வேலின்
சிரத்தினை மாறும் முருகோனே

தினைப்புன மோவுங் குறக்கொடி யோடுந்
திருத்தணி மேவும் பெருமானே.

சூரனை வீழ்த்திய அழகனே. பிரணவத்தின்
மேன்மையை சிவனுக்கு உரைத்தவனே. சினம்
கொண்ட சூரனை வேலால் பிளந்த முருகோனே
வள்ளி நாயகியுடன் திருத்தணியில் உறையும்
பெருமானே.

வினைக்கு ஏற்ப பிறவி எடுத்து உடலை தாங்கி
இறக்கின்றேன். நாணமற்றவனாகி பிறவித் துன்பம்
போக உன் திருப்புகழைத் துதிக்கும் அடியவர்களின்
மனதில் இனிமையுடன் விளங்கவும் உன் மலர்
பாதங்களைத் தொழுது நிற்கவும் நான்
வேண்டுகிறேன்.

தனதன தான தனதன தான
தனதன தான தனதான

இருமலு ரோக முயலகன் வாத
மெரிசுண நாசி விடமேநீ

ரிழிவுவி டாத தலைவலி சோகை
யெமுகள மாலை யிவையோடே

பெருவயி நீளை யெரிசுலை சூலை
பெருவலி வேறு முளநோய்கள்
பிறவிகள் தோறு மெனைநலி யாத
படியுன தாள்கள் அருள்வாயே

வருமொரு கோடி யசுரர்ப தாதி
மடியஅ நேக இசைபாடி

வருமொரு கால வயிரவ ராட
வடிசுடர் வேலை விடுவோனே

தருநிழல் மீதி லுறைமுகி லூர்தி
தருதிரு மாதின் மணவாளா

சலமிடை பூவி னடுவினில் வீறு
தணிமலை மேவு பெருமானே.

கோடிக்கணக்கான அரக்கர்களை எதிர்த்து
போர் பரணி பாடவும், கால பைரவர் ஆடவும்
வேலாயுதத்தை செலுத்துபவனே. இந்திரனின் மகள்
தெய்வயானையின் மணவாளனே. தணிகை மலையில்
வாழும் பெருமானே. இருமல், ரோகம், முயலகன்,

வாதம், பித்தம், சிலோத்துமம், நீரழிவு, தலைவலி,
சோகை, பெருவயிறு, ஈளை சூலை, பெருவழி,
போன்ற நோய்கள் பிறவிகள் தோறும் எனக்கு
வராமல் திருவடிகளை அருள்வாயே.

தனதன தானம் தனதன தானம்
தனதன தானம் தனதான

கலைமட வார்தஞ் சிலையத னாலுங்
கனவளை யாலுங் கரைமேலே

கருகிய காளம் பெருகிய தோயங்
கருதலை யாலுஞ் சிலையாலுங்

கொலைதரு காமன் பலகணை யாலுங்
கொடியிடை யாள்நின் றழியாதே

குரவணி நீடும் புயமணி நீபங்
குளிர்தொடை நீதந் தருள்வாயே

சிலைமகள் நாயன் கலைமகள் நாயன்
திருமகள் நாயன் தொழும்வேலா

தினைவன மானுங் கநவன மானுஞ்
செறிவுடன் மேவுந் திருமார்பா

தலமகள் மீதெண் புலவரு லாவுந்
தணிகையில் வாழ்செங் கதிர்வேலா

தனியவர் கூருந் தனிகெட நாளுந்
தனிமயி லேறும் பெருமானே.

உமையின் கணவன் சிவன், சரஸ்வதியின் நாயகன் நான்முகனும், திருமகளின் நாயகன் திருமாலும் புகழ்ந்து போற்றும் வேலாயுதனே. வள்ளி நாயகியும் தெய்வானையும் இருமருங்கும் விளங்கும் இறையோனே.

புலவர்கள் போற்றி வணங்கும் தணிகையில் வேலேந்தி விளங்குபவனே. மயில் மீது ஏறி பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கும் பெருமானே. பெண்களின் புருவ அழகிலும், கை வளையல் களாலும் மன்மதனின் கணைகளாலும் அடியேன் அழிந்து விடாத வண்ணம் உனது கடப்ப மாலையை தந்து அருள்வாயே.

தனத்தன தனத்தம் தனத்தன தனத்தம்
தனத்தன தனத்தம் தனதான

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்குஞ்
செகுத்தவர் ருயிர்க்குஞ் சினமாகச்

சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென் றறிவோம்யாம்

நினைத்தது மளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
நிசிக்கரு வறுக்கும் பிறவாமல்

நெருப்பையு மெரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்
நிறைப்புக முரைக்குஞ் செயல்தாராய்

தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்
தகுத்தகு தகுத்தந் தனபேரி

தட்டுட்டு டுட்டுண் டெனத்துடி முழக்குந்
தளத்துட னடக்குங் கொடுஞ்ரர்

சினத்தையு முடற்சங் கரித்தம லைமுற்றுஞ்
சிரித்தெரி கொளுத்துங் கதிர்வேலா

தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுகித்தெண்
திருத்தணி யிருக்கும் பெருமானே.

போர் பேரிகை முழங்க அதற்கேற்ப
தாளக்கட்டுடன் நடை பயிலும் சூரர்களின்
சினத்தால் வெளிவரும் படைக்கலன்களுடன்
அவர்களின் உடலை அழிக்கும் கதிர்வேலா, குறமகள்
வள்ளியுடன் மகிழும் திருத்தணிகை பெருமானே.

கோபித்தவர்களுக்கும் பகைத்தவர்களுக்கும்
தோற்கடிக்க முயல்பவர்களுக்கும் வஞ்சகமாய்
சிரிப்பவர்களுக்கும் பழிப்பவர்களுக்கும், திருப்
புகழானது நெருப்பு என விளங்கி அழிக்கும். உன்
திருப்புகழானது பக்தர்களுக்கு விரும்புவதை
கொடுக்கும்.

இன்பத்தை தரும். பிறவியை அறுக்கும். இந்த
உலகில் மீண்டும் பிறக்கும் மாயை என்னும் நெருப்பை
எரிக்கவும், வினை மலையை பொடிபட செய்யவும்
உன்னுடைய பேரருள் பெருந்துணையாக இருக்கும்.

ஆறாவது படை வீடு பழமுதிர்சோலை

தனதன தான தனதன தான
தனதன தான தனதான

அகரமு மாகி யதிபனு மாகி
யதிகமு மாகி அகமாகி

அயனென வாகி அரியென வாகி
அரனென வாகி அவர்மேலாய்

இகரமு மாகி யெவைகளு மாகி
யினிமையு மாகி வருவோனே

இருநில மீதி லெளியனும் வாழ
எனதுமு னோடி வரவேணும்

மகபதி யாகி மருவும் வலாரி
மகிழ்களி கூரும் வடிவோனே

வனமுறை வேட னருளிய பூஜை
மகிழ்கதிர் காம முடையோனே

செககண சேகு தகுதிமி தோதி திமியென
ஆடு மயிலோனே

திருமலி வான பழமுதிர் சோலை
மலைமிசை மேவு பெருமானே.

தேவேந்திரன் தியானிக்கும் அழகனே. வேடன்
செய்யும் பூஜையை ஏற்று மகிழும் கதிர்காமத்தில்
உறைபவனே. மயிலை வாகனமாக கொண்டவனே.
பழமுதிர் சோலையில் உறையும் பெருமானே.

முதல் எழுத்தான அகரமாகி அவற்றுக்கு
தலைவனாகி மிகுந்த பொருளாகி கண் ஒளிரும் நுண்
பொருளாகி நான்முகன், திருமால், சங்கரன், என்னும்
மும்மூர்த்தியாகி பரம்பொருளாகி அண்மைப்
பொருளாகி எல்லாம் பொருளுமாகி இனிமையாகி
தொழும் அடியார்களுக்கு நீயே அருள வேண்டும்.

தானதன தான தந்த தனதான

காரணம தாக வந்து புவிமீதே
காலனனு காதி சைந்து கதிகாண
நாரணனும் வேதன் முன்பு தெரியாத
ஞானநட மேபு ரிந்து வருவாயே

ஆரமுத மான தந்தி மணவாளா
ஆறுமுக மாறி ரண்டு விழியோனே
சூரர்களை மாள வென்ற கதிர்வேலா
சோலைமலை மேவி நின்ற பெருமானே.

தெய்வானையின் கணவனே. அறுமுகமும்
பன்னிரு கண்களும் உடையவனே. அசுர குலம்
வென்ற கதிர்வேலா. சோலை மலையில் நின்றவனே.
வினையால் வந்த பிறவியானது இவ்வுலகின் கண்

எமன் நெருங்காது திருமாலும் நான்முகனும் முன்பு
அறியாத ஞான திருநடனத்தை புரிந்து அருள்வாயே.

தானதத்த தான தனாதனா தன
தானதத்த தான தனாதனா தன
தானதத்த தான தனாதனா தன தனதானா

சீர்சிறக்கு மேனி பசேல் பசே லென
நூபுரத்தி னோசை கலீர் கலீ ரென
சேரவிட்ட தாள்கள் சிவேல் சிவே லென
வருமானார்

சேகரத்தின் வாலை சிலோர் சிலோர் களு
நூறுலக்ஷ கோடி மயால் மயால் கொடு
தேடியொக்க வாடி யையோ வையோ வென
..... மடமாதர்

மார்படைத்த கோடு பளீர் பளீ ரென
ஏமலித்தெ னாவி பகீர் பகீ ரென
மாமசக்கி லாசை யுளோ முளோ மென
நினைவோடி

வாடைபற்று வேளை யடா வடா வென
நீமயக்க மேது சொலாய் சொலா யென
வாரம்வைத்த பாத மிதோ இதோ என
அருள்வாயே

பாரதத்தை மேரு வெளீ வெளீ திகழ்
கோடொடித்த நாளில் வரைஇ வரைஇ பவர்
பானிறக்க ணேசர் குவா குவா கனர்
இளையோனே

பாடல்முக்ய மாது தமீழ் தமீ ழிறை
மாமுநிக்கு காதி லுணார் வுணார் விடு
பாசமற்ற வேத குரு குரு பர குமரேசா

போர்மிகுத்த சூரன் விடோம் விடோ மென
நேரெதிர்க்க வேலை படர் படி ரென
போயறுத்த போது குபீர் குபீ ரென
வெகுசோரி

பூமியுக்க வீசு குகா குகா திகழ்
சோலைவெற்பின் மேவு தெய்வா தெய்வா
னைதொள்
பூணியிச்சை யாறு புயா புயா றுள
பெருமானே.

வியாச முனிவர் சொல்லத் தந்தத்தை ஒடித்து
பாரத கதை எழுதிய விநாயகனின் இளையவனே.
அகத்திய முனிவருக்கு தமிழில் இலக்கிய
இலக்கணங்களைப் போதித்த குமரக் கடவுளே.
சிறைபட்ட தேவர்களை மீட்டவனே. அசுரர்களை
மாய்த்த குகப் பெருமானே.

சோலை மலையின் தெய்வமே. தெய்வ
யானையின் கணவனே. ஆறு புயம் கொண்டவனே.
அலங்கார செய்த உடல் பச்சை பசலேன விளங்க
காற் சிலம்பு களிர் களிர் என்று ஒலிக்க பெண்கள்
மயக்கத்தை கொடுக்கவும் அது மயங்கி இன்பத்தில்
மூழ்கி அச்சம் கொண்டு உலகில் ஆசையானது
எம்மை பற்றிக் கொள்ள தப்பித்து வந்து உன்
திருவடியைப் பிடித்தேன். திருவருள் புரிவாயாக.

தனதன தத்தத் தனதன தத்தத்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனதானா

தலைமயிர் கொக்குக் கொக்கந ரைத்துக்
கலகலெ னப்பற் கட்டது விட்டுத்
தளர்நடை பட்டுத் தத்தடி யிட்டுத் தடுமாறித்

தடிகொடு தத்திக் கக்கல்பெ ருத்திட்
டசனமும் விக்கிச் சத்தியெ டுத்துச்
சளியுமி குத்துப் பித்தமு முற்றிப் பலகாலும்

திலதயி லத்திட் டொக்கவெ ரிக்கத்
திரிபலை சுக்குத் திப்பிலி யிட்டுத்
தெளியவ டித்துற் றுய்த்துடல் செத்திட்
டுயிர்போமுன்

திகழ்புகழ் கற்றுச் சொற்கள்ப யிற்றித்
திருவடி யைப்பற் றித்தொழு துற்றுச்
செனனம றுக்கைக் குப்பர முத்திக் கருள்தாராய்

கலணைவி சித்துப் பக்கரை யிட்டுப்
புரவிசெ லுத்திக் கைக்கொடு வெற்பைக்
கடுகுந டத்தித் திட்டென எட்டிப் பொருகூரன்

கனபடை கெட்டுத் தட்டற விட்டுத்
திரைகட லுக்குட் புக்கிட எற்றிக்
களிமயி லைச்சித் ரத்தில்ந டத்திப் பாருகோவே

குலிசன்ம கட்டுத் தப்பியு மற்றக்

குறவரம் கட்டுச் சித்தமும் வைத்துக்

குளிர்தினை மெத்தத் தத்துபு னத்திற்

றிரிவோனே

கொடியபொ ருப்பைக் குத்திழு நித்துச்

சமரம்வி னைத்துத் தற்பர முற்றுக்

குலகிரி யிற்புக் குற்றுரை யுக்ரப் பெருமானே.

படைக்கலன்கள் ஏந்தியும் குதிரையில் ஏறி
அமர்ந்தும், யானை மீது வந்தும், போர் புரிந்த
சூரனின் படைகள் சிதற வைத்த தலைவனே.
தெய்வயானையையும் வள்ளியிடமும் சிந்தையை
செலுத்தியவனே.

கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்து தேவர்களைக்
காத்த பெருமானே. பரம்பொருளே. தலைமுடி
கொக்கு போல வெள்ளையாக நரைத்து பற்கள்
விழுந்து நடை தளர்ந்து தட்டு தடுமாறி தடி ஊன்றி
நடந்தும் உணவு விக்கி வெளியேறவும் சளியும்
பித்தமும் தலைக்கேற தைலம் போன்ற மருந்தும்
சுக்கு, திப்பிலி போன்றவை கொண்டு உடலை
பாதுகாத்தும் முதுமை நோய் வந்து கொண்டிருக்க
உடம்பில் இருந்து உயிர் பிரிந்து செல்வதற்கு முன்பு
உன் புகழைக் கற்றுத் திரிந்து திருவடி பிடித்தவர்
பிறவியை நோக்கி முக்தி அருள்வாயாக.

8. ஆறு திருப்பதி

தனதன தனதானன தனதன தனதானன
தனதன தனதானன தனதான

அலைகடல் நிகராகிய விழிகொடு வலைவீசிகள்
அபகட மகபாவிகள் விரகாலே

அதிவித மதராயத நிதமொழி பலகூறிகள்
அசடரொ டுறவாடிகள் அநியாயக்

கலைபகர் விலைமாதர்கள் இளைஞர்கள் குடிகேடிகள்
கருதிடு கொடியாருட னினிதாகக்

கனதன முலைமேல்விழு கபடனை நிருமூடனை
கழலிணை பெறவேயினி யருள்வாயே

அலைபுனல் தலைசூடிய பசுபதி மகனாகிய
அறுமுக வடிவேஅருள் குருநாதா

அசுரர்கள் குடியேகெட அமரர்கள் பதியேபெற
அதிரிடும் வடிவேல்விடு மதிசூரா

தலையய னறியாவொரு சிவகுரு பரனேயென
தரணியி லடியார்கண் நினைவாகா

சகலமு முதலாகிய அறுபதி நிலைமேவிய
தடமயில் தனிலேறிய பெருமாளே.

கங்கை அணிந்த சிவனின் அறுமுகம் கொண்ட
அழகனே. குரு நாதனே. அரக்கர்கள் குடி கெட,
தேவர்கள் நாட்டை அடைய வேலாயுதம் ஏந்திய
அதிசூரனே.

ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் உட்பொருளை
சிவகுருவாகி பரம்பொருளுக்கு அருளினாய். முதற்
பொருளாய் விளங்கும் ஆறு திருப்பதிகளில் மயில்
வாகனம் மீது அமர்ந்த பெருமானே. வஞ்சகப் மகா
பாவிகள் காம வருத்தத்தால் மகிழ்ச்சி என்று இனிய
சொற்களை பேசுகின்றனர்.

அசுரர்களுடன் உறவு கொள்கின்றனர். கலைகள்
தெரிந்த விலை மாதர்கள் இளைஞர்களின் வாழ்வை
கெடுக்கின்றார்கள். தங்கள் மார்பில் விழும்
வஞ்சகனை அறிவில்லாதவனை மன்னித்து
திருவருள்புரிவாயாக.

தானதனத் தனதனன தனதான

தானதனத் தனதனன தனதான

ஈனமிகுத் துளபிறவி யணுகாதே

யானுமுனக் கடிமையென வகையாக

ஞானஅருட் டனையருளி வினைதீர

நாணமகற் றியகருணை புரிவாயே

தானதவத் தினின்மிகுதி பெறுவோனே

சாரதியுத் தமிழுணைவ முருகோனே

ஆனதிருப் பதிகமரு எிளையோனே
ஆறுதிருப் பதியில்வளர் பெருமானே.

தானம், தவத்தில் சிறந்தோனே புலவர்களுக்கு
அருளும் முருகப் பெருமானே. திருப்பதிகங்கள்
அருளிச் செய்த நிலையோனே. பெருமை
யுடையோனே உனக்கு அடிமையான எனக்கு
அருள்புரிந்து வினையை நீக்கி பிறவி வராது
அருள்புரிவாயே.

பஞ்சபூதத் தலங்கள்

காஞ்சிபுரம் நிலம்

கூரிய வேலாயுதம் கொண்டவனே. கிரௌஞ்ச
மலையை துளைத்த ஒழுக்கமுடையவனே. குருவே.
காஞ்சியில் உறையும் பெருமானே. பின் நாட்களுக்கு
என கருதாது தினமும் உணவைத் தேடி வயதான
காலத்திலும் ஆசையால் பற்றித் திரியாமல் உன் மீது
விருப்பத்தை பெறுவேனோ?

தத்தத் தத்தத் தனதான
தத்தத் தத்தத் தனதான

முட்டுப் பட்டுக் கதிதோறும்
முற்றச் சுற்றிப் பலநாளும்

தட்டுப் பட்டுச் சுழல்வேனைச்
சற்றுப் பற்றக் கருதாதோ

வட்டப் புட்பத் தலமீதே
வைக்கத் தக்கத் திருபாதா

கட்டத் தற்றத் தருள்வோனே
கச்சிச் சொக்கப் பெருமானே.

என் இதயத் தாமரை மீது திருத்தாள்களை
உடையவனே. துன்பம் போக்க காஞ்சியில்
அருள்வோனே. உலகில் துன்பப்பட்டு சுற்றி வந்து
பல நாட்கள் தடுமாறி திரிந்த என்னை
விருப்பத்துடன் கருத மாட்டாயோ.

தனன தானன தத்தன தனதன
தானா தத்தத் தனதான

கரும மானபி றப்பற வொருகதி
காணா தெய்த்துத் தடுமாறுங்

கலக காரண துற்குண சமயிகள்
நானா வர்க்கக் கலைநூலின்

வரும நேகவி கற்பவி பரிதம
னோபா வத்துக் கரிதாய

மவுன பூரித சத்திய வடிவினை
மாயா மற்குப் புகல்வாயே

தரும வீம அருச்சுன நகுலச
காதே வர்க்குப் புகலாகிச்

சமர பூமியில் விக்ரம வளைகொடு
நாளோர் பத்தெட் டினிலாளுங்

குரும கீதல முட்பட வுளமது
கோடா மற்றுத் ரியர்மாளக்

குலவு தேர்கட வச்சுதன் மருககு
மாரா கச்சிப் பெருமானே.

பாண்டவர்களுக்குப் புகலிடமாகி பதினெட்டு
நாட்கள் குருஷேத்திர போரில் எதிரிகள் அழியுமாறு
அர்ச்சுனனுக்கு தேரோட்டிய திருமாலின் மருகனே.
குமரனே.

காஞ்சியில் உறைபவனே. முன்வினை
பிறப்பானது நீங்க நற்கதி தேடித் தடுமாறி
துர்குணத்தினால் கவரப்பட்டு வருத்தமுற்று வாடும்
அடியேனின் பிறவித் துயரை அறுக்கவும் பேரின்பம்
கொள்ளவும் உண்மை நிலையை புகழ்வாயே.

தனதான தந்த தனதான தந்த
தனதான தந்த தனதான

மயலோது மந்த நிலையாலும் வஞ்ச
வசைபேசு கின்ற மொழியாலும்

மறிபோலு கின்ற விழிசேரு மந்தி
மதிநேரு கின்ற நுதலாலும்

அயிலேநி கர்ந்த விழியாலும் அஞ்ச
நடையாலும் அங்கை வளையாலும்

அறிவேய ழிந்து அயர்வாகி நைந்து
அடியேன்ம யங்கி விடலாமோ

மயிலேறி யன்று நொடிபோதி லண்டம்
வலமாக வந்த குமரேசா

மறிதாவு செங்கை அரனா ரிடங்கொள்
மலைமாது தந்த முருகேசா

நயவானு யர்ந்த மணிமாட மும்பர்
நடுவேநி றைந்த மதிசூழ

நறைவீசு கும்ப குடமேவு கம்பை
நகர்மீத மர்ந்த பெருமானே.

மாங்கனிக்காக மயிலேறி நொடிப்பொழுதில்
உலகை வலம் வந்தவனே. சிவனின் இடப்பாகம்
உள்ள மலைமகளின் மகனான முருகேசா. அழகிய
மாடங்களில் தேவர்கள் மத்தியில் சந்திரனின் ஒளி
வீச கம்பையாறு பாயும் காஞ்சியில் உள்ள
பெருமானே.

பெண்களின் வஞ்சக வார்த்தையாலும் மான்
போன்ற பார்வையாலும் நிலவு போன்ற
நெற்றியாலும் வேல் போன்ற விழியாலும் அன்ன
நடையாலும் அணிந்த வளையலாலும் அறிவு கெட்டு
வருத்தமுற்றுத் திரிந்த அடியேனை மயங்க
விடலாமோ.

தனதனாத் தந்த தந்த தனதனாத் தந்த தந்த
தனதனாத் தந்த தந்த தனதான

அறிவிலாப் பித்த ருன்ற னடிதொழாக் கெட்ட வஞ்சர்
அசடர்பேய்க் கத்தர் நன்றி யறியாத

அவலர்மேற் சொற்கள் கொண்டு கவிகளாக் கிப்பு கழ்ந்து
அவரைவாழ்த் தித்தி ரிந்து பொருள்தேடிச்

சிறிதுகூட் டிக்கொ ணர்ந்து தெருவுலாத் தித்தி ரிந்து
தெரிவையமார்க் குச்சொ ரிந்து அவமேயான்

திரியுமார்க் கத்து நிந்தை யதனைமாற் றிப்ப ரிந்து
தெளியமோ கடித்தை யென்று அருள்வாயே

இறைவர்மாற் றற்ற செம்பொன் வடிவம்வேற் றுப்பி
ரிந்து
இடபமேற் கச்சி வந்த உமையாள்தன்

இருளைநீக் கத்த வஞ்செய் தருளநோக் கிக்கு மைந்த
இறைவர்கேட் கத்த குஞ்சொ லுடையோனே

குறவர்கூட் டத்தில் வந்து கிழவனாய்ப் புக்கு நின்று
குருவியோட் டித்தி ரிந்த தவமானைக்

குணமதாக் கிச்சி றந்த வடிவுகூட் டிப்பு ணர்ந்த
குமரகோட் டத்த மர்ந்த பெருமானே.

சிவன் செம்பொன் மேனியர். அவரைப் பிரிந்து
காஞ்சிக்கு வந்த உமாதேவியார் நற்றவம் புரிந்தார்.
இறைவனின் திருச்சபைக்கு பிரணவப் பொருளைச்
சொல்லும் சிறப்புடையோனே.

கிழவன் உருக்கொண்டு தினைப்புனத்தில் குருவி
ஓட்டிய வள்ளியம்மையாரை ஞான வடிவமாக்கித்
திருமணம் புரிந்தவனே. காஞ்சி குமரகோட்டத்தில்
உள்ள பெருமைக்குரியவனே.

அறிவற்றவர்கள் பித்தர்கள் உன்னை
வணங்காதவர்களாய் கேடுற்றவர்கள் வஞ்சகர்கள்
அசடர்கள் பேய்த்தன்மை கொண்டவர்கள் நன்றி
மறந்தவர்கள் பேசி காலத்தை வீணாகச் செய்பவர்கள்
போன்றவர்கள் மீது கவிதை பாடித் திரிந்து யாசகம்
கேட்டு தெருவெல்லாம் திரிந்து மாதர்களிடம்
கொடுத்து மகிழ்ந்து திரிந்த என்னுடைய நிந்தையை
நீக்கிடுவாய்.

திருவானைக்கா நீர்

தானத் தானத் தனதான
தானத் தானத் தனதான

நாடித் தேடித் தொழுவார்பால்
நானத் தாகத் திரிவேனோ

மாடக் கூடற் பதிஞான
வாழ்வைச் சேரத் தருவாயே

பாடற் காதற் புரிவோனே
பாலைத் தேனோத் தருள்வோனே

ஆடற் றோகைக் கினியோனே
ஆனைக் காவிற் பெருமானே.

தமிழ் பாட்டில் அன்பு செய்வோரே. பாலும்
தேனும் உடலுக்கு நன்மை செய்வது போல உயிருக்கு
அருள்பவனே. பச்சை மயில் போன்ற வள்ளிக்கு
இனியவனே.

திருவானைக்காவில் உறைபவனே. உள்ளத்தால்
விரும்பியும் தேடியும் தொழுது வணங்குவாரிடத்தில்
நாணம் உண்டாக திரிவேனோ? மதுரையில் இறை
ஞான வாழ்வை அருள்வாயே.

தந்தன தானத் தானன தந்தன தானத் தானன
தந்தன தானத் தானன தனதான

அம்புலி நீரைச் சூடிய செஞ்சடை மீதிற் றாவிய
ஐந்தலை நாகப் பூஷண ரருள்பாலா
அன்புட னாவிற் பாவது சந்தத மோதிப் பாதமு
மங்கையி னானிற் பூசையு மணியாமல்

வம்பணி பாரப் பூண்முலை வஞ்சியர் மாயச் சாயலில்
வண்டுழ லோதித் தாழலி லிருகாதில்

மண்டிய நீலப் பார்வையில் வெண்துகி லாடைச்
சேர்வையில்
மங்கியெ யேழைப் பாவியெ னழிவேனோ

கொம்பனை நீலக் கோமளை அம்புய மாலைப் பூஷணி
குண்டலி யாலப் போசனி யபிராமி

கொஞ்சிய வானச் சானவி சங்கரி வேதப் பார்வதி
குன்றது வார்பொற் காரிகை யருள்பாலா

செம்பவ ளாயக் கூரிதழ் மின்குற மாணைப் பூண்முலை
திண்புய மாரப் பூரண மருள்வோனே

செந்தமிழ் பாணப் பாவலர் சங்கித யாழைப் பாடிய
தென்திரு வாணைக் காவுறை பெருமானே

தாமரை மாலை அணிந்தவளும் கொடி போல
நீல நிறம் உடையவளும் குண்டலி சக்தியால்
உயிர்சத்தானவளும் அபிராமி கங்காதேவி, சங்கரி,
வேத நாயகி, பார்வதி, மலைமகள் என்ற திருநாமம்
கொண்ட உமாதேவியின் புதல்வனே. குறமகள்
வள்ளியை மணந்து அருள்வோனே.

செந்தமிழ் பாடல்களிலும் பண்ணிலும்
பல்லவர்களும் பாவலர்களும் யாழினைக் கொண்டு
பாட கேட்டு திருவாணைக்காவில் உறையும்
பெருமானே. சந்திரனையும் கங்கையையும் பாம்பும்
அணிந்த சிவனின் மகனே.

பாட்டின் ஓசையும் பூஜையும் அணியாமல்
அழகிய கணங்களை வஞ்சிப்பவர் களுடைய மாய
சாயலில் வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலில் நீல
பார்வையால் ஆடைகளை சேர்க்கையால் மயங்கி
திரிந்து இனிமேலும் நான் பாவியாகி அழிய
மாட்டேன்.

தானதன தானத் தானதன தானத்
தானதன தானத் தனதான

ஆரமணி வாரைப் பீறியற மேலிட்
டாடவர்கள் வாடத் துறவோரை

ஆசைமட லூர்வித் தாளுமதி பாரப்
பாளித பமரத் தனமானார்

காரளக நீழற் காதளவு மோடிக்
காதுமபி ராமக் கயல்போலக்

காலனுடல் போடத் தேடிவரு நாளிற்
காலைமற வாமற் புகல்வேனோ

பாரடைய வாழ்வித் தாரபதி பாசச்
சாமளக லாபப் பரியேறிப்

பாய்மதக போலத் தானொடிக லாமுற்
பாடிவரு மேழைச் சிறியோனே

சூர்ப்புர சூறைக் காரசுரர் காவற்
காரஇள வேனற் புனமேவுந்

தோகைதிரு வேளைக் காரதமிழ் வேதச்
சோதிவளர் காவைப் பெருமானே.

உலகம் நல்வாழ்வு பெற தலைவனாக அன்பு
கொண்டு மயில் மீது அமர்ந்து வரும் உன்னைப்
பாடி வருகின்ற அறியாச் சிறுவன் நான். அரக்கரை
அழித்து தேவரைக் காத்தவனே.

வள்ளி நாயகியுடன் தமிழ் வேதம் ஒதி
திருவாணைக்காவில் உறையும் பெருமானே. ஆண்கள்
மையல் கொள்ளவும் துறவிகள் மனக்கலக்கம்
கொள்ளவும் பெண்களை நாடாத நெறியில் நின்று

எமன் தேடி வரும் நாளில் உன் திருவடியை
மறவாமல் நான் துதிக்க வேண்டும்.

தான தனன தனதந்த தந்தன
தான தனன தனதந்த தந்தன
தான தனன தனதந்த தந்தன தனதான

ஓல மறைக ளறைகின்ற வொன்றது
மேலை வெளியி லொளிரும் பரஞ்சுடர்
ஓது சரியை க்ரியையும் புணர்ந்தவ ரெவராலும்

ஓத வரிய துரியங் கடந்தது
போத அருவ சுருபம் ப்ரபஞ்சமும்
ஊனு முயிரு முழுதுங் கலந்தது சிவஞானம்

சால வுடைய தவர்கண்டு கொண்டது
மூல நிறைவு குறைவின்றி நின்றது
சாதி குலமு மிலதன்றி யன்பர்சொ
னவியோமஞ்

சாரு மநுப வரமைந்த மைந்தமெய்
வீடு பரம சுகசிந்து இந்த்ரிய
தாப சபல மறவந்து நின்கழல் பெறுவேனோ

வால குமர குககந்த குன்றெறி
வேல மயில எனவந்து கும்பிடு
வான விபுதர் பதியிந்த்ரன் வெந்துயர் களைவோனே

வாச களப வரதுங்க மங்கல
வீர கடக புயசிங்க சுந்தர
வாகை புனையும் ரணரங்க புங்கவ வயலூரா

ஞால முதல்வி யிமயம் பயந்தமின்
நீலி கவுரி பரைமங்கை குண்டலி
நாளு மினிய கனியெங்க ளம்பிகை த்ரிபுராயி

நாத வடிவி யகிலம் பரந்தவ
ளாலி னுதர முளபைங் கரும்புவெ
ணாவ லரசு மனைவஞ்சி தந்தருள் பெருமானே.

குமரனே. குகனே. கந்தனே. கிரௌஞ்ச
மலையைப் பிளந்தவனே. மயில் வாகனனே. தேவர்கள்
அறிஞர்கள் இந்திரன் துயரை கலைந்தவனே.
கடகத்தை அணிந்த வீரனே. அழகனே. வெற்றி
மாலை அணிந்தவனே.

வயலூர் உறைபவனே. உலகம் முதல்வி
மலையரசன் பெற்ற ஒளி நீலி, கௌரி, பரை, குண்டலி
சக்தியாய் விளங்கும் அம்பிகை திரிபுரி நாத வடிவில்
அகிலம் பறந்தவள். பசுமையான கரும்பு வெண்நாவல்
அரசுமாதேவி தந்த பெருமைக்குரியவனே. உன்
திருவடி மறைகள் ஓதும் சிறப்புடையது.

பரச்சுடராய் இருப்பது சரியை கிரியைக்
கொண்டு ஓதுவதற்கு அறியது. ஞானத்தை
அளிப்பது உலகில் ஊனும் உயிரும் கண்டு
கொண்டது குறைவில்லாமல் விளங்கும் தன்மையில்
சாதி குலம் இல்லாமல் பரமானந்தம் தருவது
ஐம்புலன்களையும் அடக்கி சபலத்தை போக்கி உன்
திருவடியை பெறுவேனோ.

3. திருவண்ணாமலை நெருப்பு

தனதனனத் தனதான தனதனனத் தனதான
தனதனனத் தனதான தனதனனத் தனதான

இரவுபகற் பலகாலும்
இயலிசைமுத் தமிழ்கூறித்
திரமதனைத் தெளிவாகத்
திருவருளைத் தருவாயே
பரகருணைப் பெருவாழ்வே
பரசிவதத் துவளுனா
அரனருள்சற் புதல்வோனே
அருணகிரிப் பெருமானே.

திருவருள் தரும் பெருவாழ்வே. ஞான உருவே.
சிவனின் மகனே. திருவண்ணாமலையில் எழுந்
தருளிய பெருமைக்குரியவனே. இரவும் பகலும் இயல்,
இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழால் உன்னை எடுத்த
துரைக்க திருவருள் தருவாயே.

தனன தனனா தனன தனனா
தனன தனனா தனதான

இருவர் மயலோ அமளி விதமோ
எனென செயலோ அணுகாத

இருடி அயன்மா லமர ரடியா
ரிசையு மொலிதா னிவைகேளா

தொருவ னடியே னலறு மொழிதா
னொருவர் பரிவாய் மொழிவாரோ

உனது பததூள் புவன கிரிதா
னுனது கிருபா கரமேதோ

பரம குருவா யணுவி லசைவாய்
பவன முதலா கியபூதப்

படையு முடையாய் சகல வடிவாய்
பழைய வடிவா கியவேலா

அரியு மயனோ டபய மெனவே
அயிலை யிருள்மேல் விடுவோனே

அடிமை கொடுநோய் பொடிகள் படவே
அருண கிரிவாழ் பெருமானே.

குருவாகியும் அணுவிற்கும் அசையும்
பொருளாகவும் ஐம்பூத படையும் உடையதாய்
எல்லா வடிவுமாய் அந்த வடிவத்திற்கு மூலப்
பொருளாய் விளங்கும் வேலாயுதனே. திருமாலும்
நான்முகனும் அடைக்கலம் எனவே கிரௌஞ்ச மலை
மீது வேல் படையைச் செலுத்தியவனே.

திருவண்ணா மலையில் உள்ள பெரியோனே.
நல்வினை தீவினை இருவரும் மயக்கமோ என்ன
செயலோ முனிவர்கள் திருமால் நான்முகன்
தேவர்கள் அடியார்கள் முழங்கும் ஓசையைக்
கேட்காத மொழிகளை ஒருவர் பரிவுடன்
கேட்பாரோ. உன்னுடைய திருவருள் கருணைதான்
எது?

தனதன தாந்த தந்த தனதன தாந்த தந்த
தனதன தாந்த தந்த தனதான

இருவினை யூண்ப சும்பை கருவினை கூன்கு டம்பை
யிடரடை பாழ்ம்பொ தும்ப கிதவாரி

இடைதிரி சோங்கு கந்த மதுவது தேங்கு கும்ப
மிரவிடை தூங்கு கின்ற பிணநோவுக்

குருவியல் பாண்ட மஞ்ச மருவிய கூண்டு நெஞ்சொ
டுயிர்குடி போங்கு ரம்பை யழியாதென்

றுலகுட னேன்று கொண்ட கருமபி ராந்தொ ழிந்து
னுபயப தாம்பு யங்க ளடைவேனோ

அருணையி லோங்கு துங்க சிகரக ராம்பு யங்க
ளமரர் குழாங்கு விந்து தொழவாமும்

அடியவர் பாங்க பண்டு புகலகி லாண்ட முண்ட
அபிநவ சார்ங்க கண்டன் மருகோனே

கருணைம்ரு கேந்த்ர அன்ப ருடனூர கேந்த்ரர் கண்ட
கடவுள்ந டேந்த்ரர் மைந்த வரைசாடுங்

கலபக கேந்த்ர தந்த்ர அரசநி சேந்த்ர கந்த
கரகுலி சேந்த்ரர் தங்கள் பெருமாளே

முப்புரம் எரித்தும் மண்மதனைச் சுட்டும் காளை
வாகனமாக கொண்ட சிவவெளியாகிய
திருவம்பலத்தில் திருநடனம் செய்தும் எம்மை

பெற்றெடுக்கும் பொருட்டு மழுவாயுதத்தை உடைய
தந்தை மகிழ்ந்த குருநாதா. திருவண்ணாமலையில்
வள்ளியுடன் திருவருள் புரிபவனே.

இருவினையும் அஞ்சவும் மும்மலங்கள்
அடங்கவும் இருப்பிணி அழியவும் மயில் மீதேறி
அருளும் அன்பும் பொழிய ஓதம் கடம்ப மலர்
நறுமணம், அகத்தில் மலர்ந்து பாடவும் யானை முக
கடவுளின் தம்பி எனவும் தேவர்கள் கற்பக மலர்
கொண்டு வந்து துதிக்கும் முருகோனே. எனக்கு
அருள்வாயே.

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனதான

இறுகு மணிமுலை மருவு தரளமு
மெரியு முமிழ்மதி நிலவாலே

இரவி யெனதுயிர் கவர வருகுழ
லிசையி லுறுகட லலையாலே

தறுகண் ரதிபதி மதனன் விடுகொடு
சரமி லெளியெனு மழியாதே

தருண் மணிபொழி லருணை நகருறை
சயில மிசையினில் வரவேணும்

முறுகு திரிபுர மறுகு கனலெழ
முறுவ லுடையவர் குருநாதா

முடிய கொடுமுடி யசுரர் பொடிபட
முடுகு மரகத மயில்வீரா

குறவர் மடமக ளமுத கனதன
குவடு படுமொரு திருமார்பா

கொடிய சுடரிலை தனையு மெழுகடல்
குறுக விடவல பெருமானே.

அரக்கர்களின் முப்புரத்தை எரித்து
புன்னகைத்துச் சிவனின் குருநாதா. பச்சை மயில்
ஏறும் வீரனே. வள்ளியை மணந்த அழகிய
மணவாளா. வேல்படை மூலம் ஏழு கடலையும் வற்ற
செய்தவனே.

அழகிய தனங்களும் முத்துகளும் ரத்தின
மணிகளும் சந்திரன் போல விளங்கும் சூரியனும்
சந்திரனும் என் உயிரை கவர வரும் குழல் இசையில்
மன்மதன் ஏவும் கணையால் எளியவன் அழியாத
வண்ணம் திருவண்ணாமலையில் உறையும்
பெருமானே மயில் மீது ஏறி வரவேண்டும்.

தனனா தனனா தனனா தனனா
தனனா தனனா தனதான

சிவமா துடனே அநுபோ கமதாய்
சிவஞா னமுதே பசியாறித்

திகழ்வோ டிருவோ ரொருரு பமதாய்
திசைலோ கமெலா மநுபோகி

இவனே யெனமா லயனோ டமரோ
ரிளையோ னெனவே மறையோத

இறையோ னிடமாய் விளையா டுகவே
யியல்வே லுடன்மா அருள்வாயே

தவலோ கமெலா முறையோ வெனவே
தழல்வேல் கொடுபோ யசுராரைத்

தலைதூள் படஏழ் கடல்தூள் படமா
தவம்வாழ் வறவே விடுவோனே

கவர்பூ வடிவாள் குறமா துடன்மால்
கடனா மெனவே அணைமாற்பா

கடையேன் மிடிதூள் படநோய் விடவே
கனல்மால் வரைசேர் பெருமானே.

குற்றமோ நிறைவோ முறையோ. எனவே கடர்
வேலை கொண்டு அரக்கர்களின் தலை தூள்பட
ஏழு கடல் தூள் பட முனிவர்களும் தேவர்களும்
நல்வாழ்வு வாழச் செய்வோனே.

வேலாயுதமும் வள்ளி நாயகியும் இருக்க
அருள்வோனே மனிதர்கள் அனைவரிலும்
கீழானவனாகிய எனது வினை துன்பமாகிய பிறவித்
துன்பம் நீங்க திருவண்ணா மலையில் உறைபவனே.
உமா தேவியுடன் சிவஞான அமுதை உண்டு பசி
தணிந்து இரு வடிவமும் ஒரு வடிவமாக உலகெலாம்

விளங்குபவர் இவரே என திருவிளையாடல் உகந்து
விளங்கும் வேல் படை கொண்டு திருவருள் புரிவாயே.

தனன தனத்தத் தனந்த தனன தனத்தத் தனந்த
தனன தனத்தத் தனந்த தனதான

தலையை மழித்துச் சிவந்த துணியை யரைக்குப்
புனைந்து
சடையை வளர்த்துப் புரிந்து புலியாடை

சதிரொடு வப்பப் புனைந்து விரகொடு கற்கப் புகுந்து
தவமொரு சத்தத் தறிந்து திருநீறு

கலையை மிகுத்திட் டணிந்து கரண வலைக்குட்
புகுந்து
கதறு நிலைக்கைக் கமர்ந்த எழிலோடே

கனக மியற்றித் திரிந்து துவளு மெனைச்சற் றறிந்து
கவலை யொழித்தற் கிரங்கி யருள்வாயே

அலைகட லிற்கொக் கரிந்து மருவரை யைப்பொட்
டெறிந்து
மமரு லகத்திற் புகுந்து முயராணை

அருளொடு கைப்பற்றி வந்து மருண கிரிப்புக் கிருந்து
மறிவு ளபத்தர்க் கிரங்கு மிளையோனே

மலையை வளைத்துப் பறந்து மருவு புரத்தைச் சிவந்து
வறிது நகைத்திட் டிருந்த சிவனார்தம்

மதலை புனத்திற் புகுந்து நரவடி வற்றுத் திரிந்து
மறம யிலைச்சுற் நிவந்த பெருமாளே.

அலைகடல் ஆரவரிக்கவும் மலை பொடிபடவும்
தேவர் உலகத்தில் நுழைந்து உயர்வான கட்டளையை
கருணையுடன் கைப்பற்றி வந்ததும் திருவண்ணா
மலையில் புகுந்து பக்தர்களுக்கு இறங்கும்
இறையோனே.

முப்புரத்தை சிரித்து எரித்த சிவனார் மகனே.
புலியாணை புனைந்தும் திருநீறு அணிந்தும் ஒரு சத்து
அறிந்தும் அந்த கருணங்களால் ஆட்கொள்ளப்
பட்டும் பொன் பொருள் மீது ஆசை பட்டு திரிந்த
அடியேனை அறிந்து கவலையை நீக்குவதற்கு இரக்கம்
கொண்டு அருள்வாயே.

தனதன தனந்த தான தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

புணர்முலை மடந்தை மாதர் வலையினி லுழன்ற நேக
பொறியுட லிறந்து போன தளவேதுன்

புகழ்மறை யறிந்து கூறு மினியென தகம்பொ னாவி
பொருளென நினைந்து நாயெ னிடர்தீர

மணமுணர் மடந்தை மாரொ டொளிர்திரு முகங்க ளாறு
மணிகிரி யிடங்கொள் பாறு வெயிலாசை

வரிபர வநந்த கோடி முநிவர்கள் புகழ்ந்து போத
மயில்மிசை மகிழ்ந்து நாடி வரவேணும்

பணைமுலை யரம்பை மார்கள் குயில்கிளி யினங்கள்
போல

பரிவுகொ டுகந்து வேத மதுகூறப்

பறைமுர சந்த பேரி முறைமுறை ததும்ப நீசர்
படைகட லிறந்து போக விடும்வேலா

அணிசக நரம்பு வீணை குயில்புற வினங்கள் போல
அமளியில் களங்க னோசை வளர்மாது

அரிமகள் மணங்கொ டேகி யெனதிட ரெரிந்து போக
அருணையின் விலங்கல் மேவு பெருமானே.

தேவப் பெண்கள் நல்வினையை எண்ணி
உயிரினங்களும் கிளிக் கூட்டங்களும் அன்பு
கொண்டு மகிழ்ந்து பறை முரசும் பேரிகையும் முழங்க
வேல்படையைச் செலுத்தும் வேலவனே. வள்ளி
நாயகியும் தெய்வயானையையும் திருமணம் செய்து
திருவண்ணாமலையில் உறையும் பெருமானே.

பெண்களின் வலையில் அகப்பட்டு உடல்
பொருள் ஆவி எனத் திரிந்த என்னைப் பிறவி துன்பம்
கெட இரு அன்னையுடன் திருமுகங்கள் ஆறும்
அழகிய மலையானது இடம் கொள்ளுமாறு மயில்
மீது ஏறி என்னை நாடி வரவேண்டும்.

தனன தான தானான தனன தான தானான
தனன தான தானான தனதான

புலைய னான மாவீனன் வினையி லேகு மாபாதன்
பொறையி லாத கோபீகன் முழுமுடன்

புகழி லாத தாமீகன் அறிவி லாத காபோதி
பொறிக னோடி போய்வீழு மதிசூதன்

நிலையி லாத கோமாளி கொடையி லாத ஊதாரி
நெறியி லாத வேமாளி குலபாதன்

நினது தாளை நாடோறு மனதி லாசை வீடாமல்
நினையு மாறு நீமேவி யருள்வாயே

சிலையில் வாளி தானேவி யெதிரி ராவ ணார்தோள்கள்
சிதையு மாறு போராடி யொருசீதை

சிறையி லாம லேகூடி புவனி மீதி லேவீறு
திறமி யான மாமாயன் மருகோனே

அலைய மேரு மாகூரர் பொடிய தாக வேலேவி
அமர தாடி யேதோகை மயிலேறி

அதிக தேவ ரேசூழ உலக மீதி லேகூறும்
அருணை மீதி லேமேவு பெருமானே.

ராவணனை வென்று சிறை மீட்டு வந்த
திருமாலின் மருகோனே. அசுரர்கள் அழியுமாறு
வேல்படையைச் செலுத்தி வென்று மயில் மீது ஏறி
திருவண்ணாமலை வந்த பெருமைக்கு உரியவனே.

புலைத் தன்மையும் பாதகமும் உடையவனாகி
பொறுமை அற்றவனாகவும் கோபம் உடைய
வனாகவும் அறிவில்லாதவனாகவும் கபோதியாகவும்
மதியற்றவனாகவும் கோமாளியாகவும் ஊதாரி

யாகவும் குல பாதகனாகவும் திரிந்த என்னை
ஆட்கொண்டு அருள்புரிவாயே.

தனதன தந்ததத்த தனதன தந்ததத்த
தனதன தந்ததத்த தனதான

மொழியநி றங்கறுத்து மகரவி னங்கலக்கி
முடியவ னைந்தரற்று கடலாலும்

முதிரவி டம்பரப்பி வடவைமு கந்தழற்குள்
முழுகியெ முந்திருக்கு நிலவாலும்

மழையள கந்தரித்த கொடியிடை வஞ்சியுற்ற
மயல்தணி யும்படிக்கு நினைவாயே

மரகத துங்கவெற்றி விகடந டங்கொள்சித்ர
மயிலினில் வந்துமுத்தி தரவேணும்

அழகிய மென்குறத்தி புளகித சந்தனத்தி
னமுதத னம்படைத்த திருமார்பா

அமரர்பு ரந்தனக்கு மழகிய செந்திலுக்கு
மருணைவ ளம்பதிக்கு மிறையோனே

எழுபுவ னம்பிழைக்க அசுரர்சி ரந்தெறிக்க
எழுசயி லந்தொளைத்த சுடர்வேலா

இரவிக ளந்தரத்தர் அரியர பங்கயத்த
ரிவர்கள்ப யந்தவிர்த்த பெருமாளே.

வள்ளியை மணந்த மார்பனே. செந்திலுக்கும்
திருவண்ணாமலைக்கும் இறையோனே. அசுரர்களின்
தலைகளைக் கொய்த சுடர் வேலனே.

சூரிய சந்திரர்கள் தேவர்கள் அரி அரண் அயன்
போன்றவர்களின் துன்பத்தை போக்கிய பெரியவனே.
சொல்வதற்கரிய நிறம் கருத்தும் மகர கூட்டங்கள்
கலக்கியும் ஓசையிடும் கடலாலும் முதிர்ந்த இடம்
பரப்பியும் நிலவாலும் கொடி போன்ற இடையுடைய
வஞ்சியானவன் மயக்கம் தணியும்படிக்கு நினை
வாயே. மயிலின் மீது வந்து முக்தியை எனக்கு
அருள்வாயே.

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன தனதான

வலிவாத பித்தமொடு களமாலை விப்புருதி
வறல்கூலை குட்டமொடு குளிர்தாகம்

மலிநீரி ழிச்சல்பெரு வயிநீளை கக்குகளை
வருநீர டைப்பினுடன் வெகு கோடி

சிலைநோய டைத்தவுடல் புவிமீதெ டுத்துழல்லை
தெளியாவெ னக்குமினி முடியாதே

சிவமார்தி ருப்புகழை னனுநாவி னிற்புகழ்
சிவஞான சித்திதனை யருள்வாயே

தொலையாத பத்தியுள திருமால்க ளிக்கவொரு
சுடர்வீச சக்ரமதை யருள்ஞான

துவர்வேணி யப்பன்மிகு சிவகாமி கர்த்தன்மிகு
சுகவாரி சித்தனருள் முருகோனே

அலைசூரன் வெற்புமரி முகனானை வத்திரனொ
டசுராரி நக்கவிடு மழல்வேலா

அமுதாச னத்திகுற மடவாள்க ரிப்பெணொடும்
அருணா சலத்திலுறை பெருமானே.

திருமாலுக்கு சக்ராயுதம் தந்தவனே ஞான
உருவே. சிவன் சிவகாமியின் இளைய மகனே.
தாரகசூரனையும் சிங்கமுக சூரனையும் மற்றும் உள்ள
அரக்கர்களையும் வென்றவனே. வள்ளியும்
தெய்வானையும் மணந்த மணவாள. திருவண்ணா
மலையில் எழுந்தருளிய பெருமானே.

வலிப்பு, வாதம், பித்தம், காமாலை, வெப்பு, உடல்
மெலிவு, சூலை, குட்டம், குளிர், தாகம், நீரிழிவு,
பெருவயிறு, ஈளை, கக்குவான், நீரடைப்பு போன்ற
நோய்களை கொண்டு இவ்வுடம்பானது தெரிவைப்
பெறாத அடியேனுக்கு சிவபெருமானுடைய
திருப்புகழை என் நாவினால் புகழ சிவஞான சித்தியை
அருள்வாயே.

தனன தானன தனன தானனா
தனன தானனம் தனதான

விதிய தாகவெ பருவ மாதரார்
விரகி லேமனந் தடுமாறி

விவர ஡ானதொ ரறிவு ஡ாறியே
வினையி லேஅலைந் திடு஡ுடன்

஡ுதிய ஡ாத஡ி ஡ிசைய தாகவே
஡ொ஡ிசெய் தேநினைந் திடு஡ாறு

஡ுறை஡ை யாகநி ஁டிகள் ஡ேவவே
஡ுனிவு தீரவந் தருள்வாயே

சதிய தாகிய அசுரர் ஡ா஡ுட
தரணி ஡ீதுகுஞ் ச஡ராடிச்

சகல லோக஡ும் வல஡ தாகியே
த஡ைய வேவருங் கு஡ரேசா

அதிக வானவர் கவரி வீசவே
அரிய கோபுரந் தனில்஡ேவி

அருணை ஡ீதிலெ ஡யிலி லேறியே
அ஡க தாய்வரு஡் பெரு஡ாளே.

அர஑்கர்களின் தலைகளைப் பூ஡ியில்
உருள஡்படி செய்த கு஡ரேச. தேவர்கள் கவுரி வீச
கோபுர஡் கொண்ட திருவண்ணா஡லையில் ஡யில்
஡ீது அ஡ர்ந்த பெரு஡ாளே. பருவ ஡ங்கையின் விரக
தாப஡் கண்டு நல்லறிவு கெட்டு அலையும் ஡ுடனான
என஑் கு த஡ி஡ிசையை கற்பித்து உன் திருவடியை
பொருந்தவே கோப஡் நீங்க வந்து அருள்வாயே.

தனன தனதன தனதன தனதன
 தனன தனதன தனதன தனதன
 தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

குமர குருபர குணதர நிசிசர
 திமிர தினகர சரவண பவகிரி
 குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரபதி குலமானுங்

குறவர் சிறுமியு மருவிய திரள்புய
 முருக சரணென வருகுதல் சிறிதுமில்
 கொடிய வினையனை யவலனை யசடனை
 யதிமோகக்

கமரில் விழவிடு மழகுடை யரிவையர்
 களவி னொடுபொரு ளளவள வருளிய
 கலவி யளறிடை துவளுறும் வெளிறனை
 யினிதாளக்

கருணை யடியரொ டருணையி லொருவிசை
 சுருதி புடைதர வருமிரு பரிபுர
 கமல மலரடி கனவிலு நனவிலு
 மறவேனே

தமர மிகுதிரை யெறிவளை கடல்குடல்
 மறுகி யலைபட விடநதி யுமிழ்வன
 சமுக முககண பணபணி பதிநெடு
 வடமாகச்

சகல ஷலகமு நிலைபெற நிறுவிய
 கனக கிரிதிரி தரவெகு கரமலர்

தளர வினியதொ ரமுதினை யொருதனி
கடையாநின்

றமரர் பசிகெட வுதவிய க்ருபைமுகில்
அகில புவனமு மளவிடு குறியவன்
அளவு நெடியவ னளவிட அரியவன்
மருகோனே

அரவு புனைதரு புநிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவை யறிவது பொருளென அருளிய
பெருமானே.

மேருவை மத்தாக்கி வாசகி என்னும் பாம்பை
கயிராக்கி பாற்கடலைக் கடைய அமுதினைத்
தேவர்கள் பசியாற கருணை புரிந்தவரும் உலகத்தை
அளந்த சிறிய வடிவினரும் நெடியவருமான
திருமாலின் மருகோனே.

பாம்பை அணிந்த சிவனுக்கு மழலை மொழியால்
உண்மை பொருளை உறைத்த பெருமானே. குமரப்
பெருமானே குருபரனே. குணதரனே. சரவண பவனே,
தெய்வயானை வள்ளியின் மணவாளனே. முருகனே.
அடைக்கலம் கேட்டு உருகும் கொடியவனான என்
வினைகளை போக்கி காத்திடுக.

முன்பு பெண்களுடன் தொடர்பு கொண்டு
பொருட்களை இழந்து திரிந்த வெகுளியான
என்னைஇனிமேலாவது திருவண்ணா மலையில் ஒரு
விசை சுருதி புடை தரு வருகின்ற தாமரை தாள்களை
கனவிலும் நினைவிலும் மறவேனே.

தீருகாளத்தி காற்று

தனத்தா தத்தத் தனதான

தனத்தா தத்தத் தனதான

சிரத்தா னத்திற் பணியாதே

செகத்தோர் பற்றைக் குறியாதே

வருத்தா மற்றொப் பிலதான

மலர்த்தாள் வைத்தெத் தனையாள்வாய்

நிருத்தா கர்த்தத் துவநேசா

நினைத்தார் சித்தத் துறைவோனே

திருத்தாள் முத்தர்க் கருள்வோனே

திருக்கா ளத்திப் பெருமானே.

அம்பலத்தில் ஆடும் நேசனே. நினைப்பவர்
மனதில் உறைவோனே. முக்தர்களுக்கு அருள்
வோனே. திருக்காளத்தி உறையும் பெரியோனே.

தலையில் வணங்காது உலக வாழ்வில் பற்று
கொண்டு தேடி உழலாமல் ஆசையில் அலையாமல்
ஒப்பில்லாத உன் மலர் தாள்களை வணங்கும்
அடியேனை ஆட்கொள்வாயாக.

தந்தன தானத் தனந்த தானன

தந்தன தானத் தனந்த தானன

தந்தன தானத் தனந்த தானன தனதான

பங்கய னார்பெற் றிடுஞ்ச ராசர
அண்டம தாயுற் றிருந்த பார்மிசை
பஞ்சவர் கூடித் திரண்ட தோர்நர உருவாயே

பந்தம தாகப் பிணிந்த ஆசையில்
இங்கித மாகத் திரிந்து மாதர்கள்
பண்பொழி சூதைக் கடந்தி டாதுழல்
படிறாயே

சங்கட னாகித் தளர்ந்து நோய்வினை
வந்துடல் மூடக் கலங்கி டாமதி
தந்தடி யேனைப் புரந்தி டாயுன தருளாலே

சங்கரர் வாமத் திருந்த நூபுர
சுந்தரி யாதித் தருஞ்ச தாபத
தண்டைய னேகுக் குடம்ப தாகையின்
முருகோனே

திங்களு லாவப் பணிந்த வேணியர்
பொங்கர வாடப் புனைந்த மார்பினர்
திண்சிலை சூலத் தழுந்து பாணியர்
நெடிதாழ்வார்

சிந்துவி லேயுற் றெழுந்த காளவி
டங்கள மீதிற் சிறந்த சோதியர்
திண்புய மீதிற் றவழ்ந்து வீறிய குருநாதா

சிங்கம தாகத் திரிந்த மால்கெரு
வம்பொடி யாகப் பறந்து சீறிய
சிம்புள தாகச் சிறந்த காவென
வருகோமுன்

செங்கதி ரோனைக் கடிந்த தீவினை
துஞ்சிட வேநற் றவஞ்செய் தேறிய
தென்கயி லாயத் தமர்ந்து வாழ்வருள்
பெருமானே.

பாம்பை அணிந்தவன் சிவனின் ஒரு பாகம்
கொண்ட உமையின் மகனே. தண்டை அணிந்த
கோழி கொடியுடைய முருகோனே.

சந்திரனால் அலங்கரித்த சடையும் பாம்பு
படமெடுக்கும் திருமார்பும் சூலப்படை
கொண்டவரும் விஷமுண்ட நீலகண்டரும் விரும்ப
தோள் மீது தவழ்ந்த குருநாதா. நரசிம்மனாய்
அவதரித்து இரணியனை வென்ற திருமாலின்
கோபத்தை அடக்கிக் காத்தவரும் தக்கனின்
வேள்வியில் சூரியன் பற்களில் உடைத்தவரும்
தீவினை நீங்க செய்பவருமான சிவனின் குமாரனே.

திருக்காளத்தியில் உள்ள பெருமைக்குரியவனே.
நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட ஐம்புலன்களும்
கொண்ட மனித வடிவத்தை கொண்டு பந்த
பிணிப்பாக கொண்ட ஆசையுடன் திரிந்து
பெண்களிடம் மயக்கம் கொண்டு வஞ்சகம் புரிந்து
உடல் நோயும் பிறவித் துன்பமும் வினை வந்த உடல்
முழுவதும் மறைந்து போக அறிவினைத் தந்து
அடியேனை காத்திடும் உன் திருவருளே.

5. சிதம்பரம் ஆகாயம்

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனன தனதான

எழுகடல் மணலை அளவிடி னதிக
மெனதிடர் பிறவி அவதாரம்

இனியுன தபய மெனதுயி ருடலு
மினியுடல் விடுக முடியாது

கழுகொடு நரியு மெரிபுவி மறலி
கமலனு மிகவு மயர்வானார்

கடனுன தபய மடிமையு னடிமை
கடுகியு னடிகள் தருவாயே

விழுதிக ழழகி மரகத வடிவி
விமலிமு னருளு முருகோனே

விரிதல மெரிய குலகிரி நெரிய
விசைபெறு மயிலில் வருவோனே

எழுகடல் குமுற அவுணர்க ளுயிரை
யிரைகொளும் அயிலை யுடையோனே

இமையவர் முநிவர் பரவிய புலியு
ரினில்நட மருவு பெருமானே.

ஏழு கடலும் குமுறும்படி அரக்கர்களின்
உயிரைக் கவர்ந்த வேல் படையோனே. தேவர்களும்
முனிவர்களும் வணங்க சிதம்பரத்தில் நடனம் புரியும்
பெருமைக்குரியவரே. ஏழு கடல் மணலையும்
எண்ணிப் பார்ப்பது பெரிதாகும். அதுபோன்றதே
என்னுடைய பிறவியும்.

இனி உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்து உயிரும்
உடலும் மாய்ந்து போக விட மாட்டேன். கழுகும்
நரியும் நெருப்பும் மண்ணும் என் உடலை அழித்து
எமன் என் உயிரைப் பறிக்க வந்து நான்முகன்
வினைக்கேற்ப பிறவியை எழுதும் பணி செய்ய விட
மாட்டேன். உனக்கு அடைக்கலமான நான் உனக்கே
அடிமை. உன் திருவடி நிழலைத் தருவாயே.

தான தனத்தம் தான தனத்தம்
தான தனத்தம் தனதான

காவி யுடுத்துந் தாழ்சடை வைத்துங்
காடுகள் புக்குந் தடுமாறிக்

காய்கனி துய்த்துங் காயமொ றுத்துங்
காசினி முற்றுந் திரியாதே

சீவ னொடுக்கம் பூத வொடுக்கம்
தேற வுதிக்கும் பரஞான

தீப விளக்கங் காண எனக்குன்
சீதள பத்மந் தருவாயே

பாவ நிறத்தின் தாருக வர்க்கம்
பாழ்பட வுக்ரந் தருவீரா

பாணிகள் கொட்டும் பேய்கள் பிதற்றும்
பாடலை மெச்சங் கதிர்வேலா

தூவிகள் நிற்குஞ் சாலி வளைக்குஞ்
சோலை சிறக்கும் புலியூரா

சூரர் மிகக்கொண் டாட நடிக்குந்
தோகை நடத்தும் பெருமானே.

தாருகன் போன்ற அரக்கரைக் கொன்ற வீரனே.
போர்க்களத்தில் இசைப்பாடுபவர்கள் கைக்கொட்டி
ஆரவாரம் செய்ய பேய்கள் பிதற்றும் பாடலைக்
கேட்டு மிச்சம் கதிர்வேலா.

நெற்பயிரும் கோபுரங்களும் சிறந்து விளங்கும்
சிதம்பர நாதனே. மயில் வாகனம் கொண்டவனே.
காவியை அணிந்து கொண்டும் சடையை வைத்துக்
கொண்டும் காடுகளில் காய்கறிகளை உண்டு
உடம்பை வருத்தியும் உலகம் முழுவதும் தெரியாமல்
ஆத்மாவின் ஒடுக்கமானது ஐம்புலன்களும் ஒடுங்க
மேலான ஞானமாகிய தீப விளக்கை அடியேன்
காணவும் உன் தாமரை திருவடியைத் தருவாயே.

தனதனன தனதான தனதனன தனதான
தனதனன தனதான தனதான

சுடரணைய திருமேனி யுடையழகு முதுஞான
சொருபகிரி யிடமேவு முகமாறும்

சுரர்தெரிய லளிபாட மழலைகதி நறைபாய
துகிரிதழின் மொழிவேத மணம்வீச

அடர்பவள வொளிபாய அரியபரி புரமாட
அயில்கரமொ டெழில்தோகை மயிலேறி

அடியனிரு வினைநீறு படஅமர ரிதுபூரை
அதிசயமெ னருள்பாட வரவேணும்

விடைபரவி அயன்மாலொ டமரர்முநி கணமோட
மிடறடைய விடம்வாரி யருள்நாதன்

மினலனைய இடைமாது இடமருவு குருநாதன்
மிகமகிழ அநுபூதி யருள்வோனே

இடர்கலிகள் பிணியோட எணையுமருள் குறமாதி
னிணையிளநிர் முலைமார்பி னணைமார்பா

இனியமுது புலிபாத னுடனரவு சதகோடி
யிருடியர்கள் புகழ்ஞான பெருமானே.

காளை வாகனம் ஏறிப் பிரம்மன், திருமால்,
தேவர்கள், முனிவர்கள், பூதகணங்களும் அஞ்ச
நஞ்சை உண்ட நாதனே. உமாதேவியை இடப்பாகம்
கொண்ட சிவன் மகிழுமாறு அனுபூதியை
அருளியவனே.

துன்பம் போக்க வள்ளியுடன் வருவோனே.
புலிக்கால் முனிவர் பாம்பு கணக்கற்ற முனிவர்கள்
புகழும் பெருமைக்குரியவனே. முதிர்ந்த ஞான
வடிவமாகி ஆறு திருமுகங்களையும் தேவர்கள்

மலர்களாலும் வண்டுகள் பாடவும் செரிந்த
பவளத்தின் ஒளி பாய சிலம்புகள் காலில் ஒலிக்க
வேலானது கையில் விளங்க மயிலில் அமர்ந்து என்
இரு வினையையும் தூள்படச் செய்ய உன்னையே
நான் பாடி வரவேண்டும்.

தானா தனத்தன தானா தனத்தன
தானா தனத்தன தனதான

நாடா பிறப்புமுடி யாதோ வெனக்கருதி
நாயே னரற்றுமொழி வினையாயின்

நாதா திருச்சபையி னேறாது சித்தமென
நாலா வகைக்குமுன தருள்பேசி

வாடா மலர்ப்பதவி தாதா எனக்குழறி
வாய்பாறி நிற்குமெனை அருள்கூர

வாராய் மனக்கவலை தீராய் நினைத்தொழுது
வாரே னெனக்கெதிர் முன் வரவேணும்

சூடா மணிப்பிரபை ரூபா கனத்தவரி
தோலா சனத்தியுமை யருள்பாலா

தூயா துதித்தவர்கள் நேயா வெமக்கமிர்த
தோழா கடப்பமல ரணிவோனே

ஏடார் குழற்சுருபி ஞானா தனத்திமிகு
மேராள் குறத்திதிரு மணவாளா

ஈசா தனிப்புலிசை வாழ்வே சுரர்த்திரளை
ஈடேற வைத்தபுகழ் பெருமானே.

நாடாத பிறப்பினை அடைய முடியாதோ? என
நினைத்து இழிந்தவனாகிய நான் சொல்லும்
வார்த்தைகள் வினைகளைப் போன்றது.

நாதனே. திருச்சபையில் ஏற்காது என
திருவுள்ளம் கொண்டு ஒரு திருப்புகழைப் பேசியும்
பாடியும் வர உன் தாமரை மலரை தந்தருள்க. மனக்
கவலை போக்க வணங்குகின்றேன். எனக்கு முன்பு நீ
வரவேண்டும்.

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தானத் தனதானா

கனகசபை மேவு மெனதுகுரு நாத
கருணைமுரு கேசப் பெருமாள்காண்

கனகநிற வேத னபயமிட மோது
கரகமல சோதிப் பெருமாள்காண்

வினவுமடி யாரை மருவிவிளை யாடு
விரகுரச மோகப் பெருமாள்காண்

விதிமுநிவர் தேவ ரருணகிரி நாதர்
விமலசர சோதிப் பெருமாள்காண்

சனகிமண வாளன் மருகனை வேத
சதமகிழ்கு மாரப் பெருமாள்காண்

சரணசிவ காமி யிரணகுல காரி
தருமுருக நாமப் பெருமாள்காண்
இனிதுவன மேவு மமிர்தகுற மாதொ
டியல்பரவு காதற் பெருமாள்காண்

இணையிலிப தோகை மதியின்மக னோடு
மியல்புலியுர் வாழ்பொற் பெருமாளே.

கனக சபை உறையும் குருநாதா. முருகேசா, சோதி
வடிவனே. நான்முகன், முனிவர்கள், தேவர்கள்,
அருணகிரிநாதர் போன்றவர்கள் உன் அருட்
சோதியை போற்றுவர்.

ஜானகியின் கணவன் ராமனின் மருகனே.
குமாரனே, குமார கடவுளே. தினைப்புனத்தில் வள்ளி
நாயகியை. பேரன்புடன் மணந்தவனே. தெய்வயானை
யுடன் சிதம்பரத்தில் திருக்காட்சி தந்து அருள்வாயே.

தத்ததன தான தத்ததன தான
தத்ததன தான தனதான

கைத்தருண சோதி யத்திமுக வேத
கற்பகச கோத்ரப் பெருமாள்காண்

கற்புசிவ காமி நித்யகலி யாணி
கத்தர்குரு நாதப் பெருமாள்காண்

வித்துருப ராம ருக்குமரு கான
வெற்றி யயில் பாணிப் பெருமாள்காண்

வெற்புளக டாக முட்குதிர வீசு
வெற்றிமயில் வாகப் பெருமாள்காண்

சித்ரமுக மாறு முத்துமணி மார்பு
திக்கினினி லாதப் பெருமாள்காண்

தித்திமிதி தீதெ னொத்திவினை யாடு
சித்திரகு மாரப் பெருமாள்காண்

சுத்தவிர சூரர் பட்டுவிழ வேலை
தொட்டகவி ராஜப் பெருமாள்காண்

துப்புவளி யோடு மப்புலியுர் மேவு
சுத்தசிவ ஞானப் பெருமானே.

தமிழாய்ந்த சங்க புலவோனே. சிவக்குமாரனே.
பொன்னம்பலத்தில் விளங்கும் கந்த வேலான
பெருமைக்குரியவனே. நல்வினை, தீவினையாகிய
இருவினையும் அறிவு மயக்கம் தந்திட திரிந்து
பரம்பொருளான உன்னை வழிபடுவதற்கு காட்சி
தருவாயே.

தனன தனதன தானன தந்தத்
தனன தனதன தானன தந்தத்
தனன தனதன தானன தந்தத் தனதான

குகனெ குருபர னேயென நெஞ்சிற்
புகழ அருள்கொடு நாவினி லின்பக்
குமுளி சிவவமு தூறுக வுந்திப் பசியாறிக்

கொடிய இருவினை மூலமும் வஞ்சக்
கலிகள் பிணியிவை வேரொடு சிந்திக்
குலைய நமசிவ யோமென கொஞ்சிக் களிகூர்ப்

பகலு மிரவுமி லாவெளி யின்புக்
குறுகி யிணையிலி நாடக செம்பொற்
பரம கதியிது வாமென சிந்தித் தழகாகப்

பவள மனதிரு மேனியு டன்பொற்
சரண அடியவ ரார்மன வம்பொற்
றருண சரண்மயி லேறியு னம்பொற் கழல்தாராய்

தகுட தகுதகு தாதக தந்தத்
திகுட திகுதிகு தீதக தொந்தத்
தடுடு டுடுடுடு டாடக டிங்குட் டியல்தாளம்

தபலை திமிலைகள் பூரிகை பம்பைக்
கரடி தமருகம் வீணைகள் பொங்கத்
தடிய ழுனவுக மாருத சண்டச் சமரேறிக்

ககன மறைபட ஆடிய செம்புட்
பசிகள் தணிவுற சூரர்கள் மங்கக்
கடல்க ளெறிபட நாகமு மஞ்சத் தொடும்வேலா

கயிலை மலைதனி லாடிய தந்தைக்
குருக மனமுன நாடியெ கொஞ்சிக்
கனக சபைதனில் மேவிய கந்தப் பெருமானே.

தாளமும், தவளையும் திமிலை, பூரிகை, பம்பை,
கரடி, தமருகம், வீணைகள், இயம்பவம், போர்க்
களத்தில் கழுகுகள் வட்டமிட்டு பறந்து அரக்கர்கள்

உடலை அழித்தும் கடல்கள் குமுறவும் மலைகள் இடிபடவும் வேல் படையைச் செலுத்தும் வேலாயுதனே. கயிலையில் நடமிடும் சிவன் உள்ளம் மகிழ கனகசபையில் வாழும் கந்தப் பெருமானே. குகனே, குருபரனே.

இன்ப சுவை பெருக சிவானந்த அமுதம் தருபவனே. இரு வினையும் மும்மலப் பிணியும் பிறவி நோயும் வேரோடு கலைந்து எரியுமாறு நமச்சிவாய என மகிழ்ந்துரைக்க இரவும் பகலும் பரவெளியில் இன்பம் விளங்கவும் அழகிய பவளம் போன்ற திருமேனியுடன் மயில் மீது அமர்ந்து உன் திருவடியைத் தருவாயே.

தனதன தனதன தானான தானன

தனதன தனதன தானான தானன

தனதன தனதன தானான தானன தந்ததான

அவகுண விரகனை வேதாள மூபனை

அசடனை மசடனை ஆசார ஈனனை

அகதியை மறவனை ஆதாளி வாயனை அஞ்சுபூதம்

அடைசிய சவடனை மோடாதி மோடனை

அழிகரு வழிவரு வீணாதி வீணனை

அழுகலை யவிசலை ஆறான வுணனை அன்பிலாத

கவடனை விகடனை நானாவி காரனை

வெகுளியை வெகுவித மூதேவி மூடிய

கலியனை அலியனை ஆதேச வாழ்வனை

வெம்பிவீழுங்

களியனை யறிவுரை பேணாத மாநுட
கசனியை யசனியை மாபாத னாகிய
கதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவ தெந்தநாளோ

மவுலியி லழகிய பாதாள லோகனு
மரகத முழுகிய காகோத ராஜனு
மநுநெறி யுடன்வளர் சோணாடர் கோனுட
னும்பர்சேரும்

மகபதி புகழ்புலி யூர்வாழு நாயகர்
மடமயில் மகிழ்வுற வானாடர் கோவென
மலைமக ளுமைதரு வாழ்வேம னோகர
மன்றுளாடும்

சிவசிவ ஹரஹர தேவா நமோநம
தெரிசன பரகதி யானாய் நமோநம
திசையினு மிசையினும் வாழ்வே நமோநம
செஞ்சொல்சேருந்

திருதரு கலவி மணாளா நமோநம
திரிபுர மெரிசெய்த கோவே நமோநம
ஜெயஜெய ஹரஹர தேவா சுராதிபர் தம்பிரானே

பாதாள உலகத்தைத் தாங்கும் ஆதிசேஷனும்
நாகலோகத்து தலைவனும் இந்திரனும் புகழ்ந்து
போற்ற தில்லையில் வாழும் நாதனே. உமாதேவியின்
மகனான மனோகரனே.

பொதுச்சபையில் ஆடும் சிவ சிவ ஹரஹர
போற்றி. பரகதி தருவோனே போற்றி போற்றி.
இசையால் விளங்கும் இறைவா போற்றி. செல்வ

திருமந்திரத்தில் நாயகனே போற்றி. முப்புரம் எரித்த
நாதனே போற்றி. தேவர்களுக்கெல்லாம் தம்பிரானே
அவமான குணமும் விரகமும் பேய்த்தன்மையும்
கீழ்மையும் ஆச்சார்யமின்மையும் ஈனனையும்
மரவனை ஆதாளி வாயனை ஐம்பூதங்களுடன்
சேர்ந்து ஆட்கொண்டு திரிந்து வருந்துபவன்
மூர்க்கனாகவும் உடல் வளர்ப்பவனாகவும்
வீரனாகவும் தீவினையைக் கொள்ளும் அன்பில்லாத
வனாகவும் வஞ்சகனாகவும் விகாரமன்னாகவும்
சினமும் வறுமையும் துன்பமும் வெம்பிய வாழ்வும்
கொண்டு நல்லறிவு இல்லாத மானிட வடிவத்தில்
உள்ள குற்றப் பாதகம் செய்த நாய் போன்ற என்னை
நீ ஆட்கொள்வது எப்போது?

தானத் தான தத்த தானத் தான தத்த
தானத் தான தத்த தனதான

காதைக் காதி மெத்த மோதிக் கேள்வி யற்ற
காமப் பூச லிட்டு மதியாதே

காரொத் தேய்நி றத்த வோதிக் காவ னத்தி
னீழற் கேத ருக்கி விளையாடிச்

சேதித் தேக ருத்தை நேருற் றேபெ ருத்த
சேலொத் தேவ ருத்தும் விழிமானார்

தேமற் பார வெற்பில் மூழ்கித் தாப மிக்க
தீமைக் காவி தப்ப நெறிதாராய்

மாதைக் காத லித்து வேடக் கான கத்து
வாசத் தாள்சி வப்ப வருவோனே

வாரிக் கேயொ ளித்த மாயச் சூரை வெட்டி
மாளப் போர்தொ லைத்த வடிவேலா

வீதித் தேர்ந டத்து தூளத் தால ருக்கன்
வீரத் தேர்ம றைத்த புலியூர்வாழ்

மேலைக் கோபு ரத்து மேவிக் கேள்வி மிக்க
வேதத் தோர்து தித்த பெருமானே

வனத்தில் வள்ளியை மணந்த முருகப்
பெருமானே. சூர படைகளைச் சாய்த்த வடிவேலனே.
உன் தேர் செல்லும் வழியில் துகள்கள் சூரியனை
மறைக்கும் திருத்தில்லையில் மேற்கு கோபுரத்தில்
மறை நாயகர்கள் வணங்கிய பெருமைக்குரியவனே.
காமத்தின் பூசலால் மனம் விரகதாபம் கொண்டு
பெண்களிடம் சிக்கி இடிபட்ட எனக்கு என்
நற்கதியைத் தருவாயே.

தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன தனதான

விடுங்கைக் கொத்தக டாவுடை யானிட
மடங்கிக் கைச்சிறை யானஅ நேகமும்
விழுங்கப் பட்டற வேயற லோதியர் விழியாலே

விரும்பத் தக்கன போகமு மோகமும்
விளம்பத் தக்கன ஞானமு மானமும்
வெறுஞ்சுத் தச்சல மாய்வெளி யாயுயிர் விடுநாளில்

இடுங்கட் டைக்கிரை யாயடி யேனுடல்
கிடந்திட் டுத்தம ரானவர் கோவென
இடங்கட் டிச்சுடு காடுபு காமுன மனதாலே

இறந்திட் டுப்பெற வேகதி யாயினும்
இருந்திட் டுப்பெற வேமதி யாயினும்
இரண்டிற் றக்கதொ ருதியம் நீதர இசைவாயே

கொடுங்கைப் பட்டம ராமர மேழுடன்
நடுங்கச் சுக்ரிவ னோடம ராடிய
குரங்கைச் செற்றும கோத்தி தூளெழ நிருதேசன்

குலங்கட் பட்டநி சாசரர் கோவென
இலங்கைக் குட்டழ லோனெழ நீடிய
குமண்டைக் குத்திர ராவண னார்முடி அடியோடே

பிடுங்கத் தொட்டச ராதிப னாரதி
ப்ரியங் கொட் டக்கநன் மாமரு காஇயல்
ப்ரபஞ்சத் துக்கொரு பாவல னாரென விருதூதும்

ப்ரசண்டச் சொற்சிவ வேதசி காமணி
ப்ரபந்தத் துக்கொரு நாதச தாசிவ
பெரும்பற் றப்புலி யூர்தனில் மேவிய பெருமானே.

சுக்கிரவனுக்காக ஏழு மராமரங்களைச் சாய்த்து
வாலியை வதம் புரிந்து ராவணனின் அரக்கர்
சேனைகளை அழித்த ராமனின் மருகனே. சிவவேத
சிகாமணி எனவும் நாத சதாசிவம் எனவும்
திருத்தில்லையில் வாழும் பெருமை மிக்கவனே.

உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற பின்னர் அடையும் நற்கதியாயினும் உடலை விட்டுப் பிரியாது உயிரானது ஞான ஒளியைப் பெறுவது என்றாலும் இரண்டிலும் தக்கதொரு ஊதியத்தை எனக்கு தருவாயே.

1. கயிசை மலை

தனதன தனனத் தான தனதன தனனத் தான
தனதன தனனத் தான தனதான

திருநில மருவிக் காலி னிருவழி யடைபட் டோடி
சிவவழி யுடனுற் றேக பரமீதே

சிவசுட ரதனைப் பாவை மணமென மருவிக் கோல
திரிபுர மெரியத் தீயி னகைமேவி

இருவினை பொரியக் கோல திருவரு ளருவத் தேகி
யிருள்கதி ரிலிபொற் பூமி தவசூடே

இருவரு முருகிக் காய நிலையென மருவித் தேவ
ரிளையவ னெனவித் தார மருள்வாயே

பரிபுர கழலெட் டாசை செவிடுகள் படமுத் தேவர்
பழமறை பணியச் சூல மழுமானும்

பரிவொடு சுழலச் சேடன் முடிநெறு நெறெனக் கோவு
பரியினை மலர்விட் டாடி அடியார்கள்

அரஹர வருகிச் சேசெ யெனதிரு நடனக் கோல
மருள்செயு முமையிற் பாக ரருள்பாலா

அலரணி குழல்பொற் பாவை திருமக ளமளிப் போரொ
டடியவர் கயிலைக் கான பெருமாளே.

தண்டை அணிந்து நடம் புரியும் சிவனை
தேவர்கள் மறை ஓதி பணிகின்றனர். ஹரஹர என்று
போற்றுகின்றனர். சிவனார் ஆடும்போது மானும்
மழுவும் சுழன்றாட ஆதிசேஷன் முடிகள் நெரிய
பிரம்மன் எழுந்து வணங்குகின்றான். உமாதேவியின்
ஒரு பாகம் இருக்கும் சிவனின் மகனே.

கயிலையில் இருப்பவனே. மண்ணுலகில்
பிராணயாமம் செய்தும் சிவ வழிபாடு செய்தும்
சிவச்சுடர் போன்ற அம்பிகையின் இடப்பாகம்
கொண்டவரும் திரிபுரத்தை எரித்தவரும் இரு
வினைகளை அழிக்கும் சிவனின் இளைய மகனே
எனக்கு அருள்வாயே.

தானந் தனத்தன தானந் தனத்தன
தானந் தனத்தன தனதான

தேனுந்து முக்கனிகள் பால்செங் கருப்பிளநிர்
சீரும் பழித்தசிவ மருளுறத்

தீதும் பிடித்தவினை யேதும் பொடித்துவிழ
சீவன் சிவச்சொருப மெனதேறி

நானென்ப தற்றுயிரொ டீனென்ப தற்றுவெளி
நாதம் பரப்பிரம வொளியீதே

ஞானஞ் சுரப்பமகி ழாநந்த சித்தியொடெ
நாளுங் களிக்கபத மருள்வாயே

வானந் தழைக்கஅடி யேனுஞ் செழிக்கஅயன்
மாலும் பிழைக்கஅலை விடமாள

வாருங் கரத்தனெமை யாளுந் தகப்பன்மழு
மானின் கரத்தனருள் முருகோனே

தானந் தனத்ததன னாவண்டு சுற்றிமது
தானுண் கடப்பமல ரணிமார்பா

தானங் குறித்துஎமை யாளுந் திருக்கயிலை
சாலுங் குறத்திமகிழ் பெருமானே.

தேவர்கள் சிறக்கவும் அடியேன் சிறக்கவும்
நான்முகனும் திருமாலும் தத்தம் தொழிலைப்
புரியவும் விஷமுண்ட சிவபெருமான் உன்னுடைய
தந்தை. அவர் மழுவும் மானும் கொண்டவர். கடப்ப
மாலையை அணிந்த முருகோனே கயிலையில்
வள்ளியுடன் விளங்கும் பெருமானே. முக்கனிகளும்

கரும்பின் சாரும் இளநீரும் தருகின்ற இன்சுவை
யிலும் சிறந்த சிவனின் பொருள் பெருகவும் தீவினை
பொடியாகவும் உயிரானது சிவ வடிவத்தைக் கண்டு
சிறப்படையவும் “நான்” என்னும் ஆணவமும் ஊன்
என்னும் மலமும் அற்று நாத பிரம்மமாகிய
ஞானத்தின் உணர்வில் மகிழவும் ஆனந்த
வெள்ளத்தில் மூழ்கவும் எனக்கு அருள்வாயே.

தனதனனத் தனதான
தனதனனத் தனதான

புமியதனிற்ப்ரபுவான
புகலியில்வித் தகர்போல

அமிர்தகவித் தொடைபாட
அடிமைதனக் கருள்வாயே

சமரிலெதிர்த் தகர்மாளத்
தனியயில்விட் டருள்வோனே

நமசிவயப் பொருளானே
ரசதகிரிப் பெருமானே.

வேல் படையைக் கொண்டவனே. ஐந்தெழுத்து
மந்திரத்தில் திகழ்பவனே. கயிலை மலையில்
உறைபவனே. பூவுலகில் புகலி என்னும் சீர்காழியில்
தோன்றிய திருஞானசம்பந்தரைப் போல
பாமாலைகள் பாட அடியேனுக்கு அருள்வாயே.

2. திருவேங்கடம்

தனதாந்தன தானன தானன

தனதாந்தன தானன தானன

தனதாந்தன தானன தானன தனதான

வரிசேர்ந்திடு சேல்கய லோவெனு

முழைவார்ந்திடு வேலையு நீலமும்

வடுவாங்கிடு வாள்விழி மாதர்கள் வலையாலே

வளர்கோங்கிள மாமுகை யாகிய

தனவாஞ்சையி லேமுக மாயையில்

வளமாந்தளிர் போல்நிற மாகிய வடிவாலே

இருள்போன்றிடு வார்குழல் நீழலில்

மயல்சேர்ந்திடு பாயலின் மீதுற

இனிதாங்கனி வாயமு தூறல்கள் பருகாமே

எனதாந்தன தானவை போயற

மலமாங்கடு மோகவி காரமு

மவைநீங்கிட வேயிரு தாளினை யருள்வாயே

கரிவாம்பரி தேர்திரள் சேனையு

முடனாந்துரி யோதன னாதிகள்

களமாண்டிட வேயொரு பாரத மதிலேகிக்

கனபாண்டவர் தேர்தனி லேயெழு

பரிதூண்டிய சாரதி யாகிய

கதிரோங்கிய நேமிய னாமரி ரகுராமன்

திரைநீண்டிரை வாரியும் வாலியும்
நெடிதோங்கும ராமர மேழொடு
தெசமாஞ்சிர ராவண னார்முடி பொடியாகச்

சிலைவாங்கிய நாரண னார்மரு
மகனாங்குக னேபொழில் சூழ்தரு
திருவேங்கட மாமலை மேவிய பெருமானே.

யானை, குதிரை, தேர் மற்றும் சேனைகளும்
திரியோதனன் போன்றவரும் அழியுமாறு பாரதப்
போரில் பாண்டவர்களுக்காகத் தேரை செலுத்தும்
சாரதியானவரும் சக்ராயுதம் கொண்டவரும்
திருமாலாக திகழ்பவரும் கடல் மீதும்,

வாலியின் மீதும் ஏழு மராமரங்கள் மீதும் பத்து
தலையுடைய ராவண மீதும் அம்பு தொடுத்து
அழித்த ரகுராமனாகிய திருமாலின் மருகோனே.
திருவேங்கட மலையில் உள்ள பெருமானே.
பெண்கள் மயக்கத்தில் அடியேன் விகாரப்பட்டு
அழிந்து விடாமல் உன் திருவடியால் அருள்வாயே.

3. வள்ளி மலை

தய்யதன தான தய்யதன தான
தய்யதன தானத் தனதான

அல்லிவிழி யாலு முல்லைநகை யாலு
மல்லல்பட ஆசைக் கடலீயும்

அள்ளவினி தாகி நள்ளிரவு போலு
முள்ளவினை யாரத் தனமாரும்

இல்லுமிளை யோரு மெல்ல அயலாக
வல்லெருமை மாயச் சமனாரும்

எள்ளியென தாவி கொள்ளைகொளு நாளில்
உய்யவொரு நீபொற் கழல்தாராய்

தொல்லைமறை தேடி யில்லையெனு நாதர்
சொல்லுமுப தேசக் குருநாதா

துள்ளிவிளை யாடு புள்ளியுழை நாண
வெள்ளிவன மீதுற் றுறைவோனே

வல்லசுரர் மாள நல்லசுரர் வாழ
வல்லைவடி வேலைத் தொடுவோனே

வள்ளிபடர் சாரல் வள்ளிமலை மேவு
வள்ளிமண வாள்ப் பெருமாளே.

சிவனின் திருச்செவியில் உபதேசம் செய்த
குருநாதா, புள்ளிமானும் நானுமாறு சோலையில்
திரிந்தவனே. அசுரர்களை அழித்து தேவர்களைக்
காக்க வடிவேலை செலுத்தியவனே. வள்ளிக் கொடி
பரவிய வள்ளிமலையில் வள்ளி மணாளனாக திகழும்
பெருமைக்குரியவனே.

பெண்களின் பார்வையாலும் முல்லை
நகையாலும், மயங்கி மனைவி, மக்கள், மற்றவர்கள்
செய்யும் எருமை கிடாவின் மீது வரும் எமனாலும்
இருள் போல கண்ணுக்குத் தெரியாத தீவினைகள்
செய்த அடியேன் பிழைக்குமாறு உன் திருவடியைத்
தந்தருள்க.

தனதாத்த தய்ய தனதாத்த தய்ய
தனதாத்த தய்ய தனதான

குடிவாழ்க்கை யன்னை மனையாட்டி பிள்ளை
குயில்போற்ப்ர சன்ன மொழியார்கள்

குலம்வாய்த்த நல்ல தனம்வாய்த்த தென்ன
குருவார்த்தை தன்னை யுணராதே

இடநாட்கள் வெய்ய நமனீட்டி தொய்ய
இடர்கூட்ட இன்னல் கொடுபோகி

இடுகாட்டி லென்னை எரியூட்டு முன்னு
னிருதாட்கள் தம்மை யுணர்வேனோ

வடநாட்டில் வெள்ளி மலைகாத்து புள்ளி
மயில்மேற்றி கழ்ந்த குமரேசா

வடிவாட்டி வள்ளி அடிபோற்றி வள்ளி
மலைகாத்த நல்ல மணவாளா

அடிநாட்கள் செய்த பிழைநீக்கி யென்னை
யருள்போற்றும் வண்மை தரும்வாழ்வே

அடிபோற்றி யல்லி முடிசூட்ட வல்ல
அடியார்க்கு நல்ல பெருமானே.

கயிலையில் மயில் மீது அமர்ந்த குமரேசா
வள்ளி மலையில் உள்ள வள்ளி மணவாளா. குற்றங்கள்
போக்கி பேரருள் புரியும் பெருவாழ்வே. அடியவர்
களுக்கு வரங்கள் தரும் பெருமானே. குடும்பம்

வாழ்க்கை, தாய், மனைவி, மக்கள் போன்றவர்
களுடன் அன்பும் பாசமும் வாய்த்த வனாகவும்
பெரும் செல்வம் உடையவனாகவும் குருவின்
வார்த்தையை மதியாதவனாகவும் இருந்தேன்.
எமனால் துன்பம் அடைந்து என்னை இடுகாட்டுக்கு
எடுத்துச் சென்று நெருப்பை மூட்டி எரிக்கும் முன்பு
உன் திருவடியைக் காட்டி எனக்கு அருள்வாயே.

4. திருக்கழுக்குன்றம்

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான தனதான

எழுகுநிறை நாபி அரிபிரமர் சோதி
யிலகுமரன் மூவர் முதலானோர்

இறைவியெனு மாத்ரி பரைமுலையி னூறி
யெழுமமிர்த நாறு கனிவாயா

புழுகொழுகு காழி கவுணியரில் ஞான
புதிதெனன ஏடு தமிழாலே

புனலிலெதி ரேற சமணர்கழு வேற
பொருதகவி வீர குருநாதா

மழுவுழைக பால டமரகத்ரி சூல
மணிகரவி நோத ருள்பாலா

மலரயனை நீடு சிறைசெய்தவன் வேலை
வளமைபெற வேசெய் முருகோனே

**கழுகுதொழு வேத கிரிசிகரி வீறு
கதிருலவு வாசல் நிறைவானோர்**

**கடலொலிய தான மறைதமிழ்க னோது
கதலிவன மேவு பெருமானே.**

திருமாலும் பிரம்மனும் சங்கரனும் ஏனையோரும் இறையைப் போற்றும் ஆதி சக்தியில் அமிர்தம் போன்ற பாலை அருந்திய குமரனே. சீர்காழியில் கவுணியர் குலத்தில் தோன்றிய திருஞான சம்பந்தர் என அவதரித்து தேவார திருப் பதிகங்களில் தமிழில் எழுத வைத்து ஏடானது வைகை ஆற்றில் எதிர்வரச் செய்து தோல்வியுற்ற சமணர்களை கழுமரத்தில் ஏற வைத்த கவி வீர திலகமான குருநாதனே.

மழு, மான், கபாலம், கமருகம், சூலம், ஆகியவற்றை ஏந்திய சிவனின் மகனே. நான்முகனுக்கு பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாத காரணத்தால் சிறையில் அடைத்து அவனுடைய படைக்கும் தொழிலைச் செய்த முருகப் பெருமானே. முனிபுங்கர்கள் கழுகு வடிவத்தில் தொழுது போற்றும் வேதகிரி என்னும் மலை உச்சியில் பேரொளியாய் விளங்கி தேவர்கள் போற்றும் தன்மையிலும் தமிழ் மறைகள் ஒதும் சிறப்பும் வாழை தோட்டங்கள் நிறைந்த கழுகு மலையில் உறைவோனே.

தான தத்த தனந்த தனா தனாதன

தான தத்த தனந்த தனா தனாதன

தான தத்த தனந்த தனா தனாதன தன்னதான

ஓல மிட்ட சுரும்பு தனா தனாவென
வேசி ரத்தில் விழுங்கை பளீர் பளீரென
வோசை பெற்ற சிலம்பு கலீர் கலீரென விரகலீலை

ஓர்மி டற்றி லெழும்புள் குகை குகைவென
வேர்வை மெத்த வெழுந்து சலா சலாவென
ரோம குச்சு நிறைந்து சிலீர் சிலீரென அமுதமாரன்

ஆல யத்து ளிருந்து குபீர் குபீரென
வேகு திக்க வுடம்பு விரீர் விரீரென
ஆர முத்த மணிந்து அளா வளாவென மருவுமாதர்

ஆசை யிற்கை கலந்து சுமா சுமாபவ
சாக ரத்தி லமுந்தி எழா எழாதுளம்
ஆறெ முத்தை நினைந்து குகா குகாவென
வகைவராதோ

மாலை யிட்ட சிரங்கள் செவேல் செவேலென
மேலெ முச்சி தரும்பல் வெளேல் வெளேலென
வாகை பெற்ற புயங்கள் கறேல் கறேலென
எதிர்கொள்குரன்

மார்பு மொக்க நெரிந்து கரீல் கரீலென
பேய்கு திக்க நிணங்கள் குழ குழுவென
வாய்பு தைத்து விழுந்து ஐயோ ஐயோவென
உதிரமாறாய்

வேலை வற்றி வறண்டு சுறீல் சுறீலென
மாலை வெற்பு மிடிந்து திடல் திடலென
மேன்மை பெற்ற ஜனங்கள் ஐயா ஐயாவென
விசைகள்கூற

வேலெ டுத்து நடந்த திவா கராசல

வேடு வப்பெண் மணந்த புயா சலாதமிழ்

வேத வெற்பி லமர்ந்த க்ருபா கராசிவ

குமரவேளே.

போர்க்களத்தில் அரக்கர்கள் வீர உரைகளைக் கூறியும் வந்தபோது அவர்கள் துடிதுடிக்க சூரபத்மன் மார்பைக் கிழித்து அலறவும் பேய்க் கூட்டங்கள் வாய் புதைத்து ஐயகோ என்று ஓலமிடவும் ரத்த வெள்ளம் பெருகவும் கடல் வற்றவும் மலை இடிபடவும் செய்யும் முருகனின் பேராற்றலைக் கண்டு தேவர்கள் போற்ற கையில் வேலைக் கொண்டவனே.

கதிர் ஒளியாய்த் திகழ்பவனே. வள்ளியின் மணவாளனே. திருக்கழுக்குன்றத்தில் உள்ள கிருபாகரனே. சிவக்குமாரனே. வண்டுகள் ஓலமிடவும் கைகள், தலையில் பளிர் பளிர் எனவும் சிலம்பு களிர் களிர் என ஒலிக்கவும் குயிலானது குக்கு என இசை பாடவும் ரோமம் துடிக்கவும் மன்மதன் ஏவிய அன்பால் மாதர்களை விரும்பி அழுந்தி கிடந்த எனக்கு ஆரெழுத்து மந்திரத்தைச் சொன்ன குகப் பெருமானே எனக்கு அருள் செய்ய வாராயே.

தான தத்த தான தத்த தான தத்த தனதான

தான தத்த தான தத்த தான தத்த தனதான

வேத வெற்பி லேபு னத்தில் மேவி நிற்கு மபிராம

வேடு வச்சி பாத பத்ம மீது செச்சை முடிதோய

ஆத ரித்து வேளை புக்க ஆறி ரட்டி புயநேய
ஆத ரத்தோ டாத ரிக்க ஆன புத்தி புகல்வாயே

காது முக்ர வீர பத்ர காளி வெட்க மகுடமா
காச முட்ட வீசி விட்ட காலர் பத்தி யிமையோரை

ஓது வித்த நாதர் கற்க வோது வித்த முநிநாண
ஓரெ முத்தி லாறெ முத்தை யோது வித்த
பெருமானே.

வீரபத்ரகாளி வெட்கமடைய தன்னுடைய சடா
மகுடமாகிய ஆகாயத்தில் உச்சியைத் தொடும்
அளவிற்கு திருப்பாதத்தை தூக்கிய சிவபெருமான்
தேவர்களுக்கு அருள்பவர்.

அவருக்கு பிரணவ பொருள் உரைத்த
குருநாதனே. அகத்திய முனிவருக்கு ஆரெழுத்து
மந்திரத்தை உபதேசித்த பெருமானே. திருக்கழக்
குன்றத்தில் இருக்கும் அபிராமனே. தினைப்புனத்தில்
உறையும் அழகனே.

வள்ளி நாயகியின் பாதத்தில் லயித்தவனே.
அந்தப் பாதத்தில் அன்பு சொரிந்தவனே.
பன்னிரெண்டு தோள்கள் உடையவனே. உன்னை
வழிபடுவதற்குரிய நல்லறிவை எனக்குத் தருவாயே.

5. மயிலம்

தனதந்த தானன தானா தானா

தனதந்த தானன தானா தானா

தனதந்த தானன தானா தானா தனதான

கொலகொண்ட போர்விழி கோலோ வானோ
விடமிஞ்சு பாதக வேலோ சேலோ
குழைகொண்டு லாவிய மீனோ மானோ
எனுமானார்

குயில்தங்கு மாமொழி யாலே நேரே
யிழைதங்கு நூலிடை யாலே மீதூர்
குளிர்கொங்கை மேருவி னாலே நானா
விதமாகி

உலைகொண்ட மாமெழு காயே மோகா
யலையம்பு ராசியி னூடே மூழ்கா
வுடல்பஞ்ச பாதக மாயா நோயா
லழிவேனோ

உறுதண்ட பாசமொ டாரா வாரா
எனையண்டி யேநம னார்தூ தானோர்
உயிர்கொண்டு போய்விடு நாள்நீ மீதா
எருள்வாயே

அலைகொண்ட வாரிதி கோகோ கோகோ
எனநின்று வாய்விட வேநீள் மாசூ
ரணியஞ்ச ராசனம் வேறாய் நீறா
யிடவேதான்

அவிர்கின்ற சோதிய வாரார் நீள்சீ
ரனலங்கை வேல்விடும் வீரா தீரா
அருமந்த ரூபக ஏகா வேறோர் வடிவாகி

மலைகொண்ட வேடுவர் கானூ டேபோய்
குறமங்கை யாளுட னேமா லாயே
மயல்கொண்டு லாயவள் தாள்மீ தேவீழ்
குமரேசா

மதிமிஞ்சு போதக வேலா ஆளா
மகிழ்சம்பு வேதொழு பாதா நாதா
மயிலந்தண் மாமலை வாழ்வே வானோர்
பெருமானே.

அலைகடல் ஓசையிட்டு அலறவும் அசுரர்கள்
அச்சம் கொள்ளவும் அவர்கள் இருப்பிடம்
சாம்பலாகவும் வேல் படையை செலுத்திய வீரனே,
தீரனே, அழகிய திருவுருவம் கொண்டவனே.

ஏகனாக விளங்கும் பரம்பொருளே. வேடவர்கள்
குலத்தில் மங்கை வள்ளியின் மனதிற்கு இசைந்த
குமரேச. ஞானத்தின் பொருளைப் போதித்தவனே.
வேலாயுதப் பெருமானே. எம்மை ஆட்கொள்பவனே.
பரம்பொருளே தலைவனே. குளிர்ச்சியான மயிலம்
என்னும் மலையில் வாழ்பவனே.

தேவர்கள் போற்றும் பெருமை உடையவனே.
வேறொரு வாட்டும் கோல், வால், வேல் என ஈர்க்கும்
தன்மையுடைய சேல், மீன், மான், என விளங்கும்
விழியாலும் குயில் மொழியாலும் மெல்லிய இடை
உடைய எழிலாலும் பெண்கள் இரும்பு உலையில்
விழுந்த மெழுகு என மோகத்தால் மூழ்கடித்து பஞ்ச
பாதக நோயினால் நான் அழிவேனோ.

பாசக்கயிறு வீசி எமனின் தூதர்கள் என்
ஆவியை கொண்டு செல்லும் காலத்தில் உன் திருவடி
மலரைத் தருவாயே.

6. திருச்சிராப்பள்ளி

தத்த தானா தனாதன தத்த தானா தனாதன
தத்த தானா தனாதன தந்ததான

சத்தி பாணீ நமோநம முத்தி ஞானீ நமோநம
தத்வ வாதீ நமோநம விந்துநாத

சத்து ரூபா நமோநம ரத்ந தீபா நமோநம
தற்ப்ர தாபா நமோநம என்றுபாடும்

பத்தி பூணா மலேயுல கத்தின் மானார் சவாதகில்
பச்சை பாடர பூஷித கொங்கைமேல்வீழ்

பட்டி மாடான நானுனை விட்டிரா மேயு லோகித
பத்ம சீர்பாத நீயினி வந்துதாராய்

அத்ர தேவா யுதாசுர ருக்ர சேனா பதீசுசி
யர்க்ய சோமாசி யாகுரு சம்ப்ரதாயா

அர்ச்ச னாவாக னாவய லிக்குள் வாழ்நாய காபுய
அஷ்ட மாலா தராகுற மங்கைகோவே

சித்ர கோலா கலாவிர லக்ஷ்மி சாதா ரதாபல
திக்கு பாலா சிவாகம தந்த்ரபோதா

சிட்ட நாதா சிராமலை யப்பர் ஸ்வாமீ மகாவ்ருத
தெர்ப்பை யாசார வேதியர் தம்பிரானே.

தேவர்களின் படைத் தலைவனாகவும் குருமூர்த்தியாகவும் விளங்கும் முருகப் பெருமானே. மயில் வாகனனே. வயலூரின் நாயகனே. தோள் வலிமை உடையவனே.

வள்ளியின் கணவனே. அழகிய கோலம் கொண்டவனே. எத்திசையும் விளங்குபவனே. சிவாகமத்தின் உட்பொருளே. முனிவர்களின் தலைவனே. திருச்சிராப்பள்ளியில் அப்பர் பெருமானாக விளங்குபவனே.

மறை வல்லுனர் தம்பிரானே. சக்திவேல் கொண்டவனே போற்றி, முக்தி வேல் அறிஞனே போற்றி, ரத்தின தீப ஒளி பிழம்பே போற்றி, சுயமான பெருமை கொண்டவனே போற்றி. என்று பக்தியுடன் பாடி போற்றாத நான் சவ்வாது சந்தனம் பூசிய கொங்கைகளைக் கொண்ட பெண்கள் மீது மயங்கி விழுந்து திரிந்தேனே.

உயிரை விட்டு பிரியாமல் சிறப்பு மிக்க செந்தாமரை மலர் போன்ற உன் திருவடியை எனக்குத் தந்து அருள்வாயே.

7. திருக்கற்குடி (உய்யக்கொண்டான்)

தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத்
தனத்தத் தனத்தத் தனதான

குடத்தைத் தகர்த்துக் களிற்றைத் தூரத்திக்
குவட்டைச் செறுத்துக் ககசாலக்

குலத்தைக் குமைத்துப் பகட்டிச் செருக்கிக்
குருத்தத் துவத்துத் தவர்சோரப்

புடைத்துப் பணைத்துப் பெருக்கக் கதித்துப்
புறப்பட்ட டகச்சுத் தனமாதர்

புணர்ச்சிச் சமுத்ரத் திளைப்பற் றிருக்கப்
புரித்துப் பதத்தைத் தருவாயே

கடத்துப் புனத்துக் குறத்திக் குமெத்தக்
கருத்திச் சையுற்றுப் பரிவாகக்

கனக்கப் ரியப்பட்ட டகப்பட்ட டுமைக்கட்
கடைப்பட்ட டுநிற்கைக் குரியோனே

தடத்துற் பவித்துச் சுவர்க்கத் தலத்தைத்
தழைப்பித் தகொற்றத் தனிவேலா

தமிழ்க்குக் கவிக்குப் புகழ்ச்செய்ப் பதிக்குத்
தருக்கற் குடிக்குப் பெருமானே.

வள்ளி நாயகியின் அன்புக்குரிய முருகோனே. பெண்ணை விரும்பி மை தீட்டிய கடைக்கண் பார்வையில் கிடந்தேன். சரணவ பொய்கையில் தோன்றிய வேல் படை நாயகனே.

தமிழ் பாடலுக்கு பெருமை தரும் திருக்கற்குடி என்னும் தளத்தில் பெருமையுடன் விளங்குபவனே. உடற்கட்டு கொண்டு யானையை அடக்கும் வல்லமை புரிந்து மனித குலத்திற்கு கெட்டவை உண்டாகும்படி செருக்கும் கொண்டு குரு தத்துவத்தை விட்டு பெண்கள் மீது இச்சை கொண்டு திரிந்த அடியவனின் இழிவைப் போக்கி பெருமைக்குரிய உன் திருவடியைத் தந்து அருள்வாயே.

8. ரத்தினகிரி

(வாட் போக்கி)

தத்தனா தானனத்

தனதான

பத்தியால் யான்உனைப் பலகாலும்

பற்றியே மாதிருப் புகழ்பாடி

முத்தனா மாறெனப் பெருவாழ்வின்

முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே

உத்தமா தானசற் குணர்நேயா

ஒப்பிலா மாமணிக் கிரிவாசா

வித்தகா ஞானசத் திநிபாதா

வெற்றிவே லாயுதப் பெருமானே

வள்ளி நாயகியின் அன்புக்குரியவனே.
ரத்தினகிரியில் வாழ்பவனே. அனைத்து கலை
களுக்கும் ஆதாரமாகவும் ஞான பரம்பொருளாகவும்
விளங்கும் திருவடிகளைக் கொண்டவனே.

வேல்படை உடையவனே. பக்தி கொண்டு பல
முறையும் பூவுலகில் பாடி துதியாமலும் உன்
புகழினை ஓதி மகிழ்ந்து முத்தன் ஆகுமாறு முக்தி
பேறு அருள்வாயே.

9. விராலி மலை

தனாதன தனாதன தனாதன தனாதன
தனாதன தனாதன தனதான

இலாபமில் பொலாவுரை சொலாமன தபோதன
ரியாவரு மிராவுபக லடியேனை

இராகமும் விநோதமு முலோபமு டன்மோகமு
மிலானிவ னுமாபுருஷ நெனஏய

சலாபவ மலாகர ச்சீதர விதாரண
சதாசிவ மயேசுரச கலலோக

சராசர வியாபக பராபர மநோலய
சமாதிய நுபூதிபெற நினைவாயே

நிலாவிரி நிலாமதி நிலாதவ நிலாசன
நியாயப ரிபாலஅர நதிசூடி

நிசாசர குலாதிப திராவண புயாரிட
நிராமய சரோருகர நருள்பாலா

விலாசகம் வலாரெனு முலாசவி தவாகவ
வியாதர்கள் விநோதமகள் மணவாளா

விராவுவ யலார்புரி சிராமலை பிரான்மலை
விராலிம லைமீதிலுறை பெருமானே.

முழு நிலவின் பேரொளியை இழந்து அறிவு
இன்மையால் இறைவனிடம் சரண் புகுந்து மேலான
பலன் பெற்ற சந்திரன் சிவனாரின் சடையில்
அமர்ந்தது. அத்துடன் கங்கையை அணிந்தவரும்
ராவணனுடைய தோள்கள் துன்புறும்படி
செய்தவருமான சிவனின் புதல்வனே. வில்லெடுக்கும்
வேடர்கள் குலத்தில் தோன்றிய வள்ளி நாயகியின்
கணவனே.

திருச்சிராப்பள்ளி மலை பிரான்மலை
போன்றவற்றுடன் விராலி மலையின் மீது உறையும்
பெரியோனே. பயன் தராத சொற்களைப் பேசாத
மன வலிமை கொண்ட தபோதனர்கள் நற்குணம்
கொண்டவர் எனவும் உலோபத்தனம் அற்றவர்
எனவும்,

அழியும் பொருளிடம் ஆவல் இல்லாதவன்
எனவும் பெருமை மிக்க மனிதன் எனவும்
அடியேனைச் சொல்லவும் சதாசிவ மகேஸ்வரா
மேன்மையுடையவனே கருணாகரா, உன்னை என்
உள்ளத்தில் பதித்து சமாதி நிலையாகிய பெரும்
செல்வம் பெற திருவுள்ளம் கொள்வாயாக.

தனன தான தானான தனன தான தானான
தனன தான தானான தனதான

கரிபு ராரி காமாரி திரிபு ராரி தீயாடி
கயிலை யாளி காபாலி கழையோனி

கரவு தாச னாசாரி பரசு பாணி பாணாளி
கணமொ டாடி காயோகி சிவயோகி

பரம யோகி மாயோகி பரிய ராஜ டாகுடி
பகரொ ணாத மாஞானி பசுவேறி

பரத மாடி கானாடி பரவ யோதி காத்தீத
பரம ஞான வூர்பூத அருளாயோ

சுருதி யாடி தாதாவி வெருவி யோட மூதேவி
துரக கோப மீதோடி வடமேரு

சுழல வேலை தீமூள அமுத ளாவி வாய்பாறி
சுரதி னோடு சூர்மாள் வுலகேழும்

திகிரி மாதி ராவார திகிரி சாய வேதாள
திரளி னோடு பாறோடு கழுகாடச்

செருவி னாடு வானீப கருணை மேரு வேபார
திருவி ராலி யூர்மேவு பெருமானே.

வேதம் அஞ்சவும் மேரு மலை சுழலவும் கடல்
எரியவும் அரக்கர்கள் அழியவும் போர்க்களத்தில்
வேதாளங்கள் திரண்டு -- ஆடவும் கழுகுகள்
வட்டமிடவும் வீரமுடைய முருகப் பெருமானே

கடப்ப மாலையை அணிந்த கருணாகரா மேரு மலை
போன்ற சிறப்பு மிக்க விராலி மலையில் வீற்றிருக்கும்
பெருமைக்குரியவனே.

முப்புரம் எரித்தவரும் மன்மதனை
தீக்கிரையாக்கியவரும் ஆடுபவரும், கயிலையில்
விளங்குபவரும், மழுப் படையை உடையவரும் பூத
கணங்களுடன் இருப்பவரும் யோகியானவரும்
பாம்பை அணிந்தவரும் சடாமுடி உடையவரும்,
காளை வாகனம் அமர்ந்தவரும், திரிநடனம்
புரியபவருமான சிவபெருமானுக்கு பிரணவ
மந்திரத்தை அருளிய குமரேச. அருட்செல்வத்தை
அருள்வாயாக.

தனாதனன தான தந்த தனாதனன தான தந்த
தனாதனன தான தந்த தனதான

கொடாதவனை யேபு கழ்ந்து குபேரனென வேமொ ழிந்து
குலாவியவ மேதி ரிந்து புவிமீதே

எடாதசுமை யேசு மந்து எணாதகலி யால்மெ லிந்து
எலாவறுமை தீர அன்று னருள்பேணென்

சுடாததன மான கொங்கை களாலிதய மேம யங்கி
சுகாதரம தாயொ முங்கி லொழுகாமல்

கெடாததவ மேம றைந்து கிலேசமது வேமி குந்து
கிலாதவுட லாவி நொந்து மடியாமுன்
தொடாய்மறலி யேநி யென்ற சொலாகியது னாவ
ருங்கொல்
சொலேமுலக மீனு மம்பை யருள்பாலா

நடாதசுழி மூல விந்து நளாவிவினை ஞான நம்ப
நபோமணி சமான துங்க வடிவேலா

படாதகுளிர் சோலை யண்ட மளாவியுயர் வாய்வ ளர்ந்து
பசேலெனவு மேத மைந்து தினமேதான்

விடாதுமழை மாரி சிந்த அநேகமலர் வாவி பொங்கு
விராலிமலை மீது கந்த பெருமானே.

தானே உண்டான மூலப் பொருளாகவும் ஞான விளக்கமாகவும் உள்ள பெரியோனே. வடிவேலை ஏந்தியவனே. சோலையிலும், அண்டங்களிலும் உயர்ந்து பசுமை நிலவவும் தழைத்து விளங்கும் தன்மையில் மழையின் ஏற்றம் விளங்கவும் பல பொய்கைகள் திகழும் விராலிமலையில் உள்ள பெருமானே.

கஞ்சத் தனம் உள்ளவர்களைப் பாராட்டி குபேரன் என்று சொல்லி பயனின்றி திரிந்து வினைச்சுமையை ஏற்று அதனால் துன்பம் அடைந்த அடியேனின் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள முன்பு முயன்றேன்.

பெண்களால் கவரப்பட்ட மனமானது மயங்கி அதுவே சுகம் என்று ஒழுக்கம் கெட்டு திரிந்து மனக்குழப்பம் அடைந்து உடலில் உள்ள உயிர் மடிவதற்கு முன்பு இவனைத் தொடாதே என்னும் அருள் சொல்லை அருளும் பாலனே. ஏழுலகம் பெற்றெடுத்த பார்வதியின் மகனே. அடியேனின் அச்சத்தை போக்குக.

10. குன்றக்குடி

தனதனன தந்த தானன தனதனன தந்த தானன
தனதனன தந்த தானன தனதான

கடினதட கும்ப நேரென வளருமிரு கொங்கை மேல்விழு
கலவிதரு கின்ற மாதரொ நுறவாடிக்

கனவளக பந்தி யாகிய நிழல்தனிலி ருந்து தேனுமிழ்
கணியிதழை மென்று தாடனை செயலாலே

துடியிடைநு டங்க வாள்விழி குழைபொரநி ரம்ப மூடிய
துகில்நெகிழ வண்டு கோகில மயில்காடை

தொனியெழவி ழைந்து கூரிய கொடுநகமி சைந்து
தோள்மிசை
துயிலவச இன்ப மேவுத லொழிவேனோ

இடிமுரசு றைந்து பூசல்செய் அசுரர்கள்மு றிந்து தூளெழ
எழுகடல்ப யந்து கோவென அதிகோப

எமபடரு மென்செய் வோமென நடுநடுந டுங்க வேல்விடு
இரணமுக சண்ட மாருத மயிலோனே

வடிவுடைய அம்பி காபதி கணபதிசி றந்து வாழ்தட
வயலிநகர் குன்ற மாநக ருறைவோனே

வகைவகைபு கழ்ந்து வாசவன் அரிபிரமர் சந்தர் சூரியர்
வழிபடுதல் கண்டு வாழ்வருள் பெருமானே.

போர் முரசு கொட்டிய அசுரர்கள் அழியும் படியும் ஏழு கடலும் அலறுமாறும் எமதூதர்கள் நடுங்குமாறு வேற்படையை செலுத்தி புயல் என சீறும் மயில் மீது அமர்ந்த முருகப் பெருமானே.

உமாதேவியின் தலைவனான சிவனும் கணபதியுடன், குன்றக்குடியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே. இந்திரன், திருமால், நான்முகன், சந்திரன், சூரியன், போன்றவர்கள் புகழும்படி பெருமை உடையவனே.

பருத்த இரு கொங்கைகள் கொண்ட பெண்கள் மீது விருப்பம் கொண்டு கனிவான இதழைச் சுவைத்து இடை துள்ளவும் ஆடை தளரவும் வண்டுகள் ரீங்காரம் இடவும் மயில், காளை போன்றவை தொணியை உண்டாக்கும் திரிந்த இன்ப நுகர்ச்சியை என்னிடம் இருந்து ஒழிப்பாயே.

11. திருச்செங்கோடு

தந்தான தந்த தந்தான தந்த

தந்தான தந்த தனதான

அன்பாக வந்து உன்றாள் பணிந்து

ஐம்பூத மொன்ற நினையாமல்

அன்பால் மிகுந்து நஞ்சாரு கண்க

ளம்போரு கங்கள் முலைதானும்

கொந்தே மிகுந்து வண்டாடி நின்று

கொண்டாடு கின்ற குழலாரைக்

கொண்டே நினைந்து மன்பேது மண்டி
குன்றா மலைந்து அலைவேனோ

மன்றாடி தந்த மைந்தா மிகுந்த
வம்பார் கடம்பை யணிவோனே

வந்தே பணிந்து நின்றார் பவங்கள்
வம்பே தொலைந்த வடிவேலா

சென்றே யிடங்கள் கந்தா எனும்பொ
செஞ்சேவல் கொண்டு வரவேணும்

செஞ்சாலி கஞ்ச மொன்றாய் வளர்ந்த
செங்கோ டமர்ந்த பெருமானே.

சிவனின் மைந்தனே. கடம்ப மலரை
அணிந்தவனே. பிறவிப் பிணியைப் போக்கும்
வேலாயுதப் பெருமானே. சென்ற இடமில்லாம் கந்தா
என்று அழைத்தால் சேவற் கொடியேந்தி வந்து
அருள்புரிய வேண்டும். சாலி எள்ளும் தாமரை
வணர்ந்து வளமுண்டாக்கும் திருச்செங்கோட்டில்
வாழும் பெருமையுடையவனே.

உன் இரு காலடியை வணங்கி ஐம்பூதங்களாகிய
மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஒருமைப்பட்டு
செயல்பட நினைக்காமல் அன்பு மிகுதியால் கண்
கவரும் முலைகளும், கூந்தலும் உடைய
பெண்களிடம் மயங்கி திரிந்து பிறவித் துன்பத்தில்
அலையாமல் தடுப்பாயே.

திருமாலும் பிரம்மனும் காண அறியவனே.
நான்மறையின் பொருளாய் உள்ளவனே.
நாகமலையில் வாழும் பெருமைக்குரியவனே. எமன்
என்னை அணுகாமல் நான் பிறவி எடுக்காமல்
இருப்பதற்கு ஞானமாகிய தேனை தருவாயே.

12. கதிர்காமம்

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான தனதான

திருமக ஞலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்

செகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்

மருவுமடி யார்கள் மனதில்வினை யாடு
மரகதம யூரப் பெருமாள்காண்

மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்

அருவரைகள் நீறு படஅசுரர் மாள
அமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்

அரவுபிறை வாரி விரவுசடை வேணி
அமலர்குரு நாதப் பெருமாள்காண்

இருவினையி லாத தருவினைவி டாத
இமையவர்கு லேசப் பெருமாள்காண்

இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
இருதனவி நோதப் பெருமானே.

திருமகள் கணவர் திருமாலின் மருக.
பெருமைக்குரியவனே காண்பாயே. விண்ணும்
மண்ணும் மிகுதியான பாடல்களை அருளிய
பெருமை உடையவனே. வேலை ஏந்தியவனே.
குளிர்ந்த சோலையிலும் அண்டங்களிலும்
விளங்குபவனே.

மணியும் முத்தும் கொழிக்கும் கதிர்காமம்
உறைவோனே. மலைகள் தூளாகும்படி அசுரர்கள்
அழியுமாறு போர் புரிந்தவனே. பாம்பும் பிறையும்
கங்கையும் தரித்த சிவனுக்கு குருவாக இருப்பவனே.
நல்வினை தீவினை என்னும் இரு வினையும் இல்லாம்
என்னைக் காப்பாயாக.

தனன தான தத்த தனதான
தனன தான தத்த தனதான

எதிரி லாத பத்தி தனைமேவி
இனிய தாள்நினைப்பை யிருபோதும்

இதய வாரி திக்கு ஞறவாகி
எனது னேசி றக்க அருள்வாயே

கதிர காம வெற்பி லுறைவோனே
கனக மேரு வொத்த புயவீரா

மதுர வாணி யுற்ற கழலோனே
வழுதி கூனி மிர்த்த பெருமானே.

கதிர்காமம் உறைபவனே. மேரு மலை போல்
தோள் வலிமை கொண்டவனே. உன் திருத்தாள்
பணிகின்றேன். கூன் பாண்டியனின் கூனை நிமிரச்
செய்தவனே. உன் திருத்தாளின் நினைவே அகலாது
இதயமாகிய கடலுக்குள் உறவு கொண்டு எனக்கு
அருள்வாயே.

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தா தனதான

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா யெதிர்த்தே வருகூரைச்

சரிப்போன மட்டே விடுத்தா யடுத்தாய்
தகர்த்தா யுடற்றா னிருகூறாச்

சிரத்தோ டுரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்

சிறைச்சேவல் பெற்றாய் வலக்கார முற்றாய்
திருத்தா மரைத்தா ளருள்வாயே

புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது

பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தா ரெரித்தார்
பொரித்தார் நுதற்பார் வையிலேபின்

கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
கருத்தார் மருத்தார் மதனாரைக்

கரிக்஑ோல மிட்டார் கணுக்கான முத்தே
கதிர்க்காம முற்றார் முருகோனே.

பிரம்மனிடம் வரம் பெற்ற முப்புர அரக்கர்கள்
எதிர்த்த போது புன்சிரிப்பால் சிவன் அவற்றை
அழித்தவர். யானையின் தோலைப் போர்த்தியவர்.
மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டவர். அந்த
பரமனின் புதல்வா.

கதிர்காமம் உறையும் முருகப் பெருமானே.
அரக்கர்களை இரு கூறாக செய்தவனே. மற்ற
அரக்கரைக்களைக் கொன்று குவித்தாய். சூரபத்மனை
சேவற்கொடியாகவும் மயிலாகவும் பெற்றார். உன்
திருவடிகளால் அருள்புரிவாயே.

11. பிற தலங்கள்

1. அவிநாசி

தனதானத்

தனதான தனதானத் தனதான

இறவாமற் பிறவாமல்

எனையாள்சற் குருவாகிப்

பிறவாகித் திரமான

பெருவாழ்வைத் தருவாயே

குறமாகைப் புணர்வோனே

குகனேசொற் குமரேசா

அறநாலைப் புகல்வோனே

அவிநாசிப் பெருமானே.

அவிநாசி வள்ளியின் கணவனே. குகனே. குமரேசா அறம், பொருள் , வீடு என்னும் நான்கு பேறாய் விளங்குபவனே. அவினாசியில் எழுந்தருளிய பெருமானே! இங்கு நான் பிறக்காமலும் பிறந்த பிறப்பில் வீணே கழிந்துப் போக்காமலும் என்னை ஆட்கொள்ளும் குருவாகி இருந்து பெருவாழ்வு தருவாயே.

தனத்த தந்தன தானன தானன

தனத்த தந்தன தானன தானன

தனத்த தந்தன தானன தானன தனதான

மனத்தி ரைந்தெழு மீளையு மேலிட
கறுத்த குஞ்சியு மேநரை யாயிட
மலர்க்க ணண்டிரு ளாகியு மேநடை தடுமாறி

வருத்த முந்தர தாய்மனை யாள்மக
வெறுத்தி டங்கிளை யோருடன் யாவரும்
வசைக்கு றுஞ்சொலி னால்மிக வேதின நகையாட

எனைக்க டந்திடு பாசமு மேகொடு
சினத்து வந்தெதிர் சூலமு மேகையி
லெடுத்தெ றிந்தழல் வாய்விட வேபய முறவேதான்

இழுக்க வந்திடு தூதர்க ளானவர்
பிடிக்கு முன்புன தாள்மல ராகிய
இணைப்ப தந்தர வேமயில் மீதினில் வரவேணும்

கனத்த செந்தமி ழால்நினை யேதின
நினைக்க வுந்தரு வாயுன தாரருள்
கருத்தி ருந்துறை வாயென தாருயிர் துணையாகக்

கடற்ச லந்தனி லேயொளி சூரனை
யுடற்ப குந்திரு கூறென வேயது
கதித்தெ முந்தொரு சேவலு மாமயில் விடும்வேலா

அனத்த னுங்கம லாலய மீதுறை
திருக்க லந்திடு மாலடி நேடிய
அரற்க ரும்பொருள் தானுரை கூறிய குமரேசா

அறத்தை யுந்தரு வோர்கன பூசுரர்
நினைத்தி னந்தொழு வாரம ராய்புரி
யருட்செ றிந்தவி நாசியுள் மேவிய பெருமானே.

செந்தமிழால் பாடி, மனதால் நினைக்கவும்
 திருவருளைத் தருவாயே. என் உயிர்க்கு துணையாய்
 இருந்து காப்பாயே. கடலில் ஒளிந்த சூரனை இரு
 கூறாக்கி சேவலும் மயிலாமாக்கிக்கு காண்டவனே.
 அடி முடி காண இயலாத சிவனுக்கு அரும்பொருளை
 சொன்ன குமரேசா.

நில உலகில் தேவர்கள் போன்ற அந்தணர்கள்
 அன்புடன் போற்ற அவிநாசியில் பெருமையுடன்
 விளங்குபவனே. மனமது சிதறவும், நோய் வரவும்
 முடி நரைத்து கண்கள் மங்கி, நடை தடுமாறி
 உடலை துன்புறுத்தவும் தாய், மனைவி, மகக்ள்
 ஆகியோர், வெறுத்து வகை கூறி வகை செய்து
 துன்புறும் சமயத்தில் பாசக் கயிற்றுடன் எம
 தாதர்கள் என்னை சிறை பிடிப்பதற்கு முன்பு உன்
 திருவடியை தந்தருள மயில் மீது வரவேண்டும்.

2. திரு ஆமாத்தூர்

தனதன தான தானன

தனதன தான தானன

தனதன தான தனன தனதான

அடல்வடி வேல்கள் வாளிகள்

அவைவிட வோடல் நேர்படு

மயல்விழி யாலு மாதலனு

மதவேழத்

தளவிய கோடுபோல் வினை

யளவள வான கூர்முலை

யதின்முக மூடும் ஆடையின்

அழகாலும்

துடியிடை யாலும் வாலர்கள்
துயர்வுற மாய மாயொரு
துணிவுடன் ஊடு மாதர்கள் துணையாகத்

தொழுதவர் பாத மோதியுன்
வழிவழி யானெ னாவுயர்
துலையலை மாறு போலுயிர் சுழல்வேனோ

அடவியி னூடு வேடர்கள்
அரிவையொ டாசை பேசியும்
அடிதொழு தாகும் ஆண்மையும் உடையோனே

அழகிய தோளி ராறுடை
ஆறுமுக வேளெ னாவுனை
அறிவுடன் ஒது மாதவர் பெருவாழ்வே

விடைபெறும் ஈசர் நேசமு
மிக நினை வார்கள் தீவினை
யுகநெடி தோட மேலணை பவர்முதூர்

விரைசெறி தோகை மாதர்கள்
விரகுட னாடு மாதையில்
விறல்மயில் மீது மேவிய பெருமானே

வள்ளி நாயகியுடன் அன்புடன் பேசியும் மகிழும்
பெருமானே. பன்னிரெண்டு தோளும் ஆறு முகமும்
கொண்ட பெருமானே. அடியார்க்கு பெருவாழ்வு
தருவோனே.

காளை வாகனம் ஏறும் சிவனை நினைப்பவர்
களின் தீவினைகள் விலகுமாறு விளங்கும்

மூதாராகவும் நடன மாதர்கள் பக்தியுடன் ஆடும்
திறமை மிகுந்த ஆமாத்தூரில் மயில் மீது அமர்ந்த
பெருமைக்குரியவனே.

வேல் போன்ற கண்களும் யானையின் கோடு
போன்ற கொங்கைகளும் முகத்தை மூடும் ஆடையின்
அழகினாலும் அழகிய இடையினாலும், விளங்கும்
பெண்களிடம் மயங்கி அழிந்து போக இருந்த
என்னை மீட்டு இந்த பிறவியில் விடுபடச் செய்ய
வருவாயே.

3. திருவாமூர்

தான தனன தனத்தந் தனதான

சீத மதிய மெறிக்குந் தழலாலே
சீறி மதனன் வளைக்குஞ் சிலையாலே

ஓத மருவி யலைக்குங் கடலாலே

ஊழி யிரவு தொலைக்கும் படியோதான்

மாது புகழை வளர்க்குந் திருவாமூர்
வாழு மயிலி லிருக்குங் குமரேசா

காத லடியர் கருத்தின் பெருவாழ்வே
காலன் முதுகை விரிக்கும் பெருமாளே.

சக்தியின் புகழைப் பரப்பும் திருவாமூரில் மயில்
மீது இருக்கும் குமரேசா. உன் திருவடியே எமனை

விரட்டும் பெருமை மிக்கது. குளிர்ச்சி மிக்க சந்திரனும்
எரியும் கணையை வீசும் மன்மதனிடமிருந்து
விடுபட்டு பிறவியை கடக்க அருள்வாயே.

4. திருவாரூர்

தானானத் தனதான
தானானத் தனதான

நீதானெத் தனையாலும்
நீடுழிக் க்ருபையாகி

மாதானத் தனமாக
மாளுனக் கழல்தாராய்

வேதானெத் துனவேளே
வீராசற் குணசீலா

ஆதாரத் தொளியானே
ஆருரிற் பெருமானே.

நான் முகனைத் தண்டித்த வேலனே.
குணமுடைய சீடனே. ஒளிமிக்கவனே. திருவாரூரில்
விளங்குபவனே. உன் அருட்கடலாகிய ஞானத்
திருவடியைத் தந்தருள்க.

தனதன தனன தனதன தனன
தானான தந்த தனதான

மகரம துகெட இருகுமி ழுடைசி
வாரார்ச ரங்க ளெனநீளும்

மதர்விழி வலைகொ டுலகினில் மனிதர்
வாணாள டங்க வருவார்தம்

பகர்தரு மொழியில் ம்ருகமத களப
பாடர கும்ப மிசைவாவிப்

படிமன துனது பரிபுர சரண
பாதார விந்த நிணையாதோ

நகமுக சமுக நிருதரு மடிய
நானாவி லங்கல் பொடியாக

நதிபதி கதற வொருகணை தெரியு
நாராய ணன்றன் மருகோனே

அகனக கனக சிவதல முழுது
மாராம பந்தி யவைதோறும்

அரியளி விததி முறைமுறை கருது
மாருர மர்ந்த பெருமானே.

மலை போன்ற தோள்களைக் கொண்ட
அரக்கர்கள் அழியவும், வருணன் கலங்கவும் கணை
தொடுக்கும் ராமனாக அவதரித்த திருமாலின்
மருகனே.

அனைத்து சிவ திருத்தலங்களும் அடங்கும்
திருவாரூரில் விளங்கும் பெருமானே. மன்மதனின்
கணைகளால் தாக்கப்பட்டு அழியாமல் உன்
திருவடியில் அடைக்கலம் தந்து எனக்கு அருள்
வாயே.

5. திருவாலங்காடு

தனதன தானந் தாத்த தனதன தானந் தாத்த
தனதன தானந் தாத்த தனதான

வடிவது நீலங் காட்டி முடிவுள காலன் கூட்டி
வரவிடு தூதன் கோட்டி விடுபாசம்

மகனொடு மாமன் பாட்டி முதலுற வோருங் கேட்டு
மதிகெட மாயந் தீட்டி யுயிர்போமுன்

படிமிசை தாளுங் காட்டி யுடலுறு நோய்ப்பண் டேற்ற
பழவினை பாவந் தீர்த்து னடியேனைப்

பரிவொடு நாளுங் காத்து விரிதமி ழாலங் கூர்த்த
பரபுகழ் பாடென் றாட்கொ டருள்வாயே

முடிமிசை சோமன் சூட்டி வடிவுள ஆலங் காட்டில்
முதிர்நட மாடுங் கூத்தர் புதல்வோனே

முருகவிழ் தாருஞ் சூட்டி யொருதனி வேழங் கூட்டி
முதல்மற மானின் சேர்க்கை மயல்கூர்வாய்

இடியென வேகங் காட்டி நெடிதரு சூலந் தீட்டி
யெதிர்வொரு சூரன் தாக்க வரஏகி

இலகிய வேல்கொண் டார்த்து உடலிரு கூறன் றாக்கி
யிமையவ ரேதந் தீர்த்த பெருமானே.

சடை மீது சந்திரனை அணிந்து திருவாலங்
காட்டில் நடனமாடும் நடராஜரின் மகனே. விநாயகப்

பெருமானே யானை வடிவத்தில் வரச் செய்து வள்ளி நாயகிக்கு மணமாலை சூட்டியவனே. சூரபத்மனை வேலால் இரு கூறாக்கி தேவர்களின் துன்பத்தை நீக்கிய பெருமானே.

எமன், தன் தூதர்களைக் கொண்டு பாசக்கயிறு வீசி மகனுடன் மாமன், பாட்டி போன்ற சுற்றத்தார் மயங்கும்படி உயிரைப் பிடித்துச் செல்வதற்கு முன்பு உன் திருவடியைக் காட்டி தரிசனம் செய்ய வைத்து உடலில் உள்ள நோய்களும் பழைய வினைகளும் தீரும்படி அருள்வாயாக. அடியவனைக் காத்து தமிழ் மொழி கொண்டு உன் புகழைப் பாடும் அருளைத் தருவாயே.

6. திருவாடுதுறை

தத்ததன தான தனத்தனத் தத்ததத்த

தத்ததன தான தனத்தனத் தத்ததத்த

தத்ததன தான தனத்தனத் தத்ததத்த தனதான

சொற்பிழைவ ராம லுனைக்கனக் கத்துதித்து

நிற்பதுவ ராத பவக்கடத் திற்சுழற்றி

சுக்கிலவ தார வழிக்கிணக் கிக்களித்து

விலைமாதர்

துப்பிறைய தான இழக்கனிக் குக்கருத்தை

வைத்துமய லாகி மனத்தைவிட் டுக்கடுத்த

துற்சனம காத கரைப்புவிட் குட்டழைத்த

நிதிமேவு

கற்பகஇ ராச னெனப்படைக் குப்பெருத்த
அர்ச்சுனந ராதி யெனக்கவிக் குட்பதித்து
கற்றறிவி னாவை யெடுத்தடுத் துப்படித்து
மிகையாகக்

கத்திடுமெ யாக வலிக்கலிப் பைத்தொலைத்து
கைப்பொருளி லாமை யெனைக்கலக் கப்படுத்து
கற்பனைவி டாம லலைத்திருக் கச்சலிக்க
விடலாமோ

எற்பணிய ராவை மிதித்துவெட் டித்துவைத்து
பற்றியக ராவை யிழுத்துரக் கக்கிழித்து
எட்கரிப டாம லிதத்தபுத் திக்கதிக்கு
நிலையோதி

எத்தியப சாசின் முலைக்குடத் தைக்குடித்து
முற்றுயிரி லாம லடக்கிவிட் டுச்சிரித்த
யிற்கணையி ராமர் சுகித்திருக் கச்சினத்த
திறல்வீரா

வெற்பெனம தாணி நிறுத்துருக் கிச்சமைத்து
வர்க்கமணி யாக வடித்திருத் தித்தகட்டின்
மெய்க்குலம தாக மலைக்கமுத் தைப்பதித்து
வெகு கோடி

விட்கதிர தாக நிகர்த்தொளிக் கச்சிவத்த
ரத்தினப டாக மயிற்பரிக் குத்தரித்து
மிக்கதிரு வாவ டுநற்றுறைக் குட்செழித்த
பெருமானே.

காளியங்கன் என்னும் பாம்பின் மீது நடனமாடியவரும், ஆதி மூலமே என்று அழைத்த யானையை முதலிடம் இருந்து காத்தவரும், யானைக்கு முக்தி தந்தவரும் பூதகி என்னும் பிசாசு முலையில் பால் கொடுத்து அழித்தவரும் ராமனாக அவதரித்துவருமாகிய திருமால் மகிழ்ந்து போற்றும் மருமகனே.

மணிகளும், ரத்தினங்களும், முத்துக்களும், ஒளி வீசும் கதிர்களும் கொண்ட திருவாடுதுறையில் உறைபவனே. உன் திருவடியை வணங்கி பிறவிக் கடலை தாண்டுவதை விட்டு விலை மாதர்கள் இடம் சென்று தனவந்தார்கள்பால் சென்று அவர்களை தேவேந்திரன் எனவும், அர்ச்சுனன் எனவும் கவிதைகளால் பாராட்டி வறுமையை போக்கி வந்த என் பொய்வாழ்வை நீக்கி அருள்வாயே.

7. திருவிடைமருதூர்

தனன தனதனன தான தானதன

தனன தனதனன தான தானதன

தனன தனதனன தான தானதன தந்ததான

இலகு குழைகிழிய வூடு போயுலவி

யடர வருமதன னூல ளாவியெதி

ரிளைஞ ருயிர்கவர ஆசை நேர்வலைபொ
திந்தநீலம்

இனிமை கரைபுரள வாகு லாவுசரி

நெறிவு கலகலென வாசம் வீசுகுழ

லிருளின் முகநிலவு கூர மாணுடைய
கன்றுபோக

மலையு மிதழ்பருகி வேடை தீரவுட
லிறுக ஐறுகியநு ராக போகமிக
வளரு மிளகுதன பார மீதினில்மு
யங்குவேனை

மதுர கவியடைவு பாடி வீடறிவு
முதிர அரியதமி ழோசை யாகவொளி
வசன முடையவழி பாடு சேருமருள்
தந்திடாதோ

கலக அசுரர்கிளை மாள மேருகிரி
தவிடு படவுதிர வோல வாரியலை
கதற வரியரவம் வாய்வி டாபசித
ணிந்தபோகக்

கலப மயிலின்மிசை யேறி வேதநெறி
பரவு மமரர்குடி யேற நாளும்வினை
கடிய கொடியவினை வீழ வேலைவிட
வந்தவாழ்வே

அலகை யுடனடம தாடு தாதைசெவி
நிறைய மவுனவுரை யாடு நீபளழில்
அடவி தனிலுறையும் வேடர் பேதையைய
ணந்தகோவே

அமணர் கழுவில்வினை யாட வாதுபடை
கருது குமரகுரு நாத நீதியுள

தருளு மிடைமருதில் மேவு மாமுனிவர்
தம்பிரானே.

அரக்கரை அழிப்பதற்கு மேரு மலை தூசு எழுப்பவும், கடல் அலைகள் கதறவும், ஆதிசேஷன் வாய் பிளக்கவும் வேதநெறி தழைக்கவும் தேவர் வாழ்வு பெருகவும், கொடிய வினை அகலவும் மயில் மீது ஏறி வேலைச் செலுத்துபவனே.

பேய்க் கூட்டத்துடன் ஆடும் தந்தை சிவனின் செவி குளிர பிரணவத்தின் பொருளை உரைப்பவனே. கடப்ப மாலையை அணிந்த முருகோனே. வள்ளி நாயகியின் கணவனே. சமணர்களை கழுவில் ஏற்றிய திருஞான சம்பந்தராக தோன்றிய குமரனே.

நீதியாகிய நல்லெறிகளை மனதில் பதியமாறு செய்த திருவிடைமருதூரில் வாழும் முனிவர்களின் பிரானே. மன்மதனின் செயல்களைக் கூறும் நூல்களை படித்து ஆசை வலையில் விழுந்து காம வலையில் சிக்காத வண்ணம் உன் பெருமைக்குரிய புகழைத் தமிழ் ஓசையால் பாடி மேன்மையடைய அருளை தந்தருள்க.

8. உத்தரகோசமங்கை

தத்தன தானத் தனதன தந்தத்

தத்தன தானத் தனதன தந்தத்

தத்தன தானத் தனதன தந்தத் தனதான

கற்பக ஞானக் கடவுண்மு னண்டத்

திற்புத சேனைக் கதிபதி யின்பக்

கட்கழை பாகப் பமமுது வெண்சர்க்

கரைபால்தேன்

கட்டிள நீர்முகக் கனிபய றம்பொற்

ஹொப்பையி னேறிட் டருளிய தந்திக்

கட்டிளை யாய்பொற் பதமதி றைஞ்சிப்

பரியாய

பொற்சிகி யாய்கொத் துருண்மணி தண்டைப்

பொற்சரி நாதப் பரிபுர என்றுப்

பொற்புற வோதிக் கசிவொடு சிந்தித்

தினிதேயான்

பொற்புகழ் பாடிச் சிவபத மும்பெற்

றுப்பொருள் ஞானப் பெருவெளி யும்பெற்

றுப்புக லாகத் தமுதையு முண்டிட்

டிடுவேனோ

தெற்பமு ளாகத் திரள்பரி யும்பற்

குப்பைக ளாகத் தசுரர்பி ணந்திக்

கெட்டையு மூடிக் குருதிகள் மங்குற்

செவையாகித்

திக்கய மாடச் சிலசில பம்பைத்

தத்தன தானத் தடுடுடு வென்கச்

செப்பறை தாளத் தகுதொகு வென்கச்

சிலபேரி

உற்பன மாகத் தடிபடு சம்பத்

தற்புத மாகத் தமரர்பு ரம்பெற்

றுட்செல்வ மேவிக் கனமலர் சிந்தத்

தொடுவேலா

உட்பொருள் ஞானக் குறமக ளும்பற்

சித்திரை நீடப் பரிமயில் முன்பெற்

றுத்தர கோசத் தலமுறை கந்தப்

பெருமானே.

கொடிய அரக்கர்களின் உடம்பில் இருந்து
ரத்தம் வெள்ளமாக பெருகவும் யானை போன்ற
போர்ப்படைகள் மாய்ந்து கிடக்கவும் பேய்கள்
துள்ளிக் குதித்து ஆடவும் வேலெடுத்து வென்று
தேவர்களுக்கு செல்வச் செழிப்பை தந்தவனே.

வள்ளி தெய்வானையுடன் திகழ்ந்து
உத்தரகோசமங்கையில் அருள்பவனே. கற்பகமே,
ஞானத்தின் திருவுருவே, தேவசேனாபதியே சுவை
மிக்க கரும்பின் பாகு அப்பம், அமுது, வெண்சர்க்கரை,
பால், தேன், இளநீர், முக்கனி, பயிறு போன்றவற்றை
ஏற்கும் யானை முகக் கடவுளின் தம்பியே,

மயில் வாகனம் உடைய நாதனே உன்
திருவடியில் தண்டையில் சிலம்பு முழங்க சிந்தித்து
கசிந்து உருகி திருப்புகழைப்பாடி மெய்ப்பொருளை
அடைய வணங்கும் எனக்கு சிவானந்த பேறு
அருள்வாயே.

9. உத்திரமேரூர்

தனன தனன தனதான தனன தனன தனதான

தனன தனன தனதான தனதான

சுருதி மறைக ளிருநாலு திசையி லதிபர் முநிவோர்கள்
துகளி லிருடி யெழுபேர்கள் சுடர்முவர்

சொலவில் முடிவில் முகியாத பகுதி புருடர் நவநாதர்
தொலைவி லுடுவி னுலகோர்கள் மறையோர்கள்

அரிய சமய மொருகோடி அமரர் சரணர் சதகோடி
அரியு மயனு மொருகோடி யிவர்கூடி

அறிய அறிய அறியாத அடிக ளறிய அடியேனும்
அறிவு ளறியு மறிவுற அருள்வாயே

வரைகள் தவிடு பொடியாக நிருதர் பதியு மழிவாக
மகர சலதி அளறாக முதுகூரும்

மடிய அலகை நடமாட விஜய வனிதை மகிழ்வாக
மவுலி சிதறி இரைதேடி வருநாய்கள்

நரிகள் கொடிகள் பசியாற உதிர நதிக ளலைமோத
நமனும் வெருவி யடிபேண மயிலேறி

நளின வுபய கரவேலை முடுகு முருக வடமேரு
நகரி யுறையு மிமையோர்கள் பெருமானே.

மலைகள் பொடியாகவும், அரக்கர்கள் நகரம்
அழியவும், கடல் வற்றிச் சேறாகவும், பேய்கள்
நடமாடவும் பேய்களைத் தேடி வரும் நாய்களும்
நரிகளும் பசியாறவும் ரத்த வெள்ளம் பெருகி ஓடவும்
எமன் அஞ்சி வெற்றி திருமகள் மயில் மீது
முருகனாக வருவதைக் காணவும் உத்திரமேரூரில்
விளங்குபவனே.

நான்கு மறைகள் எட்டுத் திக்குப் பாலகர்கள்
முனி பொங்கர்கள் சப்தரிஷிகள் சூரியன் சந்திரன்,
அக்னி, நவசக்திகள் விண்ணவர்கள் மறையவர்கள்
தேவர்கள் கின்னர்கள், நாரதர்கள், பிரம்மர்கள்,
அறிவதற்கு அரியா திருவடிகளைக் கொண்டவனே.
உன் திருவடியை எனக்கு அருள்வாயாக.

தான தந்த தான தந்த தான தந்த தான தந்த
தான தந்த தான தந்த தனதான

தோலெ லும்பு சீந ரம்பு பீளை துன்று கோழை பொங்கு
சோரி பிண்ட மாயு ருண்டு வடிவான

தூல பங்க காயம் வம்பி லேசு மந்து நான்மெ லிந்து
சோரு மிந்த நோய கன்று துயரார

ஆல முண்ட கோன கண்ட லோக முண்ட மால்வி ரிஞ்ச
னார ணங்க ளாக மங்கள் புகழ்தாளும்

ஆன னங்கள் மூவி ரண்டு மாறி ரண்டு தோளு மங்கை
யாடல் வென்றி வேலு மென்று நினைவேனோ

வால சந்த்ர சூடி சந்த வேத மந்த்ர ரூபி யம்பை
வாணி பஞ்ச பாணி தந்த முருகோனே

மாயை யைந்து வேக மைந்து பூத மைந்து நாத மைந்து
வாழ்பெ ருஞ்ச ராச ரங்க ளுறைவோனே

வேலையன்பு கூர வந்த ஏக தந்த யானை கண்டு
வேடர் மங்கை யோடி யஞ்ச அணைவோனே

வீர மங்கை வாரி மங்கை பாரின் மங்கை மேவு கின்ற
மேரு மங்கை யாள வந்த பெருமானே.

சந்திரனைச் சூடி வேத மந்திர ரூபமாக விளங்கும்
பார்வதி, வாணி, பஞ்சபாணி என்னும் அம்பிகையின்
மகனே. விநாயகனே, ஐம்பூதங் களாகவும்
அண்டசராசரங்களாகவும் தத்துவங் களாகவும்
விளங்குபவனே.

விநாயக பெருமானே யானை வடிவம் தாங்கி
உதவ வள்ளியை மணந்தவனே கலைமகளும்
திருமகளும் திகழும் உத்தரமேருரில் அருளாட்சி
புரிபவனே.

தோல், எலும்பு, சீழ், நரம்பு, தீளை, போலை
என உள்ள இந்த பருத்த உடம்பானது மெலிந்து
போகாமல் சிவனாரும் திருமாலும் நான்மறைகளும்
ஆகமங்களும் போற்றும் திருவடியும் ஆறு
திருமுகமும் பன்னிரு தோள்களும் கொண்டு
திருவிளையாடல் புரிந்து வேலாயுதம் தாங்கிய
பெருமானே காப்பாயே.

தானனத் தனதான தானனத் தனதான
தானனத் தனதான தனதான

நீள்புயற் குழல்மாதர் பேரினிற் க்ருபையாகி
நேசமுற் றடியேனு நெறிகெடாய்

நேமியிற் பொருள்தேடி யோடியெய்த் துளம்வாடி
நீதியிற் சிவவாழ்வை நினையாதே

பாழினுக் கிரையாய நாமம்வைத் தொருகோடி
பாடலுற் றிடவேசெய் திருமோச

பாவியெப் படிவாழ்வ னேயர்கட் குளதான
பார்வைசற் றருளோடு பணியாயோ

ஆழியிற் றுயில்வோனு மாமலர்ப் பிரமாவு
மாகமப் பொருளோரு மனைவோரும்

ஆனைமத் தகவோனும் ஞானமுற் றியல்வோரு
மாயிரத் திருநூறு மறையோரும்

வாழுமுத் தரமேருர் மேவியற் புதமாக
வாகுசித் திரதோகை மயிலேறி

மாறெனப் பொருசூர னீறெழப் பொரும்வேல
மான்மகட் குளனான பெருமாளே.

திருமாலும் நான்முகனும் சிவானந்தம் அறிந்த
மேலோர்களும் விநாயகப் பெருமானும் ஞானிகளும்
மறையவர்களும் வாழும் உத்திரமேரூரில் மயில் மீது
அமர்ந்து போர் செய்து சூரபத்மனை அழித்த
வேலவனே,

வள்ளியின் மணவாளனே, நான் பெண்கள் மீது
மனதை செலுத்தி நன்னெறி கெட்டு
பொருளாசையுடன் திரிந்து கெட்டிருக்கும் நேரம்
சிவானந்தத்தை அருளி அடியவன் மீது திருப்பார்வை
செலுத்தி அருள்வாயே.

10. எட்டுக்குடி

தனதத்த தனதத்த தனதத்த தனதத்த
தனதத்த தனதத்த தனதானா

கடலொத்த விடமொத்த கணையொத்த பிணையொத்த
கயலொத்த மலரொத்த விழிமானார்

கனசெப்பு நளினத்து முகைவெற்பை நிகர்செப்பு
கதிர்முத்து முலைதைக்க அகலாதே

மிடலுற்ற கலவிக்கு ஞானநச்சி வளமற்று
மிடிபட்டு மடிபட்டு மனமாழ்கி

மெலிவுற்ற தமிழற்கு னிருபத்ம் சரணத்தை
மிகநட்பொ டருள்தற்கு வருவாயே

தடையற்ற கணைவிட்டு மணிவஜ்ர முடிபெற்ற
தலைபத்து டையதுட்ட னுயிர்போகச்

சலசத்து மயிலுற்ற சிறைவிட்டு வருவெற்றி
தருசக்ர தரனுக்கு மருகோனே

திடமுற்ற கனகப்பொ துவில்நட்பு டனடித்த
சிவனுக்கு விழியொத்த புதல்வோனே

செழுநத்து மிழுமுத்து வயலுக்குள் நிறைபெற்ற
திகழெட்டி குடியுற்ற பெருமாளே.

தடையில்லாமல் வெற்றி வாகை சூடியவனும்,
மணிமுடி கொண்டவனும், பத்து தலை
உடையவனுமான ராவணனைக் கொன்று சீதையை
மீட்ட ராமபிரான் சக்ராயுதத்துடன் திகழ அவரன்
மருகோனே.

பொற்சபையில் நடமாடும் சிவனின் கண்ணைப்
போன்ற மகனே. வயல்கள் சூழ்ந்த எட்டிக்குடியில்
உள்ள பரம்பொருளே. அம்பை ஒத்த பார்வையும்
விழியும் கொண்டு செப்புக் கலசம் போன்ற
கொங்கையை விட்டு அகலாதவனும் பெண்களிடம்
சென்று துன்பம் அடைந்து வாடிய எனக்கு உன்
தாமரை திருவடியில் அடைக்கலம் தந்து
அருள்வாயே.

11. திருவையாறு

தனன தானன தானன தானன

தனன தானன தானன தானன

தனன தானன தானன தானன தனதான

சொரியு மாமுகி லோஇரு னோகுழல்

சுடர்கொள் வாளிணை யோபிணை யோவிழி

சுரர்த மாரமு தோகுயி லோமொழி யிதழ்கோவை

துவர தோஇல வோதெரி யாஇடை

துகளி லாவன மோபிடி யோநடை

துணைகொள் மாமலை யோமுலை தானென

உரையாடிப்

பரிவி னாலெனை யாளுக நானொரு
பழுதி லானென வாணுத லாரொடு
பகடி யேபடி யாவொழி யாஇடர் படுமாயப்

பரவை மீதழி யாவகை ஞானிகள்
பரவு நீள்புக மேயது வாமிகு
பரம வீடது சேர்வது மாவது மொருநாளே

கரிய மேனிய னானிரை யாள்பவன்
அரிய ராவணை மேல்வளர் மாமுகில்
கனகன் மார்பது பீறிய வாளரி கனமாயக்

கபடன் மாமுடி யாறுட னாலுமொர்
கணையி னால்நில மீதுற நூறிய
கருணை மால்கவி கோபக்ரு பாகரன்
மருகோனே

திரிபு ராதிகள் தூளெழ வானவர்
திகழ வேமுனி யாவருள் கூர்பவர்
தெரிவை பாதியர் சாதியி லாதவர் தருசேயே

சிகர பூதர நீறுசெய் வேலவ
திமிர மோகர வீரதி வாகர
திருவை யாறுறை தேவக்ரு பாகர பெருமானே.

கரிய மேனி கொண்டவரும் பசுக்களை
காப்பவரும் பாம்பணையில் துயில்பவரும்
இரணியனை அழித்த நரசிம்ம வடிவம் எடுத்தவரும்
சீதையைக் கவர்ந்த ராவணனை வீழ்த்தியவரும்
வானரங்களுக்கு கிருபை செய்தவருமான திருமாலின்
மருகனே முப்புரம் எரித்தவரும் தேவர்களை

காத்தவரும் உமையொரு பாகம், ஆண், பெண், அலி
எனவும் கொல்வதற்கு அரியவருமான சிவனின்
மகனே. வேலாயுதம் கொண்டவனே, ஆணவத்தை
அழித்தவனே, வீரம் மிகுந்தவனே.

சூரியனைப் போன்றவனே திருவையாறில்
வாழும் கிருபாகரனே. கரிய மேகமோ, இருளோ
கூந்தல் ஒளிமிக்கவனோ. மானா விலி.
தேவாமிர்தமோ, குயிலோ மொழி. கோவை பழம்
இதழ், உண்டோ, இல்லையோ தெரியாத இடை,
வனமோ, பெண் யானையோநடை,

மாமலையே முலை, என பெண்களின் உடல்
உறுப்புகளை புகழ்ந்து பாடி நாள்தோறும் மெலிந்து
திரிந்த அடியோனை ஆட்கொண்டு உம்முடைய
பெருமையை போற்றி வணங்க செய்து அடியேனுக்கு
நீ முக்தி வழங்குவது என்னாலோ.

12. திருவொற்றியூர்

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான தனதான

கரியமுகில் போலு மிருளளக பார
கயல்பொருத வேலின் விழிமாதர்

கலவிகளில் மூழ்கி ம்ருகமதப டீர
களபமுலை தோய அணையூடே

விரகமது வான மதனகலை யோது
வெறியனென நாளு முலகோர்கள்

விதரணம தான வகைநகைகள் கூறி
விடுவதன்முன் ஞான அருள்தாராய்

அரிபிரமர் தேவர் முனிவர்சிவ யோகர்
அவர்கள்புக மோத புவிமீதே

அதிகநட ராஜர் பரவுகுரு ராஜ
அமரர்குல நேச குமரேசா

சிரகரக பாலர் அரிவையொரு பாகர்
திகழ்கநக மேனி யுடையாளர்

திருவளரு மாத்ரி புரியதனில் மேவு
ஜெயமுருக தேவர் பெருமானே.

திருமால் நான்முகன், தேவர்கள், முனிவர்கள், சிவயோகிகள் என அனைவரும் போற்ற நடராஜர் வணங்கும் குருமூர்த்தி தேவரின் காவலனே, குமரேசா, உமையொரு பாகனாக திகழும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவொற்றியூரில் உள்ள முருகனே.

கூரிய வேல் போன்ற கண்கள் கொண்ட பெண்களின் கலவியில் மூழ்கியும் சந்தனம் பூசிய கொங்கைகள் நனைத்தும் மன்மத கலைகளை புரிந்து வெறியனாகத் திகழ்ந்து மற்றவர்கள் பார்த்து சிரிக்கத் தெரிந்த என்னை நேற்று ஞானமும் உண்டாகும்படி அருள் தாராயோ.

தனதத்தன தானதன தனதத்தன தானதன
தனதத்தன தானதன தனதானா

சொருப்பிர காசவிச வருப்பிர மாகநிச
சுகவிப்பிர தேசரச சுபமாயா

துலியப்பிர காசமத சொலியற்றர சாசவித
தொகைவிக்ரம மாதர்வயி நிடையூறு

கருவிற்பிற வாதபடி யுருவிற்பிர மோதஅடி
களையெத்திடி ராகவகை யதின்மீறிக்

கருணைப்பிர காசவுன தருளுற்றிட ஆசில்சிவ
கதிபெற்றிட ரானவையை யொழிவேனோ

குருகுக்குட வாரகொடி செருவுக்கிர ஆதபயில்
பிடுகைத்தல ஆதியரி மருகோனே

குமரப்பிர தாபகுக சிவசுப்பிர மாமணிய
குணமுட்டர வாவசுரர் குலகாலா

திருவொற்றியு நாமருவு நகரொற்றியுர் வாரிதிரை
யருகுற்றிடு மாதிரிவ னருள்பாலா

திகழுற்றிடு யோகதவ மிகுமுக்கிய மாதவர்க
ளிதயத்திட மேமருவு பெருமானே.

சேவற் கொடியுடன் வேலாயுதம் பிடித்து
அரக்கர்களை அழிக்கும் திருமாலின் மருகனே.
குமரப் பெருமானே குகனே, சிவசுப்ரமணியனே,

அரக்கர்களுக்கு எமனாக விளங்குபவனே. செல்வம் நிறைந்த திருவொற்றியூரில் வாழும் ஆதி சிவனின் மகனே. முனிவர்கள் போற்றும் பெருமைக்குரியவனே. அழகிய வடிவமும் சுகமும் தரும் பெண்களின் வயிற்றில் நான் கருவாக உருவாகாத வண்ணம் உன்னிடம் சிவகதியைப் பெறுவோனோ? அடியேனை நீ தவிர்த்து விட வேண்டாம்.

13. திருவோத்தூர்

தனனாத் தானன தானம் தனனாத் தானன தானம்
தனனாத் தானன தானம் தனதான

தவர்வாட் டோமர சூலந் தரியாக் காதிய சூருந்
தணியாச் சாகர மேழுங் கிரியேழுஞ்

சருகாக் காய்கதிர் வேலும் பொருகாற் சேவலு நீலந்
தரிசுத் தாடிய மாவுந் தினைகாவல்

துவர்வாய்க் கானவர் மானுஞ் சுரநாட் டாளொரு தேனுந்
துணையாத் தாழ்வற வாழும் பெரியோனே

துணையாய்க் காவல்செய் வாயென் றுணராப் பாவிகள்
பாலுந்

தொலையாப் பாடலை யானும் புகல்வேனோ

பவமாய்த் தாணது வாகும் பனைகாய்த் தேமண நாளும்
பழமாய்ப் பார்மிசை வீழும் படிவேதம்

படியாப் பாதகர் பாயன் நியுடாப் பேதைகள் கேசம்
பறிகோப் பானிகள் யாருங் கழுவேறச்

சிவமாய்த் தேனமுதூறுந் திருவாக் காலொளி சேர்வெண்
டிருநீற் றாலம ராடுஞ் சிறியோனே

செழுநீர்ச் சேய்நதி யாரங் கொழியாக் கோமளம் வீசுந்
திருவோத் தூர்தனில் மேவும் பெருமானே.

ஆணாக இருந்த பனை, மீண்டும் காய்த்தது. சமணர்கள் கழுவில் ஏற்றப்பட்டனர். தேவார திருமுறைகள் பாடல் பெற்றது. அத்தகைய ஞானசம்பந்தனாக அவதரித்தவனே. திருநீற்றின் பெருமையை விளங்கச் செய்தவனே.

சேயாற்றில் சிறப்பு மிக்க திருவோத்தூரில் வீற்றிருப்பவனே, வில், வாள், தோ மரம், சூலம் போன்ற படைகளை தாண்டி ஏழு கடலையும் ஏழு மலைகளையும் கலங்கசெய்தவனே. பகைவர்களை அழிக்கும் வேலும் சேவற்கொடியும்,

மயில் வாகனமும் கொண்டு வள்ளி தெய்வாயுடன் வீற்றிருக்கும் பெருமான். உன்னையே உற்றதுணையாக்கி எளியவன், திருப்பாடல்கள் பாடலானேன்.

14. திருக்கடவுர்

தானதன தான தத்த தானதன தான தத்த
தானதன தான தத்த தனதான

சூலமென வோடு சர்ப்ப வாயுவைவி டாத டக்கி
தூயவொளி காண முத்தி விதமாகச்

சூழுமிருள் பாவ கத்தை வீழ அழ லூடெ ரித்து
சோதிமணி பீட மிட்ட மடமேவி

மேலைவெளி யாயி ரத்து நாலிருப ராப ரத்தின்
மேவியரு ணாச லத்தி னுடன்மூழ்கி

வேலுமயில் வாக னப்ர காசமதி லேத ரித்து
வீடுமது வேசி றக்க அருள்தாராய்

ஓலசுர ராழி யெட்டு வாளகிரி மாய வெற்பு
மூடுருவ வேல்தொ டுத்த மயில்வீரா

ஓதுகுற மான்வ னத்தில் மேவியவள் கால்பி டித்து
ளோமெனுப தேச வித்தொ டணைவோனே

காலனொடு மேதி மட்க ஷுழிபுவி மேல்கி டத்து
காலனிட மேவு சத்தி யருள்பாலா

காலமுதல் வாழ்பு விக்க தாரநகர் கோபு ரத்துள்
கானமயில் மேல்த ரித்த பெருமானே.

அரக்கர்களும் கடலும் மலையும் ஓலமிட்டு
அலறவும் கிரெஞ்ச மலையை ஊடுரவிச் செல்ல வேல்
படையை விட்ட மயில் வீரனே.

வள்ளியின் மணாளனே. பிரணவ மந்திரத்தை
அருள்பவனே. எமனுடைய எருமை கடா
வாகனத்தை அளித்த திருவடியைக் கொண்ட
சிவபெருமானின் இடப்பாகம் உள்ள உமையின்
மைந்தனே, திருக்கடலூரில் மயில் மீது அமர்ந்து
வருபவனே. சுழு முனை இடைக்கழி, பிங்கலை

என்னும் மூச்சு காற்றினை உள்ளுக்கும் அடுக்கி
மேலே செலுத்தி அருளைப் போக்கி பாவத்தை விழ
செய்து நெருப்புடன் எரிய வந்தது சோதி மணி
பிடித்து பெண் பொருளுடன் பிரகாசத்தில் உடனாகி
நன்மை பெருக அருள்புரிவாயே.

15. சீர்காழி

தனன தான தானான தனன தான தானான
தனன தான தானான தனதான

இரத மான தேனுற லதர மான மாமாத
ரெதிரி லாத பூணார முலைமீதே

இனிது போடு மேகாச உடையி னாலு மாலால
விழியி னாலு மாலாகி யநுராக

விரக மாகி யேபாய லிடைவி டாமல் நாடோறு
ம்ருகம தாதி சேரோதி நிழல்மூழ்கி

விளையு மோக மாமாயை கழலு மாறு நாயேனும்
விழல னாய்வி டாதேநி னருள்தாராய்

அரக ராஎ னாமுடர் திருவெ ணீறி டாமுடர்
அடிகள் பூசி யாமுடர் கரையேற

அறிவு நூல்க லாமுடர் நெறியி லேநி லாமுடர்
அறம்வி சாரி யாமுடர் நரகேழிற்

புரள வீழ்வ ரீராறு கரவி நோத சேய்சோதி
புரண பூர ணாகார முருகோனே

புயலு லாவு சேணாடு பரவி நாளு மீடேறு
புகலி மேவி வாழ்தேவர் பெருமானே.

சீர்காழியில் உறையும் பெருமைக்குரியவனே. மூடர்களும் திருநீறு அணியாதவர்களும் மூர்த்தியை வணங்காதவர்களும் ஞானநூல்களை கல்லாதவர்கள் முக்திநெறியில் வழிபடாதவர்களும், அறநெறியில் ஒழுகாதவர்களும் ஏழு வகை நரகத்தில் விழும் மூடர்கள்.

பன்னிரு கை கொண்டவனே. புரண பொருள் ஆனவனே. காமம் மயக்கத்தில் பெண்களை தேடிச் சென்று திரிந்த நாயைப் போன்ற என்னை முன்னேற்றுவதற்கு சீர்காழியில் திருவருளை தருவாயே.

தானத்தன தான தனந்த தானத்தன தான தனந்த
தானத்தன தான தனந்த தனதான

ஊனத்தசை தோல்கள் சுமந்த காயப்பொதி மாய மிகுந்த
ஊசற்சுடு நாறு குரம்பை மறைநாலும்

ஓதப்படு நாலு முகன்ற னாலுற்றிடு கோல மெழுந்து
ஓடித்தடு மாறி யுழன்று தளர்வாகிக்

கூனித்தடி யோடு நடந்து ஈனப்படு கோழை மிகுந்த
கூளச்சட மீதை யுகந்து புவிமீதே

கூசப்பிர மாண ப்ரபஞ்ச மாயக்கொடு நோய்க ளகன்று
கோலக்கழ லேபெற இன்று அருள்வாயே

சேனக்குரு கூடலி லன்று ஞானத்தமிழ் நூல்கள் பகர்ந்து
சேனைச்சம ணோர்கழு வின்கண் மிசையேறத்

தீரத்திரு நீறு புரிந்து மீனக்கொடி யோனுடல் துன்று
தீமைப்பிணி தீர வுவந்த குருநாதா

கானச்சிறு மானை நினைந்து ஏனற்புன மீது நடந்து
காதற்கிளி யோடு மொழிந்து சிலைவேடர்

காணக்கணி யாக வளர்ந்து ஞானக்குற மானை மணந்து
காழிப்பதி மேவி யுகந்த பெருமானே.

சமணர்களை ஞானத் தமிழால் வென்று
பாண்டியனின் வெப்பு நோயைத் தீர்த்து வாதத்தில்
சமணர்களை வென்று கழுவித் ஏற்றி ஞான
சம்பந்தராக அவதரித்த முருகோனே.

வள்ளி நாயகியுடன் இனிய மொழிகளை பேசி
வேங்கை மரமாகி சீகாழியில் காட்சி தருள்பவனே.
ஊன், தசை, தோல், போன்றவற்றை சுமந்து
அழுக்குடன் வாழ்ந்து நான்முகனார் எழுதப்பட்ட
பிறவி தளர்ந்து கூன் விழுந்து தடி ஊன்றி நடந்து
ஈசலையும் கோழையும் பெருகி நோய்கள் உண்டாகி
மானும் இயல்புடையது இந்த மனித வாழ்க்கை,
இதில் பெருமை மிக்க உன் திருவடியை
வணங்குவதற்கு அருள்வாயே.

தனதன தந்தன தந்தன தந்தன

தனதன தந்தன தந்தன தந்தன

தனதன தந்தன தந்தன தந்தன தனதான

சருவி யிகழ்ந்து மருண்டு வெகுண்டுறு

சமயமு மொன்றிலை யென்ற வரும்பறி

தலையரு நின்று கலங்க விரும்பிய தமிழ்கூறுஞ்

சலிகையு நன்றியும் வென்றியு மங்கள்

பெருமைக ளுங்கன முங்குண மும்பயில்

சரவண மும்பொறை யும்புக முந்திகழ்

தனிவேலும்

விருது துலங்க சிகண்டியி லண்டரு

முருகி வணங்க வரும்பத மும்பல

விதரண முந்திற முந்தர முந்தினை புனமானின்

ம்ருகமத குங்கும கொங்கையில் நொந்தடி

வருடிம ணந்துபு ணர்ந்தது வும்பல

விஜயமு மன்பின்மொ ழிந்துமொ ழிந்தியல்

மறவேனே

கருதியி லங்கை யழிந்துவி டும்படி

அவுணர டங்கம டிந்துவி ழும்படி

கதிரவ னிந்து விளங்கி வரும்படி விடுமாயன்

கடகரி யஞ்சி நடுங்கி வருந்திடு

மடுவினில் வந்துத வும்புய லிந்திரை

கணவன ரங்க முகுந்தன் வருஞ்சக டறமோதி

மருது குலுங்கி நலங்க முனிந்திடு
வரதன லங்கல் புனைந்தரு ஞங்குறள்
வடிவனெ டுங்கடல் மங்கவொ ரம்புகை தொடுமீளி

மருகபு ரந்தர னுந்தவ மொன்றிய
பிரமபு ரந்தனி லுங்குக னென்பவர்
மனதினி லும்பரி வொன்றிய மர்ந்தருள்
பெருமானே.

கீதையை மீட்க படை கொண்டவரும் சூரிய
சந்திரனை காத்தவரும் முதலையிடம் அகப்பட்ட
யானைக்கு முக்தி தந்தவரும் திருமகளின் கணவரும்
திருவரங்கத்தில் உறங்கியவரும், அர்ச்சுனன்
தேரோட்டியும் பகவத் கீதையை அருளியவரும்,

மருத மரமாய் நின்ற அரக்கர்களை
ஆட்கொண்டவரும், மகாபலியிடம் வாமனராக
தோன்றியவரும் வருணன் மீது அம்பு எய்தவருமான
திருமாலின் மருகனே தேவேந்திரன் வணங்க
சீர்காழியில் இருப்பேவனே குகப் பெருமானே
அழிவற்ற சமணர்கள் கலங்க தமிழ் மறைகளை
ஓதியவரே.

செல்வாக்கு மிக்க செயல்களும் வெற்றி
வாகையும் மங்களகரமான பெருமைகளும் சிறப்பும்
நற்குணமும் சரவண மந்திரமும் இரக்கமும்
வடிவேலும் மயில் மீது ஏறி விளங்க, வள்ளி
நாயகியுடன் வரும் உன்னைத் தொழுது துதிப்பேனே.

16. கும்பகோணம்

தனத்த தந்தன தானன தானன

தனத்த தந்தன தானன தானன

தனத்த தந்தன தானன தானன தனதான

செனித்தி டுஞ்சல சாழலு மூழலும்

விளைத்தி டுங்குடல் பீறியு மீறிய

செருக்கொ டுஞ்சதை பீளையு மீளையு முடலூடே

தெளித்தி டும்பல சாதியும் வாதியும்

இரைத்தி டுங்குல மேசில கால்படர்

சினத்தி டும்பவ நோயென வேயிதை

யனைவோருங்

கனைத்தி டுங்கலி காலமி தோவென

வெடுத்தி டுஞ்சடு காடுபு காவென

கவிழ்த்தி டுஞ்சட மோபொடி யாய்விடு

முடல்பேணிக்

கடுக்க னுஞ்சில பூடண மாடைகள்

இருக்கி டுங்கலை யேபல வாசைகள்

கழித்தி டுஞ்சிவ யோகமு ஞானமு

மருள்வாயே

தனத்த னந்தன தானன தானன

திமித்தி திந்திமி தீதக தோதக

தகுத்து துந்துமி தாரைவி ராணமொ டடல்பேரி

சமர்த்த மொன்றிய தானவர் சேனையை
 வளைத்து வெஞ்சின வேல்விடு சேவக
 சமத்து ணர்ந்திடு மாதவர் பாலருள்
 புரிவோனே

தினைப்பு னந்தனி லேமய லாலொரு
 மயிற்ப தந்தனி லேசர ணானென
 திருப்பு யந்தரு மோகன மானினை
 யணைவோனே

சிவக்கொ முஞ்சுட ரேபர னாகிய
 தவத்தில் வந்தருள் பாலக்ரு பாகர
 திருக்கு டந்தையில் வாழ்முரு காகரர்
 பெருமாளே.

துந்துபி, தாரை, பேரிகை, முழங்க
 போர்க்களத்தில் வேல் கொண்டு அரக்கர்களை
 அழித்து தேவர்களுக்கு முனிவர்களுக்கும்
 அருள்பவனே. வள்ளி நாயகியிடம் உள்ளம்
 கொண்டவனே.

சிவக்கொழுந்தே பரம்பொருளே. கிருபாகரனே.
 நீரும் பீளையும் அழுக்கும், ஆபாசமும் சதையும்,
 கொண்ட இந்த உடம்பானது சாதி, குலம், மரவு,
 இனம், பிணி, பிறப்பு என்னும் நோயினால் திரிந்து
 ஆடல்களில் தோய்ந்தும் சுடுகாட்டில் எடுத்துச்
 செல்லப்படுவதும் மறந்து உடலை அலங்கரிந்து
 கடுக்கண், ஆபரணங்கள், பட்டாடைகள் கொண்டு
 போர்த்தி ஆசைகள் கொண்டு திரிகின்றோம்.
 அவற்றைத் துறந்து சிவயோகத்தில் திளைக்கும்
 ஞானத்தை தந்து அருள்வாயே.

17. சிக்கல்

தனதன தத்தத் தந்தான தானன

தனதன தத்தத் தந்தான தானன

தனதன தத்தத் தந்தான தானன தனதானா

புலவரை ரசவிக் குந்தாரு வேமது

ரிதகுண வெற்பொக் கும்புவை மார்முலை

பொருபுய திக்கெட் டும்போயு லாவிய

புகழாளா

பொருவரு நட்புப் பண்பான வாய்மையி

லுலகிலு னக்கொப் புண்டோவெ னாநல

பொருள்கள் நிரைத்துச் செம்பாக மாகிய

கவிபாடி

விலையில்த மிழ்ச்சொற் குன்போலு தாரிகள்

எவரென மெத்தக் கொண்டாடி வாழ்வெனும்

வெறிகொளு லுத்தர்க் கென்பாடு கூறிடு

மிடிதீர

மிகவரு மைப்பட் டுன்பாத தாமரை

சரணமெ னப்பற் றும்பேதை யேன்மிசை

விழியருள் வைத்துக் குன்றாத வாழ்வையு

மருள்வாயே

இலகிய வெட்சிச் செந்தாம மார்புய

சிலைநுதல் மைக்கட் சிந்தூர வாணுதல்

இமயம கட்குச் சந்தான மாகிய முருகோனே

இளையகொ டிச்சிக் கும்பாக சாதன
னுதவுமொ ருத்திக் குஞ்சீல நாயக
எழிலியெ ழிற்பற் றுங்காய மாயவன்
மருகோனே

அலர்தரு புட்பத் துண்டாகும் வாசனை
திசைதொறு முப்பத் தெண்காதம் வீசிய
அணிபொழி லுக்குச் சஞ்சார மாமளி
யிசையாலே

அழகிய சிக்கற் சிங்கார வேலவ
சமரிடை மெத்தப் பொங்கார மாய்வரும்
அசுரரை வெட்டிச் சங்கார மாடிய
பெருமானே

உமையின் மகனே வள்ளி தெய்வானையின்
கணவனே. திருமாலின் மருகோனே, சோலைகளில்
வண்டுகள் இசைபாடும் சிக்கல் என்னும் தலத்தில்
உள்ள சிங்காரவேலனே. போர்க்களத்தில்
அரக்கர்களை வென்ற வீரனே.

நட்புக்குத் திலகம் எனவும் ஒப்பற்ற
பெருமையுடையவன் எனவும் பாடல்கள் பாடி
வெகுமதி அளிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்று
பஞ்சங்களைப் போற்றி வறுமையைத் தீர்த்து திரிந்த
எளியவன் உன் திருவடியைப் பற்றினேன்
அருள்புரிவாயாக.

18. திருப்பனந்தாள்

தந்தா தத்தன தந்தா தத்தன
தந்தா தத்தன தனதான

கொந்தார் மைக்குழ லிந்தார் சர்க்கரை
யென்றே செப்பிய மொழிமாதர்

கொங்கார் முத்துவ டந்தா னிட்டத
னந்தா னித்தரை மலைபோலே

வந்தே சுற்றிவ னைந்தா லற்பம
னந்தா னிப்படி யுழலாமல்

மங்கா நற்பொரு ளிந்தா அற்புதம்
என்றே யிப்படி அருள்வாயே

இந்தோ டக்கதிர் கண்டோ டக்கட
மண்டா நற்றவர் குடியோட

எங்கே யக்கிரி யெங்கே யிக்கிரி
யென்றே திக்கென வருகூரைப்

பந்தா டித்தலை விண்டோ டக்களம்
வந்தோ ரைச்சில ரணகாளிப்

பங்கா கத்தரு கந்தா மிக்கப
னந்தா னுற்றருள் பெருமானே.

சந்திரனும், சூரியனும், அஞ்சி மறையவும்
முனிவர்கள் பயந்து ஓடவும் அவர்களைத் தேடி

அரக்கர்களை பந்தாடி தலைகளைத் துண்டித்து
ரணகளமாக்கிய கந்தவேலே. திருப்பனந்தாளில்
உறையும் பெருமானே.

கூந்தலும் இனிய மொழியும் மலை போன்ற
தனங்களைக் கொண்ட பெண்களிடம் சுற்றித்
திரியாமல் நற்பொருளை எனக்கு தந்தருள்வாயே.

19. பாண்டிக்கொடிமுடி

இருவினைப் பிறவிக் கடல்மூழ்கி
இடர்கள்பட் டலையப் புகுதாதே
திருவருட் கருணைப் ப்ரபையாலே
திரமெனக் கதியைப் பெறுவேனோ
அரியயற் கறிதற் கரியானே
அடியவர்க் கெளியற் புதநேயா
குருவெனச் சிவனுக் கருள்போதோ
கொடுமுடிக் குமரப் பெருமானே

மாலும் நான்முகனும் அறிவதற்கு
இயலாதவராய் உயிர்களிடத்தில் அன்பு காட்டும்
சிவனுக்கு குருவாக உள்ளவனே. திருக்கொடிமுடியில்
உறையும் பெருமானே.

நல்வினை தீவினை என்னும் பிணியால்
கட்டப்பட்டு வரும் பிறவிக் கடலில் மூழ்காதபடி
கருணையுடன் திருவருள் புரிந்து முக்தியை
அருள்வாயே.

20. திருப்பாதிரிபுலியூர்

தனதன தனன தனந்த தானன

தனதன தனன தனந்த தானன

தனதன தனன தனந்த தானன தனதான

நிணமொடு குருதி நரம்பு மாறிய

தசைகுடல் மிடையு மெலும்பு தோலிவை

நிரைநிரை செறியு முடம்பு நோய்ப்படு முதுகாயம்

நிலைநிலை யுருவ மலங்க ளாவது

நவதொளை யுடைய குரம்பை யாமிதில்

நிகழ்தரு பொழுதில் முயன்று மாதவ

முயவோரும்

உணர்விலி செபமுத லொன்று தானிலி

நிறையிலி முறையிலி யன்பு தானிலி

உயர்விலி யெனினுமெ னெஞ்சு தானினை

வழியாமுன்

ஒருதிரு மரகத துங்க மாமிசை

யறுமுக மொளிவிட வந்து நான்மறை

யுபநிட மதனை விளங்க நீயருள் புரிவாயே

புணரியில் விரவி யெழுந்த ஞாயிறு

விலகிய புரிசை யிலங்கை வாழ்பதி

பொலமணி மகுட சிரங்கள் தாமொரு

பதுமாறிப்

புவியிடை யுருள முனிந்து கூர்க்கணை
யறுசிலை வளைய வலிந்து நாடிய
புயலதி விறலரி விண்டு மால்திரு
மருகோனே

அணிதரு கயிலை நடுங்க வோரெழு
குலகிரி யடைய இடிந்து தூளெழு
அலையெறி யுத்தி குழம்ப வேல்விடு
முருகோனே

அமலைமு னரிய தவஞ்செய் பாடல
வளநகர் மருவி யமர்ந்த தேசிக
அறுமுக குறமக ளன்ப மாதவர் பெருமானே.

சூரியனின் வெப்பம் கடந்து செல்லாத
மதில்களைக் கொண்ட ராவணனின் தலைகள்
பத்தும் அறுத்தெறிந்த திருமாலின் மருகனே. கயிலை
மலை நடுங்கவும், மலைகள் ஏழும் தூளாகவும், வேல்
படையை செலுத்தும் முருகப் பெருமானே.

உமா தேவி விளங்கும் பாடல் நகரில் வாழும்
தேசிகனே. அறுமுகப் பெருமானே. வள்ளியின்
அன்பனே வேந்தர்களின் தலைவனே. நிணம், குருதி,
நரம்பு, தசை, குடல், எலும்பு, தோல் என அமைந்த
உடம்பானது நோய் கொண்டு மலமும் ஒன்பது
துவாரங்கள் கொண்டது.

இந்த உடம்பைக் கொண்டு தவத்தை அறியும்
உணர்வற்று மந்திரங்கள் ஓதாமல் அடக்க
மற்றவனாக ஒழுக்கம் பண்பு கெட்டவனாகவும்
அடியேன் இருந்தாலும் அடியேன் வணங்குவதற்கு

மயில் மீது அமர்ந்து ஆறுமுகங்களும் ஒளி வீச
நான்கு மறைகள் ஓதும் உபநிஷங்களை உபதேசித்து
அருள்வாயே.

21. திருப்பெருந்துறை

தனத்த தந்தன தானன தந்தத்
தனத்த தந்தன தானன தந்தத்
தனத்த தந்தன தானன தந்தத் தனதான

இரத்த முஞ்சிய மூளையெ லும்புட்
டசைப்ப சுங்குடல் நாடிபு னைந்திட்
டிருக்கு மண்சல வீடுபு குந்திட் டதில்மேவி

இதத்து டன்புகல் சூதுமி குந்திட்
டகைத்தி டும்பொரு ளாசையெ னும்புட்
டெருட்ட வந்தெளி யாதுப றந்திட்
டிடமாயா

பிரத்தம் வந்தடு வாதசு ரம்பித்
துளைப்பு டன்பல வாயுவு மிஞ்சிப்
பெலத்தை யுஞ்சில நாளுளொ டுங்கித்
தடிமேலாய்ப்

பிடித்தி டும்பல நாள்கொடு மந்திக்
குலத்தெ னும்படி கூனிய டங்கிப்
பிசுக்கு வந்திடு போதுபி னஞ்சிச் சடமாமோ

தரித்த னந்தன தானன தந்தத்
திமித்தி மிந்திமி தீதக் திந்தத்

தட்டு டுண்டு டீடுடி மிண்டிட்

டியல்தாளம்

தனத்த குந்தகு தானன தந்தக்

கொதித்து வந்திடு சூருடல் சிந்தச்

சலத்து டன்கிரி தூள்படெ றிந்திட்

டிடும்வேலா

சிரத்து டன்கர மேடுபொ ழிந்திட்

டிரைத்து வந்தம ரோர்கள் படிந்துச்

சிரத்தி னுங்கமழ் மாலைம ணம்பொற்

சரணோனே

செகத்தி னின்குரு வாகிய தந்தைக்

களித்தி டுங்குரு ஞானப்ர சங்கத்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய கந்தப்

பல வகை தாளங்களுடன் ஆடி வரும்
அரக்கர்களை மாய்த்து கிரௌஞ்ச மலையைத்
தூளாக்கி வேல் படையைக் கொண்டவனே.
தேவர்கள் கரம் குவித்து வணங்கும் தேவாதி
தேவனே. உலகத்தின் குருவான தந்தை சிவனுக்கு
ஞானமொழியை உபதேசித்த திருப்பெருந்துறையில்
உறையும் பெரியோனே.

ரத்தம் சீழ், முளை, எலும்பு, தசை, உடல், நாடி,
என வஞ்சனை மிகுந்த மண் மீதானது இந்த உடம்பு
பொருளாசையை அலைகழிகக்வும், மாயை நிகழ்வும்
வாத சுரம் பித்தம் போன்ற துன்பங்களும் மிகுந்து
வலிமை குறைந்து சில காலத்திற்குள் முதுமை

அடைந்து தடியை ஊன்றி நடந்து கூனி குறுகி மரண
காலத்தில் பிணமாக மாறுவது சரியோ?

தனத்தனந் தனதன தனத்தனந் தனதன
தனத்தனந் தனதன தனதான

வரித்தகுங் குமமணி முலைக்குரும் பையர்மன
மகிழ்ச்சிகொண் டிடஅதி விதமான

வளைக்கரங் களிணொடு வளைத்திதம் படவுடன்
மயக்கவந் ததிலறி வழியாத

கருத்தழிந் திடஇரு கயற்கணும் புரள்தர
களிப்புடன் களிதரு மடமாதர்

கருப்பெருங் கடலது கடக்கவுன் திருவடி
களைத்தருந் திருவுள மினியாமோ

பொருப்பகம் பொடிபட அரக்கர்தம் பதியொடு
புகைப்பரந் தெரியெழ விடும்வேலா

புகழ்ப்பெருங் கடவுளர் களித்திடும் படிபுவி
பொறுத்தமந் தரகிரி கடலூடே

திரித்தகொண் டலுமொரு மறுப்பெறுஞ் சதுமுக
திருட்டியெண் கணன்முத லடிபேணத்

திருக்குருந் தடியமர் குருத்வசங் கரரொடு
திருப்பெருந் துறையுறை பெருமானே.

கிரௌஞ்ச மலை பொடி பொடியாகவும்
அரக்கர்கள் நகரம் சாம்பலாகவும் வேலாயுதம்
இட்டவனே. தேவர்களுக்காக மேரு மலையை
மத்தாக்கி பாற்கடலைக் கடைந்த திருமாலும்
பிரம்மனும் கணநாதர்களும் திருவடியை வணங்க
குருந்த மரத்தின் அடியில் குரு வடிவமான
சிவபெருமானுடன் திருப்பெருந்துறையில்
உறைபவனே.

முலைகுரும்பரையர் முன்பு மகிழ்ந்து வளை
கரங்களால் வளைத்து மயக்கும் பெண்கள் மீது
மோகம் கொண்டு பிறவிப் பெருங்கடலை கடந்து
திரிய விரும்பும் எனக்கு உன் திருவடி பேறு
வாய்க்குமோ.

22. திருப்போரூர்

தனத்தா தான தந்த தனத்தா தான தந்த
தனத்தா தான தந்த தனதான

உருக்கார் வாளி கண்கள் பொருப்பார் வார்த னங்கள்
உகப்பார் வால சந்தர் னுதனுலாம்

உருச்சேர் நீண்ம ருங்குல் பணைத்தோ னோதி கொண்ட
லுவப்பா மேல்வி முந்து திரிவோர்கள்

அருக்கா மாதர் தங்கள் வரைக்கே யோடி யின்ப
வலைக்கே பூணு நெஞ்ச னதிபாவி

அசட்டால் மூடு கின்ற மசக்கால் மாயு மிந்த
அவத்தா லீன மின்றி யருள்வாயே

எருக்கார் தாளி தும்பை மருச்சேர் போது கங்கை
யினைச்சூ டாதி நம்பர் புதல்வோனே

இருக்கா லேநி னைந்து துதிப்பார் நாவி னெஞ்சி
லிருப்பா யானை தங்கு மணிமாற்பா

செருக்கா லேமி குந்த கடற்கூர் மாள வென்ற
திறற்சேர் வேல்கை கொண்ட முருகோனே

தினைக்கோர் காவல் கொண்ட குறத்தேன் மாதா பங்க
திருப்போ ரூர மர்ந்த பெருமானே.

இருக்கு. அருகு, தும்பை, நறுமணம், கமலம்
அரும்பு கங்கை, அணிந்த சிவனின் மகனே. ரிக்
வேதத்தால் துதித்து போற்றும் அன்பர்கள் நாவிலும்
உள்ளத்திலும் விளங்கம் முருகப் பெருமானே.
தெய்வானையின் மணவாளனே.

அரக்கர்களை மாய்க்க வேல் படை
கொண்டவனே. வள்ளியின் மணவாளனே.
திருப்போரூரில் அருள்பவனே. அழகிய கண்களும்
பருத்த முலையும் பிறை சந்திரன் நெற்றியும்
சிற்றிடையும் படை போன்ற புயமும் கொண்ட
பெண்களிடம் மையல் கொண்டு துன்புறும் எனக்குத்
துன்பம் நீக்கி அருள்வாயே.

தான தானை தானை தான தானை தானை
தான தானை தானை தனதான

சீரு லாவிய வோதிம மான மாநடை மாமயில்
சேய சாயல்க லாமதி முகமானார்

தேனு லாவிய மாமொழி மேரு நேரிள மாமுலை
சேலு லாவிய கூர்விழி குமிழ்நாசி

தாரு லாவிய நீள்குழல் வேய ளாவிய தோளியர்
சார்பி லேதிரி வேனைநி னருளாலே

சாம வேதியர் வானவ ரோதி நாண்மலர் தூவிய
தாளில் வீழ வினாமிக அருள்வாயே

காரு லாவிய நீள்புன வேடர் மால்வரை மீதுறை
காவல் மாதினொ டாவல்செய் தணைவோனே

காண ஆகம வேதபு ராண நூல்பல வோதிய
கார ணாகரு ணாகர முருகோனே

போரு லாவிய சூரனை வாரி சேறெழ வேல்விடு
பூப சேவக மாமயில் மிசையோனே

போதன் மாதவன் மாதுமை பாதி யாதியு மேதொழு
போரி மாநகர் மேவிய பெருமானே.

மலைவாழ் குறவர்களின் மகள் வள்ளியை
மணந்தவனே. வேதாகமங்களின் உட்பொருளே.
முருகப் பெருமானே. சூரனையும், அவனைப்
பாதுகாத்த கடலையும் வேல் படையால்
அளித்தவனே. பூமியைக் காப்பவனே. மயில் மீது
வருபவனே. நான்முகனும் திருமாலும் உமாதேவியை

ஒரு பாகம் கொண்ட சிவனும் போற்ற
திருப்போரூரில் உறைபவனே. கூந்தலும் மயில்
சாயலும் நிலவு முகமும் கொண்ட பெண்களின்
மயலில் திரிந்து அலைந்த என்னை நல்வழிப்படுத்தி
தேவர்களும் அந்தணர்களும் மலர் தூவி வணங்கும்
உன் திருவடியை அருள்வாயே.

23. மதுராந்தகம்

தனதாந்த தத்த தனன தத்தத்
தந்த தத்த தந்த தனதான

குதிபாய்ந்தி ரத்தம் வடிதொ ளைத்தொக்
கிந்த்ரி யக்கு ரம்பை வினைகூர்தூர்

குணபாண்ட முற்ற கிலமெ னக்கைக்
கொண்டி ளைத்த யர்ந்து சுழலாதே

உதிதாம்ப ரத்தை யுயிர்கெ டப்பொற்
கிண்கி ணிச்ச தங்கை விதகீத

உபயாம்பு யப்பு ணையையி னிப்பற்
றுங்க ருத்தை யென்று தருவாயே

கதைசார்ங்க கட்கம் வளைய டற்சக்
ரந்த ரித்த கொண்டல் மருகோனே

கருணாஞ்ச னக்க மலவி ழிப்பொற்
பைம்பு னக்க ரும்பின் மணவாளா

மதனாந்த கர்க்கு மகவெ னப்பத்
மந்த னிற்பி றந்த குமரேசா

மதுராந்த கத்து வடதி ருச்சிற்
றம்ப லத்த மர்ந்த பெருமானே.

கதை, வில், வால், சக்கரம் போன்ற படையுடைய திருமாலின் மருமகனே. வள்ளியின் மணவாளனே. மன்மதனை எரித்த சிவனின் திருமகனே. சரணவ பொய்கையில் தாமரையில் வளர்ந்த குமரேச. மதுராந்தகத்தில்வட சிற்றம்பலம் என்னும் தலத்தில் உள்ள பெரியோனே.

ரத்தத்தை வடிக்கும் தோலும் ஒன்பது துவாரங்களும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் கொண்ட இந்த உடம்பானது. தீய குணத்தால் ஆனது எனவும் அழியக் கூடியது எனவும் வருந்துகிறேன். ஞான வடிவான பரம்பொருளான உன்னை எப்போது போற்றும் மனதுடன் வணங்குகிறேன்.

தனதாந்த தத்த தனன தத்தத்
தந்த தத்த தந்த தனதான

சயிலாங்க னைக்கு ருகியி டப்பக்
கங்கொ டுத்த கம்பர் வெகுசாரி

சதிதாண்ட வத்தர் சடையி டத்துக்
கங்கை வைத்த நம்பர் உரைமாளச்

செயல்மாண்டு சித்த மவிழ நித்தத்
த்வம்பெ றப்ப கர்ந்த வுபதேசஞ்

சிறியேன்த னக்கு முரைசெ யிற்சற்
றுங்கு ருத்து வங்கு றையுமோதான்

அயில்வாங்கி யெற்றி யுத்தி யிற்கொக்
கன்ற னைப்பி ளந்து சுரர்வாழ

அகிலாண்ட முற்று நொடியி னிற்சற்
றுந்தி றற்ப்ர சண்ட முழுநீல

மயில்தாண்ட விட்டு முதுகு லப்பொற்
குன்றி டித்த சங்கர மவிநோதா

மதுராந்த கத்து வடதி ருச்சிற்
றம்ப லத்த மர்ந்த பெருமானே.

கடலின் நடுவில் நகரத்தை நிறுவிய சூரபத்மன்
என்ற அரக்கனை வேல் படையால் பிளந்து
மாய்த்தவனே முருகப் பெருமானே. மயில் மீது
அமர்ந்தவனே.

குன்றினைப் பொடியாக்கியவனே. மதுராந்
தகத்தில் அமர்ந்துள்ள பெருமைமிக்கவனே. மலை
மகளுக்கு இடப்பாகம் தந்தவரும், நடமிடுபவரும்
கங்கை அணிந்தவருமான சிவனுக்கு குருவானவரும்
உபதேசம் அருளியவருமான முருகனே.

24. மதுரை

தனதன தனனத் தந்த தானன

தனதன தனனத் தந்த தானன

தனதன தனனத் தந்த தானன தந்ததான

அலகில வுணரைக் கொன்ற தோளென

மலைதொளை யுருவச் சென்ற வேலென

அழகிய கனகத் தண்டை சூழ்வன புண்டரீக

அடியென முடியிற் கொண்ட கூதள

மெனவன சரியைக் கொண்ட மாற்பென

அறுமுக மெனநெக் கென்பெ லாமுரு

கன்புறாதோ

கலகல் கலெனக் கண்ட பேரொடு

சிலுகிடு சமயப் பங்க வாதிகள்

கதறிய வெகுசொற் பங்க மாகிய

பொங்களாவுங்

கலைகளு மொழியப் பஞ்ச பூதமு

மொழியுற மொழியிற் றுஞ்ச நாதன

கரணமு மொழியத் தந்த ஞானமி

ருந்தவாறென்

இலகுக டலைகற் கண்டு தேனொடு

மிரதமு றுதினைப் பிண்டி பாகுடன்

இனிமையி னுகருற் றெம்பி ரானொரு

கொம்பினாலே

எழுதென மொழியப் பண்டு பாரதம்
வடகன சிகரச் செம்பொன் மேருவில்
எழுதிய பவளக் குன்று தாதையை
யன்றுசூழ

வலம்வரு மளவிற் சண்ட மாருத
விசையினும் விசையுற் றெண்டி சாமுக
மகிதல மடையக் கண்டு மாசுண
முண்டிலாவு

மரகத கலபச் செம்புள் வாகன
மிசைவரு முருகச் சிம்பு ளேயென
மதுரையில் வழிபட் டும்ப ரார்தொழு
தம்பிரானே.

சந்தனம், கடலை, கற்கண்டு, தேன், இனிய சாறு
திணை மாவு வெல்லப்பாகு ஆகியவற்றை ஏற்பவனும்
வியாசருக்கு பாரத்தை எழுதியவனுமான விநாயகப்
பெருமான் தந்தையை வலம் வரும் அளவில் எட்டு
திசையும் சுற்ற மயில் வாகனம் மீது ஏறி அமர்ந்த
முருகனே. தேவர்கள் வணங்கிய மதுரையில்
இருப்பவனே. எண்ணற்ற அரக்கர்கள் வென்றவனே.

கிரௌஞ்ச மலையை வேலால் பிளந்தவனே.
தங்க தண்டை அணிந்த திருவடியை கொண்டவனே.
திருமுடியில் வெண் தாளியை கொண்டவனே.
ஆறுமுகம் கொண்டவனே. உன்னைப் போற்று
கின்றேன். பயனற்ற சொற்களையும் பொய்
சமயங்களையும் துறந்து ஐம்புலன்களால் விரும்பும்
பொருட்களை துறந்து சிவஞானம் வேண்டி
நிற்கின்றேன்.

தானதன தத்த தானதன தத்த
தானதன தத்த தனதான

ஆனைமுக வற்கு நேரிளைய பத்த
ஆறுமுக வித்த கமரேசா

ஆதியர னுக்கும் வேதமுதல் வற்கும்
ஆரணமு ரைத்த குருநாதா

தானவர் குலத்தை வாள்கொடு துணித்த
சால்சதுர் மிகுத்த திறல்வீரா

தாளிணைக ளாற்று மேவியப தத்தில்
வாழ்வொடு சிறக்க அருள்வாயே

வானெழு புவிக்கு மாலுமய னுக்கும்
யாவரொரு வர்க்கு மறியாத

மாமதுரை சொக்கர் மாதுமை களிக்க
மாமயில் நடத்து முருகோனே

தேனெழு புனத்தில் மான்விழி குறத்தி
சேரமரு வுற்ற திரள்தோளா

தேவர்கள் கருத்தில் மேவிய பயத்தை
வேல்கொடு தணித்த பெருமானே.

ஏழு உலகமும் திருமால், நான்முகன் என
யாவரும் அறியாத மதுரை சொக்கரை இடப்பாகம்
உள்ள உமாதேவியர் மகிழவும் மயில் மீது அமர்ந்த

முருகோனே. திணைப்புனத்தில் வள்ளியை மணந்த
மணவாளா. தேவர்களின் அச்சத்தை போக்கிய
வேலாயுதனே.

விநாயகனுக்கு தம்பி ஆனவனே. ஆறுமுகம்
கொண்டவனே. தேவர்களின் தலைவனாக
விளங்குபவனே. சிவனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் வேதப்
பொருள் சொன்ன குருநாதனே. அரக்கர்களை
அழித்த வீரனே. உன் திருவடியை வணங்க சிறப்பான
வாழ்வை அருள்வாயே.

தனதான தானத் தனதான

கலைமேவு ஞானப் பிரகாசக்

கடலாடி ஆசைக் கடலேறிப்

பலமாய வாதிற் பிறழாதே

பதிஞான வாழ்வைத் தருவாயே

மலைமேவு மாயக் குறமாதி

மனமேவு வாலக் குமரேசா

சிலைவேட சேவற் கொடியோனே

திருவாணி கூடற் பெருமானே

மலைக்குரவரின் மகளான வள்ளியை மணந்த
குமரேசா வேடனாகத் திகழ்பவனே. சேவல்
கொடியானே. செல்வமிகு மதுரையில் உறைபவனே.
ஆசை என்னும் கடலில் தடுமாறாமல் வேதங்கள்
ஓதப்படும் ஞானத்தை அருள்வாயே.

25. மயிலாப்பூர்

தனன தானன தானன தந்தத் தனதான

அறமி லாவதி பாதக வஞ்சத் தொழிலாலே

அடிய னேன்மெலி வாகிம னஞ்சற் றிளையாதே
திறல்கு லாவிய சேவடி வந்தித் தருள்கூடத்

தினமு மேமிக வாழ்வறும் இன்பைத் தருவாயே
விறல்நி சாசரர் சேனைகள் அஞ்சப் பொருமவேலா

விமல மாதபி ராமித ருஞ்செய்ப் புதல்வோனே
மறவர் வாணுதல் வேடைகொ ளும்பொற் புயவீரா

மயிலை மாநகர் மேவிய கந்தப் பெருமானே

அரக்கர்களை அஞ்ச வைக்கும் வேலாயுதக்
கடவுளே. விமலி அபிராமி என விளங்கும்
அம்பிகையின் புதல்வனே. வேடர் குல வள்ளியை
விரும்பி மணந்த வீரனே.

மயிலை நகரில் உள்ள கந்த பெருமானே.
அறத்தை விரும்பாமல் பாவத்தை செய்பவனாகவும்
வஞ்சகனாகவும் அடியேன் வாடாமல் உன்
திருவடியை வாழ்த்தி நாள்தோறும் நல்வாழ்வையும்
நல்லின்பத்தையும் பெற அருள்வாயே.

தனன தனதன தனதன தனதன

தனன தனதன தனதன தனதன

தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

இகல வருதிரை பெருகிய சலநிதி

நிலவும் உலகினில் இகமுறு பிறவியின்

இனிமை பெறவரும் இடருறும் இருவினை யதுதீர்

இசையும் உனதிரு பதமலர் தனைமன
மிசைய நினைகிலி இதமுற வுனதருள்
இவர வருகிலி அயர்கிலி தொழுகிலி உமைபாகர்

மகிழ மகவென அறைகிலி நிறைகிலி
மடமை குறைகிலி மதியுணர் வறிகிலி
வசன மறவுறு மவுனமொ டுறைகிலி மடமாதர்

மயம தடரிட இடருற மடியனும்
இனிமை தருமுன தடியவர் உடனுற
மருவ அருள்தரு கிருபையின் மலிகுவ தொருநாளே

சிகர தனகிரி குறமக ளினிதுற
சிலத நலமுறு சிவபல வசனமு
திறைய அறைபயில் அறுமுக நிறைதரும்அருணீத

சிரண புரணவி தரணவி சிரவண
சரணு சரவண பவகுக சயனொளி
திரவ பரவதி சிரமறை முடிவுறு பொருணீத

அகர உகரதி மகரதி சிகரதி
யகர அருளதி தெருளதி வலவல
அரண முரணுறும் அசுரர்கள் கெட அயில்
விடுவோனே

அழகும் இலகிய புலமையும் மகிமையும்
வளமும் உறைதிரு மயிலையில் அநுதினம்
அமரும் அரகர சிவசுத அடியவர் பெருமாளே

வள்ளியை மணந்த இறைவனே. ஆறுமுகம்
கொண்டவனே. பூரணமானவனே. கருணை

உடையவனே. உனக்கே தலைவணங்குகிறேன்.
சரணவபவனே. குகனே. ஒளியாய் திகழ்பவனே.

மறையின் பொருளாய் விளங்குபவனே. அகார
உகார மகார என்னும் பிரணவத்தின் அடிப்படையே.
சிகாரம் என்னும் சிவமாக விளங்குபவனே. யகரம்
என ஞானவடிவம் கொண்டவனே. அரக்கர்களை
அழிக்கும் வேல் படை கொண்டவனே.

அழகும் புலமையும் தெய்வ சிறப்பும் கொண்ட
திருமயிலையில் அருள்புரிபவனே. அலைபோல் வரும்
பிறவிப் பெருங்கடலில் மூழ்குவது இனிமை எனக்
கருதி இருப்பவரின் இரு வினைகளும் தீருமாறு
திருவடியை தருபவனே.

சிவன் மகிழும் குமாரனே. மனம் நிறைவு
பெறாதவனாகவும் அறியாமை உடையவனாகவும்
ஆனேன். பேச்சை ஒழித்து மௌனத்தில் நலம்
தராமல் இருந்தேன்.

பெண்களிடமும் ஆணவமிக்கவரிடமும் சென்று
திரிந்தேன். உன் அடியார்களுடன் குறைவின்றி திரிந்த
எனக்கு நீ அருள்புரிவது எந்நாளோ.

தனன தான தானான

தனன தான தானான

தனன தான தானான

தனதான

கடிய வேக மாறாத

விரத சூத ராபாதர்

கலக மேசெய் பாழ்முடர்

வினைவேடர்

கபட ஈனர் ஆகாத

இயல்பு நாடி யேநீடு

கனவி கார மேபேசி

நெறிபேணாக்

கொடியன் ஏதும் ஓராது

விரக சால மேழுடு

குடிலின் மேவி யேநாளு

மடியாதே

குலவு தோகை மீதாறு

முகமும் வேலும் ஈராறு

குவளை வாகும் நேர்காண

வருவாயே

படியி னோடு மாமேரு

அதிர வீசி யேசேட

பணமும் ஆட வேநீடு

வரைசாடிப்

பரவையாழி நீர்மோத

நிருதர் மாள வானொடு

பதிய தாக வேலேவு

மயில்வீரா

வடிவு லாவி யாகாச

மிளிர்வ லாவி னீள்சோலை

வனச வாவி பூவோடை

வயலோட

மணிசெய் மாட மாமேடை

சிகர மோடு வாகான

மயிலை மேவி வாழ்தேவர்

பெருமானே

மண்ணும் மேரு மலையும் அதிரும்படி வேல்
படையை செலுத்தி கிரௌஞ்ச மலையை பிளந்து
அரக்கர்களை அழித்து தேவர்கள் அவர்கள் உலகில்

வாழுமாறு செய்து வேலும் மயிலும் கொண்ட
வீரனே. பலா மரங்கள் விளங்கவும் தாமரை
பொய்கையும் பூக்கள் நிறைந்த கால்வாய்களும் வயல்
வெளிகளும் அழகிய மாடல்களும் அரங்க
மேடைகளும் அழகுடன் திகழும் மயிலையில்
இருப்பவனே.

கொடும் தொழில் உடையவர் ஆபாசமானவர்
விரதம் இல்லாதவர் கலகக்காரர், மூடர்,
வஞ்சனையானவர். இழிந்தவர் என பல பேருடன்
சேர்ந்து சிறியன பேசி நன்னெறி இன்றி உண்மையை
உணராது மோகத்தில் மூழ்கி இந்த உடம்பை
பெரிதாக்கி திரிந்தேன். ஆறுமுகத்துடன் வேலுடன்
பன்னிரு கண்கள் விளங்க மயில் மீது அமர்ந்து
உன்னை நேரில் காண அருள்வாயே.

26. மயிலாடுதுறை

தனதன தத்தத் தனந்த தானன
தனதன தத்தத் தனந்த தானன
தனதன தத்தத் தனந்த தானன தனதான

அமுதினை மெத்தச் சொரிந்து மாவின
தினியப முத்தைப் பிழிந்து பாறை
வதனொடு தித்தித் தகண்ட ளாவிய இதழாராய்

அழகிய பொற்றட்டின் ஒண்டு வேடையின்
வருபசி யர்க்குற் றவன்பி னாலுண
வருள்பவர் ஒத்துத் தளர்ந்த காமுகர் மயல்தீரக்

குமுதம் விளர்க்கத் தடங்கு லாவிய
நிலவெழு முத்தைப் புனைந்த பாரிய
குலவிய சிதர்ப் ப்ரசண்ட பூரண தனபாரக்

குவடிள கக்கட் டியுந்தி மேல்விழு
மவர்மய லிற்புக் கழிந்த பாவியை
குரைகழல் பற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்வற அருள்வாயே

வயிசமி குத்துப் ப்ரபஞ்சம் யாவையும்
மறுகிட வுக்ரக் கொடும்பை யானபுன்
மதிகொ டழிந்திட் டிடும்பை ராணவன் மதியாமே

மறுவறு கற்பிற் சிறந்த சீதையை
விதனம் விளைக்கக் குரங்கி னாலவன்
வமிசம் அறுத்திட் டிலங்கு மாயவன் மருகானே

எமதும லத்தைக் களைந்து பாடென
அருள அதற்குப் புகழ்ந்து பாடிய
இயல்கவி மெச்சிட்டு யர்ந்த பேறருண் முருகோனே

எழில்வளை மிக்கத் தவழ்ந்து லாவிய
பொனிநதி தெற்கிற் நிகழ்ந்து மேவிய
இணையிலி ரத்னச் சிகண்டி யூருறை பெருமானே

பலம் மிகுந்த அரக்கன் ராவணன். கற்பில் சிறந்த
சீதாதேவியைக் கவர்ந்து சிறையில் அடைக்க
சுக்கிரவனுடைய வானரப் படை கொண்டு
அரக்கனின் படைகளை அழித்த திருமாலின்
மருமகனே.

எனக்கு திருப்புகழை அருளச் செய்து அவற்றை ஏற்கும் முருகப் பெருமானே. காவிரியின் தென்கரையில் உள்ள மயிலாடுதுறையில் அருள்பவனே.

அமுதை சொரிந்தும் பழத்தை பிழிந்தும் தித்திக்கும் இதழ் சுவைத்தும் பொன் தட்டில் பசியைப் போக்கியும் பெண்களின் மாய வலையில் விழுந்தும் வாழ்ந்த பாவிக்கு உன் திருவடியையும் நல்வாழ்வையும் பெற அருள்வாயே.

27. ராமேஸ்வரம்

தானதன தானதன தானதன தானதன

தானதன தானதன தானதன தானதன

தானதன தானதன தானதன தானதன தனதான

வாலவய தாகியழ காகிமத னாகிபணி

வாணிபமொ டாடிமரு ளாடிவினை யாடிவிழல்

வாழ்வுசத மாகிவலு வாகிமட கூடமொடு

பொருள்தேடி

வாசபுழு கேடுமல ரோடுமன மாகிமகிழ்

வாசனைக ளாதியிட லாகிமய லாகிவிலை

மாதர்களை மேவியவ ராசைதனி லேசுமூல

சிலநாள்போய்த்

தோல்திரைக ளாகிநரை யாகிசூரு டாகியிரு

கால்கள்தடு மாறிசெவி மாறிபசு பாசபதி

சூழ்கதிகள் மாறிசுக மாறிதடி யோடுதிரி

யுறுநாளிற்

சூலைசொறி யீளைவலி வாதமொடு நீரிழிவு
சோகைகள் மாலைசுர மோடுபிணி தூறிருமல்
சூழலுற மூலகசு மாலமென நாதியுட
லழிவேனோ

நாலுமுக னாதியரி யோமெனஅ தாரமுரை
யாதபிர மாவைவிழ மோதிபொரு ளோதுகென
நாலுசிர மோடுசிகை தூளிபட தாளமிடு
மிளையோனே

நாறிதழி வேணிசிவ ரூபகலி யாணிமுத
லீணமக வாணைமகிழ் தோழவன மீதுசெறி
ஞானகுற மாதைதின காவில்மண மேவுபுகழ்
..... மயில்வீரா

ஓலமிடு தாடகைசு வாகுவள ரேழுமரம்
வாலியொடு நீலிபக னோடொருவி ராதனெழு
மோதகட லோடுவிறல் ராவணகு ழாமமரில்
..... பொடியாக

ஓகைதழல் வாளிவிடு மூரிதநு நேமிவளை
பாணிதிரு மார்பனரி கேசன்மரு காளனவெ
யோதமறை ராமெசுர மேவுகும ராவமரர்
பெருமானே.

பிரம்மன், திருமால், போன்றவர்களுக்கு ஓம்
என்பதை உரைத்து பிரம்மனை தலையில் குட்டி
சிறை செய்த பால முருகனே. சிவனுக்கும்
அம்பிகைக்கும் புதல்வனே.

தெய்வயானையின் தோழனே. வள்ளியை
மணந்தவனே. மயில் மீது அமர்ந்த வீரனே. தாடகை,
ஸ்வாகு, ஏழு மராமரங்கள், வாலி, ராவணனின்
படையை அழிக்க அம்பு தொடுத்தவரும் சக்கரம்
ஏந்தியவரும், திருமகளை மார்பில் கொண்டவருமான
திருமாலின் மருமகனே.

ராமேஸ்வரத்தில் விளங்கும் குமாரக் கடவுளே.
குழந்தையாய் பிறந்து வாலிபனாகி வியாபாரம்
தொழில் செய்து உலகப் பிடியில் கட்டுண்டு அதே
உண்மை என்று நினைத்து பொன்னையும்
பொருளையும் தேடி பெண்கள் வலையில் விழுந்து
உடலில் தோல் சுருங்கி நரை, குருடு, செவிடு என
தடுமாறி இரை, உயிர் தழை என்னும் முப்பொருள்
உணரும் கதி, சுகம் என யாவும் சூளை, சொரி,
சிரங்கு, ஈளை, வலி, வாதம், நீரிழிவு, ஆபாசம் என்று
அழிவது நலமோ.

தானா தனத்தன தானா தனத்தன
தானா தனத்தன தனதான

வானோர் வழுத்துனது பாதா ரபத்மமலர்
மீதே பணிக்கும்வகை யறியாதே

மானார் வலைக்கணதி லேதூ ளிமெத்தையினி
லூடே யணைத்துதவு மதனாலே

தேனோ கருப்பிலெழு பாகோ விதற்கிணைக
ளேதோ வெனக்கலவி பலகோடி

தீரா மயக்கினொடு நாகா படத்திலெழு
சேறா டல்பெற்றதுய ரொழியேனோ

மேனா டுபெற்றுவளர் சூரா திபற்கெதிரி
னூடே கிநிற்குமிரு கழலோனே

மேகா ரவுக்ரபரி தானே றிவெற்றிபுனை
வீரா குறச்சிறுமி மணவாளா

ஞானா பரற்கினிய வேதா கமப்பொருளை
நாணா துரைக்குமொரு பெரியோனே

நாரா யணற்குமரு காவீ றுபெற்றிலகு
ராமே சுரத்திலுறை பெருமானே.

அரக்கர்களை அழித்து தேவரைக் காத்தவனே.
வெற்றிவீரனே. வள்ளியின் கணவனே. சிவனுக்கு மூல
மந்திரம் உரைத்தவனே. நாராயணனின் மருமகனே.
ராமேஸ்வரத்தில் வாழும் பெரியவனே. உன்
திருவடியை பணிந்து துன்பத்தில் இருந்து
விடுபடுவேனோ.

28. வயலூர்

தனதன தானான தானந் தனதன தானான தானந்
தனதன தானான தானந் தனதான

அரிமரு கோனே நமோவென் றறுதியி லானே நமோவென்
றறுமுக வேளே நமோவென் றுனபாதம்

அரகர சேயே நமோவென் நிமையவர் வாழ்வே நமோவென்
றருண சொருபா நமோவென் நுளதாசை

பரிபுர பாதா சுரேசன் றருமக ணாதா வராவின்
பகைமயில் வேலா யுதாடம் பரநாளும்

பகர்தலி லாதாளை யேதுஞ் சிலதறி யாவேழை நானுன்
பதிபசு பாசோப தேசம் பெறவேணும்

கரதல சூலாயு தாமுன் சலபதி போலார வாரங்
கடினசு ராபான சாமுண் டியுமாடக்

கரிபரி மேலேறு வானுஞ் செயசெய சேனா பதியென்
களமிசை தானேறி யேயஞ் சியசூரன்

குரல்விட நாய்பேய்கள் பூதங் கழுகுகள் கோமாயு காகங்
குடல்கொள வேபூச லாடும் பலதோளா

குடதிசை வாராழி போலும் படர்நதி காவேரி சூழங்
குளிர்வய லூரார மேவும் பெருமானே.

சூலாயுதம் ஏந்தியவனே. சாமுண்டீஸ்வரி
நடனமாடவும், ஐராவதம் என்னும் யானையின் மீது
வருபவனும் சேனாதிபதி எனவும் போர்க்களத்தில்
சூரர்களின் குடல்களை நாய், பேய், பூதம், கழுகு,
காக்கை சிதைக்கவும் வென்றவனே.

காவிரிசூழ்ந்த வயலூரில் உறையும் பெருமானே.
திருமாலின் மருமகனே. முடிவற்றவனே. ஆறுமுகனே.
சிவனின் புதல்வனே. தேவர்களின் வாழ்வே.
சூரியனைப் போன்றவனே. தெய்வயானையின்

நாயகனே. மயில் வாகனனே. மாயையில் கட்டுண்டு
திரிந்த நான் முப்பொருளின் உண்மையை அறிய
அருள்புரிவாயாக. மெய்யை உரைப்பாயாக.

தன்னா தனத்தன தன்னா தனத்தன
தன்னா தனத்தன தந்ததான

என்னால் பிறக்கவும் என்னா லிறக்கவும்
என்னால் துதிக்கவும் கண்களாலே

என்னா லழைக்கவும் என்னால் நடக்கவும்
என்னா லிருக்கவும் பெண்டிர்வீடு

என்னால் சுகிக்கவும் என்னால் முசிக்கவும்
என்னால் சலிக்கவும் தொந்தநோயை

என்னா லெரிக்கவும் என்னால் நினைக்கவும்
என்னால் தரிக்கவும் இங்குநானார்

கன்னா ருரித்தஎன் மன்னா எனக்குநல்
கர்ணா மிர்தப்பதம் தந்தகோவே

கல்லார் மனத்துட னில்லா மனத்தவ
கண்ணா டியிற்றடம் கண்டவேலா

மன்னான தக்கனை முன்னாள்மு டித்தலை
வன்வாளி யிற்கொளும் தங்கருபன்

மன்னா குறத்தியின் மன்னா வயற்பதி
மன்னா முவர்க்கொரு தம்பிரானே.

கல்லில் நார் உரிப்பது போல என் மனம் என்னும் கல்லு கசிய செய்த அரசே. நல் உபதேசம் செய்த தலைவனே. கண்ணாடியில் களம் கண்ட வேலவனே. தக்கன் தலையை துண்டித்த இறைவனால் போற்றப்படுபவனே.

வள்ளியின் கணவனே. வயலூரில் அரசே. மும்மூர்த்திகளின் தம்பிரானே. பூமியில் பிறத்தல், இறத்தல், துதித்தல், என்னால் அழைத்து உரைப்பது நடத்தலும், இருத்தலும் இன்பம் உணர்தலும், நலிதலும் வெறுப்பு கொள்ளுதலும், பிறவியை தீர்த்தலும் கொண்டு இங்கு வாழ்வது நலமோ.

தனத்த தானான தனத்த தானான
தனத்த தானான தந்ததான

கமையற்ற சீர்கேடர் வெகுதர்க்க கோலாலர்
களையுற்று மாயாது மந்த்ரவாதக்

கடைகெட்ட ஆபாத முறுசித்ர கோமாளர்
கருமத்தின் மாயாது கொண்டுபூணுஞ்

சமயத்த ராசார நியமத்தின் மாயாது
சகளத்து னேநாளு நண்புளோர்செய்

சரியைக்ரி யாயோக நியமத்தின் மாயாது
சலனப்ப டாளுனம் வந்துதாராய்

அமரிற்சு ராபான திதிபுத்ர ராலோக
மதுதுக்க மேயாக மிஞ்சிடாமல்

அடமிட்ட வேல்வீர திருவொற்றி யூர்நாதர்
அருணச்சி கானீல கண்டபார

மமபட்ச மாதேவ ரருமைச்சு வாமீதி
மலநிட்க ளாமாயை விந்துநாதம்

வரசத்தி மேலான பரவத்து வேமேலை
வயலிக்குள் வாழ்தேவர் தம்பிரானே.

மதுவை உண்ணும் அரக்கர்கள் மீது வேல்
படையை செலுத்தியவனே. திருவொற்றியூரில்
தலைவனாகவும் சடை முடி உடையவனாகவும்
நீலகண்டத்தை உடையவனாகவும் அடியாரிடம்
அன்புடையவனாகவும் விளங்கும் சிவனின் சுவாமியே
உருவமாகவும் அருவமாகவும் ஒளியாகவும்
இசையாகவும் சக்தியாகவும் மேன்மையாகவும்
போற்றப்படும் சிறந்த பொருளாகவும் வயலூரில்
உறையும் தம்பிரானே.

பொறுமையற்றவர் சிறப்பற்றவர், தர்க்கம்
புரிபவர். ஆதிக்கம் செய்பவர் மந்திரத்தால் ஆள்பவர்,
குற்றம் செய்பவர். ஏளனம் புரிபவர் போன்றவர்களின்
செயல்களால் அழியாமல் காத்தருள்க. ஞானத்தை
தந்தருள்க.

29. திருவலிதாய்

தனதய்ய தானதன தனதான

மருமல்லி யார்குழலின் மடமாதர்

மருளுள்ளி நாயடியன் அலையாமல்

இருதல்ல வாசுமுன தடிபேண

இனவல்ல மானமன தருளாயோ

கருநெல்லி மேனியரி மருகோனே

கனவள்ளி யார்கணவ முரகேசா

தருவல்லி தாயமதில் உறைவோனே

திகழ்வல்ல மாதவர்கள் பெருமானே

திருமாலின் மருகனே. வள்ளியின் கணவனே.
முருகேசனே திருவலிதாயத்தின் இறைவனே.
யோகிகளின் இறைவனே. பெண்களிடம் மையல்
கொண்ட நாய் போன்ற எனக்கு திருவடி காட்டி
தூய்மையை அருள்வாயே.

30. திருவல்லம்

தனதன தானத் தனதன தானந்

தனதன தானத் தனதான

நசையொடு தோலும் தசைதுறு நீரும்

நடுநடு வேளன் புறுகீலும்

விசையுறு காலம் புலனெறி யேவெங்

கனலுயிர் வேழந் திரியாதே

விழுமடி யார்முன் பழுதற வேகந்

தனுமென வோதும் விறல்தாராய்

இசையுறு வேயன் றசைவற வுதும்
எழிலரி வேழம் எனையாளென்று
இடர்கொடு மூலந் தொடர்வுடன் ஓதும்
இடம்இமை யாமுன் வருமாயன்
திசைமுக னாருந் திசைபுவி வானுந்
திரிகர வாழும் சிவன்மூதார்
தெரிவையர் தாம்வந் தருநடம் ஆடும்
திருவலம் மேவும் பெருமானே

யானை, ஆதிமூலம் என அழைக்க முதலையின் வாயிலிருந்து காத்த திருமாலும் நான் முகனும் சிவனும் தொன்மைான நகரத்தில் நடனம் புரியும் திருவலத்தில் உறையும் பெருமானே. தோல் தசை, துர்நீர், எலும்பு, சீழ், நரம்புகள் பொருந்திய இந்த உடம்பு ஐம்புலன்களால் ஆட்டுவிக்கப்பட்டு திரியாமல் கந்தவேலே என ஒதி நலம்பெறச் செய்வாயே.

31. திருவான்மியூர்

தனதான தானதன தனதான தானதன
தனதான தானதன தனதான

குசமாகி யாருமலை மரைமாநு னூலினிடை
குடிலான ஆல்வயிறு குழையூடே

குறிபோகு மீனவிழி மதிமாழு காருமலர்
குழல்கார தானகுண மிலிமாதர்

புசவாசை யால்மனது உனைநாடி டாதபடி
புலையேனு லாவிமிகு புணர்வாகிப்

புகழான பூமிமிசை மடிவாயி றாதவகை
பொலிவான பாதமல ரருள்வாயே

நிசநார ணாதிதிரு மருகாவு லாசமிகு
நிகழ்பொத மானபர முருகோனே

நிதிஞான போதமர னிருகாதி லேயுதவு
நிபுணாநி சாசரர்கள் குலகாலா

திசைமாமு காழியரி மகவான்மு னோர்கள்பணி
சிவநாத ராலமயில் அமுதேசர்

திகழ்பால மாகமுற மணிமானி மாடமுயர்
திருவான்மி யூர்மருவு பெருமானே.

திருமாலின் மருமகனே. ஞானப்பரம்பொருளே.
சிவனுக்கு உபதேசித்த ஞான பண்டிதா.
அரக்கர்களுக்கு எமனாக விளங்குபவனே. நான்முகன்
பெருமாள், இந்திரன் தேவர்களும் பணிந்து போற்றும்
அமுதீரின் மைந்தனே.

வேள்விகளும் மணிமாடங்களும் விளங்கும்
திருவான்மியூரில் உறைபவனே. பருத்த முலையும்,
சிற்றிடையும் வயிறும் புழையும் மீன் போன்ற
கண்ணும், நிலவு முகமும் கரிய கூந்தலும் கொண்ட
பெண்களை நாடிச் செல்லாமல் உன் திருவடியைத்
தந்து அருள்வாயே.

32. விரிஞ்சிபுரம்

தன்ன தந்த தான
தன்ன தந்த தான
தன்ன தந்த தான தனதா

மருவும் அஞ்சு பூதம்
உரிமை வந்திடாது
மலமி தென்று போட அறியாது

மயல்கொள் இந்த வாழ்வு
அமையும் எந்த நாளும்
வகையில் வந்தி ராத அடியேனும்

உருகி யன்பி னோடு
உனைநி னைந்து நாளும்
உலகம் என்று பேச அறியாத

உருவம் ஒன்றி லாத
பருவம் வந்து சேர
உபய துங்க பாதம் அருள்வாயே

அரிவி ரிஞ்சர் தேட
அரிய தம்பி ரானும்
அடிப ணிந்து பேசி கடையூடே

அருளு கென்ற போது
பொருளி தென்று கான
அருளு மைந்த ஆதி குருநாதா

திரியும் உம்பர் நீடு
கிரி பிளந்து சூரர்
செருவ டங்க வேலை விடுவோனே

செயல மைந்த வேத
தொனிமு ழங்கு வீதி
திருவி ரிஞ்சை மேவு பெருமானே

திருமாலும், நான்முகனும் காணாத சிவனுக்கு
குருவான முருகனே. அரக்கர்களை அடக்க
வேலாயுதம் எடுத்தோனே. வேள்வி சாலைகளும்
மறை ஓதும் வீதிகளும் கொண்ட விரிஞ்சிபுரம்
உறைவோனே.

மலமும் சிறுநீரும் கழிக்கும் இந்த உடம்பானது
தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளும். இந்த
அடியேனுக்கு உருகி வணங்கவும் வழிபடவும் திருவடி
மலரை அருள்வாயே.

33. வேதாரண்யம்

தானன தத்தத்
தந்தன தந்தன தனதான

சூழும்வி னைக்கட்
டுன்பநெ டும்பிணி கழிகாமஞ்
சோரமி தற்குச்
சிந்தைநி னைந்துறு துணையாதே
ஏழையெ னித்துக்
கங்களு டன்தின முழல்வேனோ

ஏதம கற்றிச்

செம்பத சிந்தனை தருவாயே

ஆழிய டைத்துத்

தங்கையி லங்கையை யெழுநாளே

ஆண்மைசெ லுத்திக்

கொண்டக ரும்புயல் மருகோனே

வேழமு கற்கு

தம்பியெ னுந்திரு முருகோனே

வேதவ னத்திற்

சங்கரர் தந்தருள் பெருமானே.

கடலின் நடுவே பாலம்அமைத்த ராமனின்
மருமகனே. விநாயகனின் தம்பியான முருகப்
பெருமானே. திருமறைக் காட்டில் உள்ள சிவனின்
புதல்வனே. ஊழ்வினையின் காரணமாக பெரும்
பிணியும் காமமும் தீய சிந்தனையும் கொண்டு
துன்பத்தில் திரிந்த அடியேன் உன் திருவடி மலரில்
சிந்தனையை செலுத்த அருள்வாயே.

34. வைத்தீஸ்வரன் கோயில்

தத்தன தான தான தத்தன தான தான

தத்தன தான தான தனதான

எத்தனை கோடி கோடி விட்டுட லோடி யாடி

யெத்தனை கோடி போன தளவேதோ

இப்படி மோக போக மிப்படி யாகி யாகி

யிப்படி யாவ தேது இனிமேலோ

சித்திடில் சீசி சீசி குத்திர மாய மாயை
சிக்கினி லாயு மாயு மடியேனைச்

சித்தினி லாட லோடு முத்தமிழ் வாண ரோது
சித்திர ஞான பாத மருள்வாயே

நித்தமு மோது வார்கள் சித்தமெ வீட தாக
நிர்த்தம தாடு மாறு முகவோனே

நிட்கள ரூபர் பாதி பச்சுரு வான மூணு
நெட்டிலை சூல பாணி யருள்பாலா

பைத்தலை நீடு மாயி ரத்தலை மீது பீறு
பத்திர பாத நீல மயில்வீரா

பச்சிள பூக பாளை செய்க்கயல் தாவு வேளூர்
பற்றிய மூவர் தேவர் பெருமானே.

அடியார்கள் உள்ளத்தை கோயிலாகக் கொண்ட
அறுமுகப் பெருமானே. உடலில் ஒரு பாதியாகவும்
சூலமும் கொண்ட சிவனின் புதல்வனே. மயில்
வீரனே. பாக்கு மரங்களும் வயல்களும் திகழும்
புள்ளிருக்கு வேளூரில் மும்மூர்த்திகளும் தேவர்கள்
போற்ற விளங்கும் இறைவனே.

பல கோடி உடல்களை எடுத்துத் பின்னர் விட்டு
செல்லும் எடுத்த பிறவிகளைப் பார்க்கும்போது சீ.
சீ. இது என் வாழ்க்கை என எண்ணத் தோன்றும்.
முத்தமிழ் அறிஞர்களால் வாழ்த்தப்படும் உன்
திருவடி மலர்களை அருள்வாயே.

தானா தானன தாத்த தந்தன

தானா தானன தாத்த தந்தன

தானா தானன தாத்த தந்தன தனதானா

மூலா தாரமொ டேற்றி யங்கியை

ஆறா தாரமொ டோட்டி யந்திர

மூலா வாயுவை யேற்று நன்கழி

முனையூடே

மூதா தாரம ரூப்பி லந்தர

நாதா கீதம தார்த்தி டும்பர

மூடே பாலொளி ஆத்து மந்தனை

விலகாமல்

மாலா டீனொடு சேர்த்தி தம்பெற

நானா வேதம சாத்தி ரஞ்சொலும்

வாழ்ஞா னாபுரி யேற்றி மந்திர

தவிசூடே

மாதா நாதனும் வீற்றி ருந்திடும்

வீடே மூனொளி காட்டி சந்திர

வாகார் தேனமு தூட்டி யென்றனை

யுடனாள்வாய்

சூலாள் மாதுமை தூர்த்த சம்பவி

மாதா ராபகல் காத்த மைந்தனை

சூடோ டர்வினை வாட்டி மைந்தரெ

னெமையாளுந்

தூயாள் மூவரை நாட்டு மெந்தையர்

வேளூர் வாழ்வினை தீர்த்த சங்கரர்

தோய்சா ரூபரொ டேற்றி ருந்தவ

எருள்பாலா

வேலா ஏழ்கடல் வீட்டி வஞ்சக

மூடார் சூரரை வாட்டி யந்தகன்

வீடு டேவிய காத்தி ரம்பரி மயில்வாழ்வே

வேதா நால்தலை சீக்கொ ளும்படி

கோலா காலம தாட்டு மந்திர

வேலா மால்மக ளார்க்கி ரங்கிய

பெருமானே.

சூலம் ஏந்திய உமாதேவி அருள்பாலிக்கும்
சாம்பவியும் தாயைப் போல காப்பவளும்வினைகளை
நீக்குபவளும் எம்மை ஆள்பவளும் தூயவளுமான
மும்மூர்த்திகளைநிலை நிறுத்திய புள்ளிருக்கு
வேளூரில் வாழும் பெருமானின் திருமேனியின்
இடம் பாகம் உள்ள உமையின் மகனே. ஏழு கடலும்
நடுங்க வேலாயுதம் எய்து அரக்கரை வென்றவனே.
வள்ளியை மணந்தவனே.

மூச்சுக்காற்றை சுழி முனை வழியாக
மூலாதாரத்தில் எழுப்பி ஆறு ஆதாரங்களில்
செலுத்தி ஆத்மாவை காத்து இடம் பெறவும் சந்திர
ஒளியாகிய தன்னொளி கண்டு தேனமுதம் பருகவும்
எமக்கு அருள்வாயே.

35. தஞ்சாவூர்

தந்தன தானன தனதான

அஞ்சன வேல்விழி மடமாதர்
அங்கவர் மாயையி லலைவேனோ

விஞ்சுறு மாவுன தடிசேர
விம்பம தாயரு ளருளாதோ

நஞ்சமு தாவுணு மரனார்தம்
நல்கும ராவுமை யருள்பாலா

தஞ்சென வாமடி யவர்வாழத்
தஞ்சையில் மேவிய பெருமானே.

கடலில் வந்த விஷத்தை அமுதம் என உண்ட
சிவனின் மகனே உமையின் புதல்வனே. அடியார்
களுக்கு அருளத் தஞ்சையில் உறையும் பெருமானே.
பெண்களிடம் காமம் கொண்டு நாடி அலைந்தவனை
ஒளி மிக்க உன் திருவடிகளைக் காட்டி அருள்
புரிவாயே.

36. கோடை நகர் (வல்லக்கோட்டை)

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

ஆதிமுத னாளி லென்றன் தாயுடலி யி ருந்து
ஆகமல மாகி நின்று புவியீதில்

ஆசையுட னேபி றந்து நேசமுட னேவ ளர்ந்து
ஆளமுக னாகி நின்று விளையாடிப்

பூதலமெ லாம லைந்து மாதருட னேக லந்து
பூமிதனில் வேணு மென்று பொருள்தேடிப்

போகமதி லேயு ழன்று பாழ்நரகெய் தாம லுன்றன்
பூவடிகள் சேர அன்பு தருவாயே

சீதைகொடு போகு மந்த ராவணனை மாள வென்ற
தீரனரி நார ணன்றன் மருகோனே.

தேவர்முநி வோர்கள் கொண்டல் மாலரிபிர் மாவு நின்று
தேடஅரி தான வன்றன் முருகோனே

கோதைமலை வாழு கின்ற நாதரிட பாக நின்ற
கோமளிய நாதி தந்த குமரேசா

கூடிவரு சூரர் தங்கள் மார்பையிரு கூறு கண்ட
கோடைநகர் வாழ வந்த பெருமானே.

ராவணனை அழித்த நாராயணனின் மருகனே.
தேவர்கள், முனிவர்கள், திருமால், நான்முகனும்
அறியா சிவனின் மகனே. சிவனின் இடப்பாகம்
இருக்கும் உமையின் குமாரனே.

சூதர்களின் உடலை பிளந்த வல்லக்
கோட்டையில் உறைபவனே. தாயின் வயிற்றில்
கருவாய்த் தோன்றி பூமியில் குழந்தையாய் வந்து
விளையாடி திரிந்து வாலிபனாகி பெண்களிடம்

இன்பம் அனுபவித்து பொருள் செல்வத்தை
சம்பாதித்து நிலையற்றுத் திரிந்தேன். இந்தப் பிறவி
முடிந்து பாவத்தின் பயனாக நரகத்தில் புகாதவாறு
உன் திருவடி தாமரையைத் தந்தருள்வாயே.

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

சாலநெடு நாள்ம டந்தை காயமதி லேய லைந்து
சாமளவ தாக வந்து புவிமீதே

சாதகமு மான பின்பு சீறியழு தேகி டந்து
தாரணியி லேத வழ்ந்து விளையாடிப்

பாலனென வேமொ ழிந்து பாகுமொழி மாதர் தங்கள்
பாரதன மீத ணைந்து பொருள்தேடிப்

பார்மிசையி லேயு ழன்று பாழ்நரகெய் தாம லொன்று
பாதமலர் சேர அன்பு தருவாயே

ஆலமமு தாக வுண்ட ஆறுசடை நாதர் திங்கள்
ஆடரவு பூணர் தந்த முருகோனே

ஆனைமடு வாயி லன்று மூலமென வோல மென்ற
ஆதிமுதல் நார ணன்றன் மருகோனே

கோலமலர் வாவி யெங்கு மேவுபுனம் வாழ்ம டந்தை
கோவையமு தூற லுண்ட குமரேசா

கூடிவரு சூர டங்க மாளவடி வேலெறிந்த
கோடைநகர் வாழ வந்த பெருமானே.

ஆலகால விஷத்தை உண்டு தேவர்களைக் காத்து
கங்கை, சந்திரன், பாம்பு போன்றவற்றை சடையில்
அணிந்த சிவனின் மகனே. ஆதிமுலமே என்று
அலறிய யானையை காத்த திருமாலின் மருமகனே
வள்ளி நாயகியின் அமுத மொழிகளைக் கேட்கும்
குமரேசா. சூரர்களை வேலாயுதத்தால் அழித்த
கந்தவேலே வல்லக்கோட்டையில் எழுந்தருளி
அடியார்களைக் காத்த வள்ளலே. பிறவி சூழலில்
திரியும் எனது துன்பம் தீர்ப்பாயே.

தான தந்த தனத்த தத்த தனதானா

ஞால மெங்கும் வளைத்த ரற்று கடலாலே
நாளும் வஞ்சி யருற்று ரைக்கும் வசையாலே

ஆலமுந்து மதித்த ழற்கும் அழியாதே
ஆறி ரண்டு புயத்த ணைக்க வருவாயே

கோல மொன்று குறத்தி யைத்த முடிமார்பா
கோடை யம்பதி யுற்று நிற்கு மயில்வீரா

கால னஞ்ச வரைத்தொ ளைத்த முதல்வானோர்
கால்வி லங்கு களைத்த நித்த பெருமானே.

வள்ளியை மணந்தவனே. மயில் வீரனே. எமனும்
அஞ்சும்படி கிரௌஞ்ச மலையை வேலாயுதத்தால்
துளைத்தவனே. தேவர்களுக்கு வாழ்வு அளித்த
பெருமானே அருள்வாய்.

சேஷத்திரக்கோவை

தந்த தானன தானான தந்தன
தந்த தானன தானான தந்தன
தந்த தானன தானான தந்தன தனதான

கும்ப கோணமொ டாரூர் சிதம்பரம்
உம்பர் வாழ்வுறு சீகாழி நின்றிடு
கொன்றை வேணியர் மாயூர மம்பெறு
சிவகாசி

கொந்து லாவிய ராமே சுரந்தனி
வந்து பூஜைசெய் நால்வேத தந்திரர்
கும்ப கூடிய வேளூர் பரங்கிரி
தனில்வாழ்வே

செம்பு கேசுர மாடானை யின்புறு
செந்தி லேடகம் வாழ்சோலை யங்கிரி
தென்றன் மாகிரி நாடாள வந்தவ
செகநாதஞ்

செஞ்சொ லேரக மாவா வினன்குடி
குன்று தோறுடன் மூதூர் விரிஞ்சைநல்
செம்பொன் மேனிய சோணாடு வஞ்சியில்
..... வருதேவே

கம்பை மாவடி மீதேய சுந்தர
கம்பு லாவிய காவேரி சங்கமு
கஞ்சி ராமலை வாழ்தேவ தந்திர வயலூரா

கந்த மேவிய போரூர் நடம்புரி
தென்சி வாயமு மேயா யகம்படு
கண்டி யூர்வரு சாமீக டம்பணி மணிமார்பா

எம்பி ரானொடு வாதாடு மங்கையர்
உம்பர் வாணிபொ னீள்மால் சவுந்தரி
எந்த நாள்தொறு மேர்பாக நின்றுறு
துதியோதும்

இந்தி ராணிதன் மாதோடு நன்குற
மங்கை மானையு மாலாய்ம ணந்துல
கெங்கு மேவிய தேவால யந்தொறு
பெருமானே.

இந்திராணியின் மகள் தெய்வானையையும்
குறமகள் வள்ளியையும் திருமணம் புரிந்து
தேவாலயங்கள் தோறும் வீற்றிருப்பவனே.
கும்பகோணம், திருவாரூர், சிதம்பரம், சீர்காழி,
மயிலாடுதுறை, சிவகாசி, ராமேஸ்வரம், வேளூர்,
திருப்பரங்குன்றம், திருவானைக்கா,

திருவாடானை, திருச்செந்தூர், திருவேடகம்,
சோலைமலை, திருவேரகம், திருவாவினன்குடி,
குன்றுதோறும் விளங்கும் பதிகள், விரிஞ்சிபுரம், வஞ்சி,
காஞ்சிபுரம், திருவேகம்பம், திருச்சிராப்பள்ளி,
வயலூர், திருப்போரூர், திருக்கண்டியூரில்
உறைபவனே. கடம்ப மாலை அணிந்தவனே. சிவனும்
உமையும் தேவர்களும் கலைமகளும், திருமகளும்,
திருமாலும் எல்லா காலங்களிலும் பெருமைபடும்
முருகப் பெருமானே.

பொதுப்பாடல்கள்

தனத்தத் தானத் தனதான

கருப்பற் றூறிப் பிறவாதே
கனக்கப் பாடுற் நுழலாதே

திருப்பொற் பாதத் தநுபூதி
சிறக்கப் பாலித் தருள்வாயே

பரப்பற் றாருக் குரியோனே
பரத்தப் பாலுக் கணியோனே

திருக்கைச் சேவற் கொடியோனே
செகத்திற் சோதிப் பெருமானே.

ஞானிகளுக்கு உடமையானவனே. அழகு
மிக்கவனே. சேவல் கொடியோனே. சோதி வடிவ
மானவனே. தாயின் வயிற்றில் கர்ப்பம் எடுக்காமல்
தாயை துன்புறுத்தி பிறக்காமல் உன் திருவடியே
செல்வமாக அடியேனுக்கு அருள்வாயே.

தனதனன தானத் தனதான

கொடியமத வேள்கைக் கணையாலே
குரைகணெடு நீலக் கடலாலே

நெடியபுகழ் சோலைக் குயிலாலே
நிலைமைகெடு மானைத் தழுவாயே

கடியரவு பூணர்க் கினியோனே
கலைகள்தெறி மாமெய்ப் புலவோனே

அடியவர்கள் நேசத் துறைவேலா
அறுமுகவி நோதப் பெருமானே.

பாம்பை அணிந்த சிவனின் மகனே. கலைமகள்
புலமை உடையவனே. வேலாயுதப் பெருமானே. ஆறு
திருமுகம் கொண்டவனே. பெண்களின் விழியில்
மயங்காமல் உன் புகழைப் பாடி வணங்க அடியேனை
அன்புடன் தழுவி காப்பாயே.

தய்யதன தானத் தனதான

துள்ளுமத வேள்கைக் கணையாலே
தொல்லைநெடு நீலக் கடலாலே

மெள்ளவரு சோலைக் குயிலாலே
மெய்யுருகு மானைத் தழுவாயே

தெள்ளுதமிழ் பாடத் தெளிவோனே
செய்யகும ரேசத் திறலோனே

வள்ளல்தொழு ஞானக் கழலோனே
வள்ளிமண வாளப் பெருமானே.

பக்திப் பாடலை கேட்கும் முருகனே. கும
ரேசனே. சிவனின் ஞான திருவடிவை கொண்ட
வனே. வள்ளி மணாளனே. மன்மதனின் கதைகளால்
மாதர்களிடம் விழுந்து கிடக்காமல் அடியேனை
அன்புடன் காத்து அருள்வாயே.

தானதன தானனத் தனதான

நாரியர்க ளாசையைக் கருதாதே

நானுனிரு பாதபத் மமுநாட

ஆரமுத மானசர்க் கரைதேனே

ஆனஅநு பூதியைத் தருவாயே

காரணம தானவுத் தமசீலா

கானகுற மாதனைப் புணர்வோனே

சூரர்கிளை தூளெழப் பொருமவேலா

தோகைமயில் வாகனப் பெருமானே.

உத்தம சீடனே. வள்ளியை மணந்தவனே.
வேலாயுதப் பெருமானே. மயில் வாகனனே.
பெண்கள் மீது கொண்ட மயக்கத்தை மறந்தேன்.
உன் திருவடியை அமுதமாகவும் சர்க்கரையாகவும்
தேனாகவும் மணக்க ஞானச்செல்வத்தை அருள்
வாயே.

தத்தனத் தனனதத்த தனதான

நித்தமுற் றுனைநினைத்து மிகநாடி

நிட்டைபெற் றியல்கருத்தர் துணையாக

நத்தியுத் தமதவத்தின் நெறியாலே

லக்யலக் கணநிருத்தம் அருள்வாயே

வெற்றிவிக் ரமவரக்கர் கிளையமாள

விட்டநத் துகரனுக்கு மருகோனே

குற்றமற் றவர்உளத்தில் உறைவோனே

குக்குடக் கொடிதரித்த பெருமானே

வெற்றி வீரனே. திருமாலின் மருவோனே.
அடியார்கள் உள்ளத்தில் உறைவோனே. சேவல்
கொடியோனே. உன்னை நினைத்து நிஷ்டையில்
இருக்கும் முனிவர்களுக்கு உபதேசம் அருள்வோனே
அடியேனுக்கும் அருள்புரிவாயே.

தனதனன தாத்தனத் தனதான

பிறவியலை யாற்றில் புகுதாதே

பிரகிருதி மார்க்கமுற் றலையாதே

உறுதிகுரு வாக்கியப் பொருளாலே

உனதுபத காட்சியைத் தருவாயே

அறுசமய சாத்திரப்

அறிவுளறி வார்க்குணக் கடலோனே

குறுமுனிவ னேத்துமுத் தமிழோனே

குமரகுரு கார்த்திகைப் பெருமானே.

ஆறு சமயத்திற்கும் சாத்திரமாக உள்ளவனே.
நற்குணக் கடவுளாய் விளங்குபவனே. அகத்தியன்
வணங்கும் முத்தமிழே குமர குருவே. கார்த்திகை
பெண்களின் கைகளில் வளர்ந்தோனே. பிறவிக்
கடலில் புகாமல் உன்னையே குருவாக்கி
பொருளாக்கி வணங்க திருவடிக் காட்சியை
தருவாயே.

தனனத்த தத்த தனதான

மனைமக்கள் சுற்றம் எனும்மாயா

வலையைக் கடக்க அறியாதே

வினையிற் செருக்கி அடிநாயேன்

விழலுக்கி றைத்து விடலாமோ

சுனையைக்க லக்கி விளையாடு
சொருபக்கு றத்தி மணவாளா
தினநற் சரித்ரம் உளதேவர்
சிறைவெட்டி பெருமாளே

வள்ளி நாயகியின் மணவாளனே. தேவர்களை
சிறையில் இருந்து மீட்ட பெரியோனே. மனைவி
மக்கள் என்னும் மாய வலையில் கிடந்த
அடியோனை விழலுக்கு இறைந்த நீர் போன்று
கிடக்க வேண்டாம் என்று உன்னை காண வைத்து
அருள்புரிவாயே.

தத்ததன தானத் தனதான

இத்தரணி மீதிற் பிறவாதே
எத்தரொடு கூடிக் கலவாதே
முத்தமிழை யோதித் தளராதே
முத்தியடி யேனுக் கருள்வாயே
தத்துவமெய்ஞ் ஞானக் குருநாதா
சுத்தசொரு பாபுத் தமுதோனே
நித்தியக்ரு தாநற் பெருவாழ்வே
நிர்த்தஜை ஜோதிப் பெருமாளே

ஞானத்தை அருளும் குருநாதா. நல்ல அமுதமாக
உள்ளவனே. பெருவாழ்வை தருபவனே. திருநடனம்
புரியும் பெரியோனே. இந்த மண்ணில் பிறவாமலும்
வஞ்சகருடன் சேராமலும் முத்தமிழை ஒதி தளர்ச்சி
அடையாமலும் முக்தி பேறை அடியேனுக்கு
அருள்வாயே.

தான தத்தன தானா தனாதன
தான தத்தன தானா தனாதன
தான தத்தன தானா தனாதன தந்ததான

போத நிர்க்குண போதா நமோநம
நாத நிஷ்கள நாதா நாமோநம
பூர ணக்கலை சாரா நமோநம பஞ்சபாண
பூபன் மைத்துன பூபா நாமோநம
நீப புஷ்பக தாளா நமோநம
போக சொர்க்கபு பாலா நமோநம சங்கமேறும்
மாத மிழ்த்ரய சேயே நமோநம
வேத னத்ரய வேளே நமோநம
வாழ்ஜ கத்ரய வாழ்வே நமோநம என்றுபாத
வாரி ஐந்தில்வி ழாதே மகோத்தி
ஏழ்பிறப்பினில் மூழ்கா மனோபவ
மாயை யிற்சுழி யூடே விடாதுக லங்கலாமோ
கீத நிர்த்தவெ தாளா டவீநட
நாத புத்திர பாகீ ரதீகரு
பாச முத்திர ஜீமூத வாகனர் தந்திபாகா
கேக யப்பிர தாபா முலாதிப
மாலி கைக்கும் ரேசா விசாகக்ரு
பாலு வித்ரும காரா ஷடானன புண்டரீகா
வேத வித்தக வேதா விநோதகி
ராத லக்ஷ்மிகி ரீடா மகாசல
வீர விக்ரம பாரா வதானவ கண்டசூர
வீர நிட்டுர வீராதி காரண
தீர நிர்ப்பய தீராபி ராமவி
நாய கப்ரிய வேலாயு தாகுதர் தம்பிரனே

பேய்களுடன் நடமாடும் சிவனின் மகனே
தெய்வானையின் கணவனே. மயில் மீது வருபவனே.
மூலப் பொருளே. குமரசனே. ஆறெழுத்துக்குரியவனே.
வேதத்தின் பொருளானவனே. குறமகள் வள்ளியின்
அன்புக்குரியவனே. பெரும் வீரனே.

சூரனைக் கொன்றவனே. அன்பை
விளைப்பவனே. விநாயகனின் தம்பியே. வேல் படை
கொண்டவனே. ஞானமாகவும் குண வேறுபாடின்றி
யும் உம்மை போற்றுவதும், தூய்மையாகவும் உருவ
வேறுபாடின்றியும் கலை ஞானமாகவும் உம்மை
போற்றுவதும் ஐந்து கணையுடைய மன்மதனின்
மைத்துனையே கடம்ப மாலை அணிந்தவனே.

சொர்க்கத்தை வழங்குபவனே. முத்தமிழின்
காவலனே. மறை பொருளாய் விளங்குபவனே.
செவ்வேலே, பிறவியாகிய பெருங்கடலில் மூழ்கும்
அடியேனை கலங்க விடலாமோ.

தானதான தானான தானத் தனதான

காதி மோதி வாதாடு நூல்கற் றிடுவோருங்
காசு தேடி யீயாமல் வாழப் பெறுவோரும்
மாது பாகர் வாழ்வே யெனாநெக் குருகாரும்
மாறிலாத மாகாலன் ஊர்புக் கலைவாரே
நாத ரூப மாநாத ராகத் துறைவோனே
நாக லோகம் ஈரேழு பாருக் குரியோனே
தீதி லாத வேல்வீர சேவற் கொடியோனே
தேவ தேவ தேவாதி தேவப் பெருமானே

நாத வடிவமே. பதிநான்கு உலகுக்கு உரியவனே.
வேல் படையனே. சேவல் கொடியனே. கோபம்
மூட்டும் நூல்களை பயில்வோரும் பணம் தேடி
திரியும் மனிதர்களும் நெருங்காமல் சிவனின்
திருக்குமாரனே உன்னை அடைந்தவர்கள் எமலோகம்
சென்று துன்பம் அடையார்.

தான தான தானான தானத் தனதான

பேர வாவ நாவாய்மை பேசற் கறியாமே
பேதை மாதராரோடு கூடிப் பிணிமேவா
ஆர வார மாறாத நூல்கற் றடிநாயேன்
ஆவி சாவி யாகாமல் நீசற் றருள்வாயே
சூர சூர சூராதி சூரர்க் கெளிவாயா
தோகை யாகு மாராகிராதக் கொடிகேள்வா
வனச மாமி யாராட
நெடிய மாம னாராட
மயிலும் ஆடி நீயாடி வரவேணும்
கதைவி டாத தோள்வீமன்
எதிர்கொள் வாளி யால்நீடு
கருத லார்கள் மாசேனை பொடியாகக்
கதறு காலி போய்மீள
விஜயன் ஏறு தேர்மீது
கனகவேத கோடுதி அலைமோதும்
உத்தி மீதி லேசாயும்
உலக மூடு சீர்பாத
உவணம் ஊர்தி மாமாயன் மருகோனே
உதய தாம மார்பான
ப்ரபுட தேவ மாராஜன்
உளமும் ஆட வாழ்தேவர் பெருமானே

கதாயுதம் பிடித்த தீபன் பகைவர்களை
பொடியாக்கி பசுக்கூட்டங்களை கவர்ந்து சென்ற
கவுரவர்களிடம் இருந்து மீட்ட அர்ச்சுனனுக்கு
சாரதியாய் இருந்து பகவத் கீதையை ஒதி பாஞ்ச
சன்யம் சங்கை ஊதி உலகம் முழுவதும் ஒரு
பாதத்தால் அளந்த திருமாவின் மருமகனே.

ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பும் மேருவும்
காளியும் காளியுடன் நடனம் புரிந்த சிவபெருமானும்
பூதம், மற்றும் வேதாளங்களும் தோற்கும்படி செய்த
ஈசனின் மகனே. பேராசை விடாமலும் பயனற்று
போகாமலும் என்னை காத்தருள்வாயே.

தனன தான தானான
தனன தான தானான
தனன தான தானான தனதான

அதல சேட னாராட
அகில மேரு மீதாட
அபின காளி தானாட அவளோடன்(று)
அதிர வீசி வாதாடும்
விடையி லேறு வாராட
அருகு பூத வேதாளம் அவையாட

மதுர வாணி தானாட
மலரில் வேத னாராட
மருவு வானு னாராட

கலைமகளும், பாம்பின் மீது உள்ள நான்முகனும்
தேவர்களும், சந்திரனும், தாமரையில் உள்ள
திருமகளும் உலகத்தை அளந்த மாமனாரான

திருமாலும் மயிலும் ஆடிடவே பெருமைக்குரியவனே
எனக்கு அருள்புரிவாயே.

தனந்த தானந்
தந்தன தனதன தனதான

இருந்த வீடும்
கொஞ்சிய சிறுவரும் உறுகேளும்
இசைந்த வுரும்
பெண்டிரும் இளமையும் வளமேவும்
விரிந்த நாடும்
குன்றமும் நிலையென மகிழாதே
விளங்கு தீபங்
கொண்டுனை வழிபட அருள்வாயே
குருந்தில் ஏறுங்
கொண்டலின் வடிவினன் மருகோனே
குரங்கு லாவும்
குன்றுறை குறமகள் மணவாளா
திருந்த வேதம்
தண்டமிழ் தெரிதரு புலவோனே
சிவந்த காலும்
தண்டையும் அழகிய பெருமானே

திருமாலின் மருகனே. வேடவர் மகள்
வள்ளியின் கணவனே. வேதம் தண்டமிழில் நல்கிய
புலவர் பெருமானே.

தண்டை அணிந்தவனே. குடியிருக்கும் வீடு
மக்கள் உறவு நண்பர் ஊர் மனைவி இளமை நாடு
மலை, இவையெல்லாம் நிலையல்ல என்பதால்
உன்னை வழிபடும் பேறு அருள்வாயே.

தனந்த தானந்

தனதன தானன தனதான

இசைந்த ஏறுங்

கரியுரி போர்வையும் எழில்நீறும்

இலங்கு நூலும்

புலியதள் ஆடையும் மழுமானும்

அசைந்த தோடம்

சிரமணி மாலையும் முடிமீதே

அணிந்த ஈசன்

பரிவுடன் மேவிய குருநாதா

உகந்த சூரன்

கிளையுடன் வேரற முனிவோனே

உகந்த சூரன்

கயிறொடு தூதுவர் நலியாதே

அசந்த போதென்

துயர்கெட மாமயில் வரவேணும்

அமைந்த வேலும்

புயமிசை மேவிய பெருமானே

வேலை ஏந்தியவனே. காளை வாகனமும் யானை
தோல் போர்த்தி திருநீறும் தோடும், மண்டை ஓட்டு
மாலையும் கொண்ட சிவனின் குருவே.

சூரபத்மனை வென்ற வாகை சூடிய முருகப்
பெருமானே. பாசக் கயிறு கொண்ட எமதூதர்கள்
வருமுன்பு மயிலில் வந்து என்னை காக்க வேண்டும்.

தனதனை தாத்த
தனதனை தாத்த
தனதனை தாத்த தனதான

உறவின்முறை யோர்க்கும்
உறுதுயரம் வாய்த்து
உளமுருகு கீர்த்தி வுடலூடே

உடலைமுடி வாக்கு
நெடியதொரு காட்டில்
உயர்கனலை மூட்டி விடஆவி

மறவிமறம் ஆர்த்த
கயிறுதனை வீக்கி
வலிவினொடு தாக்கி வளையாமுன்

மனமுமுனி வேட்கை
மிகவுமுன தாட்கள்
மகிழ்வியல்கொ டேத்த மதிதாராய்

பிறைநுதலி சேற்கண்
அமையரிவை வேட்பு
வரையில் மறவோர்க்கு மகவாகப்

பிறதுருவில் வாய்த்து
நிறைதினைகள் காத்த
பிடியினடி போற்றும் மணவாளா

அறுகுபிறை யாத்தி
அலைசலமும் ஆர்த்த
அடர்சடையி னார்க்கும் அறிவீவாய்

அடர வரு போர்க்கை

அசுரர்கிளை மாய்த்து

அமரச்சிறை மீட்ட

பெருமானே

சந்திரன் போன்ற நெற்றியும் மீன் போன்ற
கண்ணும் மான் போன்ற வயிற்றில் பிறந்த
வள்ளியின் மணவாளனே கொன்றை பிறைச்சந்திரன்
ஆத்திகங்கை தரித்த சிவனுக்கு வேதப்பொருள்
உரைத்தவனே.

அசுரர்களை அழித்து தேவர்களை விடுதலை
செய்த பெருமானே. உறவினர்கள் வருந்தவும் உடலை
சுடுகாட்டில் நெருப்பை மூட்டி எரிக்கவும் எமன்
பாச கயிறு கொண்டு இழுத்துச் செல்வதற்கு முன்பு
உன் திருவடிகளை எண்ணி மகிழ்ந்து துதித்து
போற்றும் ஞானத்தை தருவாயே.

தனதத்தத் தனதத்தத்

தனதத்தத் தனதத்தத்

தனதத்தத் தனதத்தத் தனதான

இடர்மொய்த்துத் தொடரிற்பொய்க்

குடிலக்கிக் கிடையிட்டி

டினிமைச்சுற் றமுமற்றைப் புதல்வோரும்

இனம் ஒப்பித் திசையச்சொல்

பலகத்திட் டிழியப்பிற்

கிடையத்துக் கழும்விட்டி டவர்ஏக

விடமெத்தச் சொரிசெக்கட்

சமன்வெட்டத் தனமுற்றிட்

டுயிர்வித்துத் தனையெற்றிக் கொடுபோமுன்

வினை பற்றற் றறநித்தப்

புதுமைச்சொற் கொடுவெட்சிப்

புயவெற்றிப் புகழ்செப்பப் பெறுவேனோ

அடர்செக்கர்ச் சடையிற்பொற்

பிறையப்புப் புனையப்பர்க்

கறிவொக்கப் பொருள்கற்பிக் திடுவோனே

அலகைக்குட் பசிதித்தப்

பலகைக்கொத் ததுபட்டிட்

டலறக்குத் துறமுட்டிப் பொருமவேலா

கடலுக்குட் படுசர்ப்பத்

தினில்மெச்சத் துயில்பச்சைக்

கிரிகைக்குட் டிகிரிக்கொற் றவன்மாயன்

கமலத்திற் பயில்நெட்டைக்

குயவற்கெட் டிசையர்க்குக்

கடவுட்சக் கிரவர்த்திப் பெருமானே

பிறை நிலவையும் கங்கையையும் அணிந்த
சிவனாருக்கு மெய்யறிவு சொன்ன குருநாதா.
அரக்கர்களை மாய்ந்த வேலாயுதப் பெருமானே.
பாம்பணையில் துயிலும் பச்சை மேனி
கொண்டவரும் சர்க்கரை படை உடையரும் பூமியில்
அரசாட்சி புரிந்தவருமான திருமாலும் நான்முகனும்,

எட்டு திசையில் உள்ளவர்களும் சக்கரவர்த்தி
என போற்றும் பெருமை உடையவனே பூமியில்
வினையால் பிறந்து நெருப்பில் எரிந்து மனைவி
மக்களுக்கு துன்பம் வரும்படி செய்து எமன் உயிரை
கொண்டு போன பின்பும் வினை முடியாமல் பிறக்கும்
நிலை வராமல் உன் திருவடியை வணங்குகிறேன்.

தனதனன தனதனன தானான தானதன
தனதனன தனதனன தானான தானதன
தனதனன தனதனன தானான தானதன தனதான

உறவின் முறை கதறியழ
ஊராரும் ஆசையற
பறைதமிழை முழுவின் இசை
ஆகாச மீதும்உற
உலகிலுள பலர் அரிசி
வாய்மீதி லேசொரியும் அந்த நாளில்

உனதுமுக கருணைமலர்
ஓராறும் ஆறிருகை
திரள்புயமும் எழில்பணிகொள்
வார்காது நீள்விழியும்
உபயபதம் இசைகுலவு
சீரேறு நூபுரமும் அந்தமார்பும்
மறையறைய அமரர்தரு
பூமாரி யேசொரி
மதுவொழுகு தரவில்மணி
மீதேழு நூலொளிர
மயிலின்மிசை அழகுபொலி
யாளாய்மு னாரடியார் வந்துகூட

மறலிபடை யமபுரமு
 மீதோட வேபொருது
 விருதுபல முறைமுறையி
 லேயூதி வாதுசெய்து
 மதலையொரு குதலையடி
 நாயேனை ஆளஇஙன் வந்திடாயோ
 பிறையெயிறு முரணசுரர்
 பேராது பாரில்விழ
 அதிரளமு புவியுலகம்
 ஈரேமும் ஓலம்இட
 பிடிகளிறின் அடல்நிரைகள்
 பாழாக வேதிசையில் நின்றநாகம்
 பிரியநெடு மலையிடிய
 மாவாரி தூளியெழ
 பெரியதொரு வயிறுடைய
 மாகாளி கூளியொடு
 பிணை நிணமும் உணவுசெய்து
 பேயோடும் ஆடல்செய வென்றதீரா
 குறமறவர் கொடியடிகள்
 கூசாது போய்வரு
 கரடிபுலி திரிகடிய
 வாரான கானில்மிகு
 குளிர்கணியின் இளமரம
 தேயாகி நீடியுயர் குன்றுலாவி
 கொடியதொரு முயலகனின்
 மீதாடு வாருடைய
 வொருபுறம துறவளரு
 மாதாபெ றாவருள்செய்
 குமரகுருபர அமரர்
 வானாடர் பேணஅருள் தம்பிரானே

அரக்கர்கள் பூமியில் விழுந்த இறக்கவும், பதினாக்கு உலகமும் ஓலமிடவும் யானை குதிரைப் படை அழியவும், யானைகளும் மலைகளும் கொடிப்படவும், கடல் பொங்கி எழவும் பெரிய வயிற்றை உடைய கூளிகள் பிணங்களை உண்டு கழிக்கவும் பேய் கூட்டங்கள் ஆடவும்,

வெற்றி வாகை கொண்டவனே வள்ளி நாயகியை கானகத்தில் மணம் முடிக்க வேங்கை மரமாக நின்று குன்றுகளில் அலைந்து முயலகன் மீது திருநடனம் புரியும் சிவனே இடப்பாகம் கொண்ட உமையின் மகனே குமரகுருபரனே தம்பிரானே சுற்றமும் ஊராரும் அழுவதும் வருந்துவதும் பறை ஓசை ஒலிக்கவும் பலரும் வாய்க்கரிசி போடவும் என் வாழ்வு முடியும்போது உன் ஆறுமுகங்களும் பன்னிரெண்டு கைகளும் தோள்களும்,

விழிகளும், இரு தாள்களும் அழகிய தண்டையும் மார்பும் விளங்க தேவர்கள் பூமாரி பொழிய கடம்ப மாலையும் முத்துமணி மாலையும் முப்புரி நூலும் ஒளிர மயிலின் மீது அடியார் களுடன் திரளாக கூடி எமன் படையானது அவன் நாட்டிற்கு திரும்ப அடியேனை ஆட்கொள்ள வருவாயோ.

தனதன தானத் தனந்த

தனதன தானத் தனந்த

தனதன தானத் தனந்த தனதான

பழுதற வோதிக் கடந்து
 பகைவினை தீரத் துறந்து
 பலபல யோகத் திருந்து மதராசன்
 பரிமள பாணத் தயர்ந்து
 பனைமடல் ஊர்தற் கிசைந்து
 பரிதவி யாமெத்த நொந்து மயல்கூர
 அழுதழு தாசைப் படுங்கண்
 அபிநய மாதர்க் கிரங்கி
 அவர்விழி பாணத்து நெஞ்சம்அறைபோய் நின்(று)
 அழிவது யான்முற் பயந்த
 விதிவச மோமற்றை யுன்றன்
 அருள்வச மோஇப்ர மந்தெ ரிகிலேனே
 எழுதரு வேதத்தும் அன்றி
 முழுதினு மாய்நிற்கும் எந்தை
 எனவொரு ஞானக்குருத்தர் உளமேவும்
 இருவுரு வாகித் துலங்கி
 யொருகன தூணிற் பிறந்து
 இரணியன் மார்பைப் பிளந்த தனியாண்மை
 பொழுதிசை யாவிக்ர மன்தன்
 மருகபு ராரிக்கு மைந்த
 புளகப டீரக் குரும்பை யுடன்மேவும்
 புயல்கரி வாழச் சிலம்பின்
 வனசர மானுக் குகந்து
 புனமிசை யோடிப் புகுந்த பெருமானே

மறையின் உட்பொருளும் இல்லாமல்
 முழுவதுமாக நிற்கும் எந்த யாகமும் நிற்பவனே
 இரணியனை மாய்த்த திருமாலின் மருமகனே.
 முப்புறம் எரித்த சிவனின் மகனே. வள்ளி
 தெய்வானையுடன் அருளும் பெருமானே. நூல்களை

குற்றமில்லாமல் கற்று வினையை நீக்கினாலும்
மன்மதன் கணையாலும் மாதர்களிடம் சென்று
விழாமலும் எனக்கு அருள்புரிவாயே.

தனனத்தன தானன தானன
தனனத்தன தானன தானன
தனனத்தன தானன தானன தனதான

வடிகட்டிய தேனென வாயினில்
உறுதுப்பன வுறலை யார்தர
வரைவிற் நிகழ் ஊடலி லேதரு மடவார்பால்

அடிபட்டலை பாவநிர் மூடனை
முகடித்தொழி லாமுன நீயுன
தடிமைத்தொழி லாகள நாளினில் அருள்வாயோ

பொடிபட்டிட ராவணன் மாமுடி
சிதறச்சிலை வாளிக ளேகொடு
பொருகைக்கள மேவிய மாயவன் மருகோனே

கொடுமைத்தொழி லாகிய கானவர்
மகிமைக்கொள வேயவர் வாழ்சிறு
குடிலிற்குற மானொடு மேவிய பெருமானே

ராவணனின் முடிகள் சிதறுமாறு அம்பு எய்த
திருமாலின் மருமகனே குறவர் குல வள்ளியை மணம்
புரிந்த நாயகனே தேன் போல மொழி பேசும்
பெண்களிடம் மயங்கி பாவத்தில் மூழ்கி திரிந்த
வாழ்க்கையை விட்டு உனக்கே அடிமையானேன்.
எனக்கு அருள்புரிவது என்னாளோ.

தனதன தாத்தன
தனதன தாத்தன
தனதன தாத்தன தனதான

அடையில்வி டாப்பிணம்
அடையவி டாச்சிறி
தழியுமுன் வீட்டுமுன் உயர்பாடை
அழகொடு கூட்டுமின்
அழையுமின் வார்ப்பறை
அழகையை மாற்றுமி னொதியாமுன்

எடும்இனி யாக்கையை
எனஇடு காட்டெரி
இடைகொடு போய்த்தமர் சுடுநாளில்

எயினர்கு லோத்தமை
யுடன்மயில் மேற்கடி
தெனதுயிர் காத்திட வரவேணும்

மடுவிடை போய்ப்பரு
முதலையின் வாய்ப்படு
மதகரி கூப்பிட வளையூதி

மழைமுகில் போற்கக
பதிமிசை தோற்றிய
மகிபதி போற்றிடு மருகோனே

படர்சடை யாத்திகர்
பரிவுற ராட்சதர்
பரவையில் ஆர்ப்பெழ விடும்வேலாற்

படமுனி யாப்பணி

தமனிய நாட்டவர்

பதிசூடி யேற்றிய

பெருமானே

முதலையிடமிருந்து யானை கூக்குரலை கேட்டு
காத்தருளிய திருமாலின் மருமகனே. ஆத்தி மாலை
அணிந்த சிவபெருமானின் மகனே. வேல் படை
கொண்டு அசுரர்களை மாய்த்து தேவர்களுக்கு
அரசாட்சி தந்தவனே.

வீட்டில் உடல் அழிந்து பிணமான பின்னர்
பாடையை கட்டி பறையை கொட்டி இடுகாட்டில்
சுட்டெரிக்கும் முன்னர் வள்ளி நாயகியுடன் மயில்
மீது ஏறி வந்து அடியவன் உயிரை காத்திட
வேண்டும்.

வாழ்த்து

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க

ஆறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்

கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க

குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்

ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க

யானைதன் அணங்கு வாழ்க

மாறிலா வள்ளி வாழ்க

வாழ்கசீர் அடியா ரெல்லாம்

திருப்புகழ் முற்றும்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதன் முதலாக சந்தப் பாடல்களைப் புதிய முறையில் கையாண்டவர் அருணாகிரிநாதர் அதன் காரணமாகத் தான் இவரை 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்றும் 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்றெல்லாம் புலவர் பெருமக்கள் இவரைப் போற்றிப் பாடுவார்கள்.

இவர் பாடல் கண்ட தாயுமானவர், "ஐயா அருணகிரி, அப்பா உன்னைப் போல மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினார் யார்" என்று இவரின் ஆற்றலை வியந்து போற்றுகிறார். இவ்வாறு தெவிட்டாத தேனாக, சந்தங்களின் சாறாக விளங்கும் திருப்புகழைப் பாடி மகிழ்வோம்.